

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba w składzie powiększonym)
z dnia 19 października 2006 r.*

W sprawie T-311/04

José Luis Buendía Sierra, urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkały w Brukseli (Belgia), reprezentowany przez M. van der Woudego i V. Landesa, adwokatów,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez G. Berscheida i V. Jorisa, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez D. Waelbroecka, adwokata,

strona pozwana,

* Język postępowania: francuski.

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności:

- decyzji dyrektora generalnego Służby Prawnej Komisji o przyznaniu skarżącemu tylko jednego punktu pierwszeństwa dyrekcji generalnej w postępowaniu w sprawie awansowania za rok 2003 doręczonej w dniu 2 lipca 2003 r., potwierdzonej decyzją organu powołującego doręczoną w dniu 16 grudnia 2003 r.;

- decyzji organu powołującego o nieprzyznaniu skarżącemu żadnego punktu specjalnego pierwszeństwa za dodatkową działalność wykonywaną w interesie instytucji w postępowaniu w sprawie awansowania za rok 2003, doręczoną w systemie Sysper 2 w dniu 16 grudnia 2003 r.;

- następujących decyzji: decyzji organu powołującego, przyznającej skarżącemu łącznie 20 punktów w postępowaniu w sprawie awansowania za rok 2003, listy zasług urzędników grupy zaszerogowania A5 w postępowaniu w sprawie awansowania za rok 2003 opublikowanej w Biuletynie administracyjnym nr 69-2003 z dnia 13 listopada 2003 r.; listy urzędników awansowanych do grupy zaszerogowania A4 w postępowaniu w sprawie awansowania za rok 2003 opublikowanej w Biuletynie administracyjnym nr 73-2003 z dnia 27 listopada 2003 r. i, w każdym razie, decyzji o odmowie wpisania jego nazwiska na te listy;

- w miarę konieczności, decyzji organu powołującego z dnia 15 czerwca 2004 r. o nieuwzględnieniu zażalenia skarżącego z dnia 12 lutego 2004 r.,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (piąta izba w składzie powiększonym),

w składzie: M. Vilaras, prezes, M.E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby
i K. Jürimäe, sędziowie,
sekretarz: I. Natsinas, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu
29 września 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- 1 Regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich, obowiązujący w czasie, gdy miały miejsce okoliczności faktyczne (zwany dalej „regulaminem”), zawiera art. 26 akapit pierwszy i drugi, który brzmi następująco:

„Akta osobowe urzędnika zawierają:

- a) wszelkie dokumenty dotyczące jego stosunku pracy oraz wszelkie oceny jego kwalifikacji, wydajności i zachowania;

b) wszelkie uwagi urzędnika dotyczące powyższych dokumentów.

Dokumenty są rejestrowane, numerowane oraz włączane do akt według numerów porządkowych; dokumenty określone w lit. a) mogą być wykorzystane lub użyte przez instytucję przeciwko urzędnikowi tylko w przypadku, gdy zostały mu one przedstawione przed ich włączeniem do akt”.

2 Artykuł 43 akapit pierwszy regulaminu stanowi:

„Kwalifikacje, wydajność oraz zachowanie w ramach służby każdego urzędnika, z wyjątkiem urzędników grup zaszeregowania A 1 i A 2, są przedmiotem okresowej oceny sporządzanej co najmniej raz na dwa lata, zgodnie z warunkami określonymi przez każdą z instytucji na podstawie art. 110”.

3 Artykuł 45 ust. 1 regulaminu stanowi, co następuje:

„Awans następuje na podstawie decyzji organu powołującego. Skutkuje on przyznaniem urzędnikowi wyższej grupy zaszeregowania w ramach kategorii lub kategorii specjalnej, w której jest zatrudniony. Awansem obejmuje się osoby wybrane spośród urzędników, którzy posiadają minimalny staż pracy w swojej grupie zaszeregowania, po porównaniu zasług urzędników mających prawo do ubiegania się o awans oraz uwzględnieniu dotyczących ich ocen”.

4 W dniu 30 października 2001 r. Komisja wydała komunikat SEC(2001) 1697 dotyczący „sprawozdania z przebiegu kariery” (ocena personelu) oraz awansów. Wyznacza on kierunki w zakresie polityki personalnej, w celu „powiązania przebiegu

kariery z oceną wyników osiągniętych przez pracownika oraz jego możliwości”. Stwierdza on w szczególności, że „główną cechą charakterystyczną [nowego systemu awansowania] będzie oparcie go na zasługach”. Komisja dodaje, że „zasługi te są pojęciem dynamicznym i kumulatywnym (»kapitał«) [...]. Są one obliczane za pomocą systemu punktów. Po pewnym czasie (w zależności od zabranych punktów) »kapitał« punktów daje funkcjonariuszowi możliwość awansu do wyższej grupy zaszerogowania”. Komisja podkreśla, że „noty i oceny otrzymane w ramach [...] sprawozdań z przebiegu kariery odpowiadają punktom zasług” (zwanym dalej „PZ”), do których dodawane są punkty pierwszeństwa (zwane dalej „PP”). Komisja dodaje, że „przyznanie [tych PP] powinno być zawsze uzasadnione na piśmie w oparciu o argumenty związane z zasługami”. „Mają one na celu wynagrodzenie urzędników uznanych za najbardziej zasłużonych, zwiększając ich szanse na awans lub umożliwiając im od tego czasu ubieganie się o awans w ramach trwającego postępowania w sprawie awansowania”. Komisja uściśla, że „[p]rzyznanie [PP] powinno także być uzasadnione szczegółowymi ocenami”. Dodaje, że „[PP] będą przyznawane na podstawie hierarchii kryteriów mającej na celu wyróżnienie zasłużonego personelu”. Według Komisji, „[p]odstawowym kryterium jest porównanie zasług w ramach całej [dyrekcji generalnej], uwzględniając zwłaszcza możliwości osoby (na podstawie obiektywnej oceny wykonywanej pracy i wykazanych kwalifikacji)”. Komisja kładzie akcent na fakt, że „system ma w szczególności na celu zapewnienie najwyższego z możliwych poziomu spójności ocen poszczególnych służb Komisji”. Wreszcie, uściśla ona, że „w związku z tym chodzi również o zapewnienie porównywalności tempa awansu wszystkich członków personelu w poszczególnych dyrekcjach”.

- 5 W dniu 26 kwietnia 2002 r. Komisja wydała decyzję dotyczącą ogólnych przepisów wykonawczych do art. 43 regulaminu oraz decyzję dotyczącą ogólnych przepisów wykonawczych do art. 45 regulaminu (zwanymi dalej „OPW 43” oraz „OPW 45”).
- 6 Na mocy art. 1 ust. 1 OPW 43 sprawozdanie okresowe, zwane sprawozdaniem z przebiegu kariery (zwane dalej „SPK”), „jest sporządzane każdego roku z uwzględnieniem kwalifikacji, wydajności i zachowania w pracy w odniesieniu do każdego członka personelu stałego [...]”.

- 7 Artykuł 2 ust. 1 OPW 43 definiuje podstawy PZ i PP do celów OPW 43 i OPW 45. Zgodnie z art. 2 ust. 1 akapity od drugiego do piątego OPW 43:

„Zarówno [PZ], jak i [PP] mają na celu nagrodzenie zasług, a przyznanie [PP] powinno zawsze być uzasadnione względami opartymi na zasługach.

[PZ] to punkty, które wynikają z not i ocen zawartych w sprawozdaniu z przebiegu kariery.

[PP] to punkty, które mogą być przyznane:

- a) przez dyrektorów generalnych (w odniesieniu do personelu grupy A/LA) [...] zasłużonym członkom personelu, po sporządzeniu sprawozdań z przebiegu kariery w danej [dyrekcji generalnej] lub służbie. Kryteria przyznawania są określone w art. 6 [OPW 45];
- b) przez organ powołujący, na zalecenie komitetów ds. awansowania, zasłużonym członkom personelu, którzy zgodzili się na wykonywanie dodatkowych zadań w interesie instytucji. Kryteria przyznania są określone w art. 9 [OPW 45].
- c) przez organ powołujący, na zalecenie komitetów ds. awansowania, w odpowiedzi na skargi złożone przeciwko przyznaniu [PP], zgodnie z art. 13 ust. 2 [OPW 45].

Zarówno [PZ], jak i [PP] są kapitalizowane w ciągu lat. Po awansie, liczba punktów odpowiadających progowi awansu jest odejmowana; ewentualna reszta jest przenoszona na następny rok”.

- 8 Zgodnie z Biuletynem administracyjnym nr 99-2002 z dnia 3 grudnia 2002 r. dotyczącym oceny personelu w okresie 2001–2002 (okres przejściowy), „podczas przeprowadzania oceny każdy urzędnik otrzymuje notę ogólną wynoszącą od [0] do [20] na [20]”. Nota ta jest następnie przekształcana w PZ wykorzystywane do celów awansowania. Z tego samego Biuletynu administracyjnego wynika, że liczba PZ odpowiada, z pewnymi wyjątkami, ogólnej notcie z oceny.
- 9 Artykuł 3 OPW 45 stanowi, że urzędnicy mogą być awansowani tylko „po uwzględnieniu porównanych zasług urzędników, którzy mogą być awansowani”. Z artykułu tego wynika, że „po pierwsze należy uwzględnić ilość [PZ] i [PP], które każdy urzędnik zebrał w ciągu roku lub poprzednich lat”. Komisja dodaje, że „[i]nne dodatkowe względy mogą być brane pod uwagę, w warunkach określonych w art. 10 ust. 1 [OPW 45], aby dokonać rozróżnienia wśród urzędników, którzy zebrali taką samą ilość [PZ] i [PP]”.
- 10 Artykuł 4 OPW 45 stanowi:

„Postępowanie w sprawie awansowania obejmuje dwa następujące etapy:

- a) przyznanie [PP] przez dyrekcje generalne, a następnie przez komitety ds. awansowania określone w art. 14, zgodnie z zasadami przewidzianymi w art. 6, 7 i 9;

b) postępowanie w sprawie awansowania sensu stricto, opisane w art. 10”.

11 Na mocy art. 6 OPW 45 dyrektorzy generalni lub dyrektorzy rozdzielają PP przekazane do dyspozycji każdej dyrekcji generalnej (zwane dalej „PPDG”), po przeprowadzeniu konsultacji z komitetami parytetowymi ds. oceny.

12 Z art. 6 ust. 1 OPW 45 wynika, że w celu dokonania tego rozdziału „każda dyrekcja generalna dysponuje [...] kontyngentem [PP] równym dwuipółkrotności liczby urzędników, którzy mogą być jeszcze awansowani, biorąc pod uwagę ich grupę zaszerogowania, i którzy zajmują stanowisko w tej dyrekcji generalnej”. Jednak z tego samego przepisu oraz Biuletynu administracyjnego nr 99-2002 wynika, że w odniesieniu do dyrekcji generalnych, w przypadku których średnia PZ dla określonej grupy zaszerogowania przekracza o więcej niż jeden punkt średnią wynoszącą 14 na 20, kontyngent PP jest obniżany o wysokość dokładnie odpowiadającą nadwyżce. Jednakże dyrekcje generalne mogą uzasadnić tę nadwyżkę, a komitety ds. awansowania mogą, tytułem wyjątku, podjąć decyzję o unieważnieniu całości lub części obniżki.

13 Artykuł 6 ust. 2 OPW 45 stanowi, że „do celów przyznania [PP] dyrektorzy generalni oraz dyrektorzy zwołują na początku każdego roku w ramach każdej dyrekcji generalnej posiedzenie, w celu ustalenia kryteriów dotyczących podziału kontyngentu [PP] pomiędzy dyrekcje”.

14 Zgodnie z art. 6 ust. 3 OPW 45:

„Po przeanalizowaniu wyników [SPK] dyrektorzy generalni, na wniosek dyrektorów ds. personelu grupy zaszerogowania A [...], przyznają [PP] urzędnikom uznanym za najbardziej zasłużonych, a w szczególności:

- i) za przyczynienie się do osiągnięcia wyników, w ramach programu pracy dyrekcji/dyrekcji generalnej, które wykraczają poza ich indywidualne zadania, wraz z udzielaniem pomocy innym jednostkom;

- ii) za dołożenie szczególnych starań i uzyskanie znaczących wyników w wykonywaniu swych zadań, co znajduje potwierdzenie w ich [SPK]”.

15 Artykuł 6 ust. 1 OPW 45 stanowi, że „w celu zróżnicowania personelu:

- a) 50% [PP] stanowiące część kontyngentu udostępnionego dyrekcji generalnej jest rozdzielane pomiędzy urzędników osiągających najlepsze wyniki. Urzędnicy ci stanowią około 15% stanu liczebnego dyrekcji generalnej na daną grupę zaszerogowania. Każdemu urzędnikowi przyznaje się od 6 do 10 punktów.

- b) Pozostałe 50% punktów rozdziela się pomiędzy pozostałych urzędników, którzy są uznani za zasłużonych w świetle kryteriów, o których mowa w ust. 3 [pkt] i) i ii), i którym przydziela się od 0 do 4 punktów na osobę.

[PP], z których może skorzystać urzędnik, mogą dotyczyć tylko jednego z dwóch przypadków, o których mowa powyżej. W konsekwencji maksymalna ilość [PP], jaką [można] przyznać temu samemu urzędnikowi w każdym postępowaniu w sprawie awansowania, wynosi 10”.

- 16 Artykuł 8 OPW 45 stanowi, że jeśli PP zostały przyznane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 6, dyrekcja generalna (DG) „Personel i Administracja” ustanawia listy zasług urzędników dla każdej grupy zaszeregowania w kolejności liczby punktów, publikuje je w intranecie oraz przekazuje je całemu personelowi. Na listach tych znajdują się nazwiska urzędników, którym brakuje mniej niż 5 punktów do osiągnięcia progu awansu oraz nazwiska tych, którzy osiągnęli lub przekroczyli ten próg.
- 17 |Zgodnie z art. 13 ust. 1 OPW 45, w ciągu pięciu dni roboczych następujących po publikacji listy zasług przewidzianej w art. 8 OPW 45, urzędnicy mogą złożyć do komitetu ds. awansowania odwołanie od decyzji dotyczących przyznania PP (zwane dalej „wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy”). Zgodnie z art. 13 ust. 2 OPW 45 „podczas analizy każdego przypadku komitet ds. awansowania formułuje zalecenie skierowane do [organu powołującego]”, który podejmuje decyzje o ewentualnym przyznaniu dodatkowych PP, a przyznana liczba PP jest publikowana (zwanym dalej „punktami pierwszeństwa z odwołania lub PPO”).
- 18 Na mocy art. 9 ust. 1 OPW 45 komitety ds. awansowania są ponadto zobowiązane do przedstawiania organowi powołującemu (zwanemu dalej „AIPN”) zaleceń dotyczących przyznania PP, biorąc pod uwagę dodatkowe zadania wykonane w interesie instytucji (zwane dalej „PPZD”). Zadania te są wymienione w załączniku I do omawianych OPW.
- 19 Artykuł 12 OPW 45 ustanawia przepisy przejściowe dotyczące postępowania w sprawie awansowania za rok 2003 w celu „należytego uwzględnienia zasług w tym postępowaniu”. Przepis ten w ust. 3 przewiduje trzy kategorie przejściowych PP (zwanym dalej „PPP”).
- „a) PPP zostaną przyznane urzędnikom w liczbie 1 punktu za rok przepracowany w grupie zaszeregowania, maksymalnie do 7 punktów. Ponadto komitety ds.

awansowania będą dysponować kontyngentem [PPP] odpowiadającym 0,25 punktu na urzędnika, punkty te będą mogły być przyznawane w wysokości do maksymalnie 2 punktów na jednego urzędnika.

- b) specjalne dodatkowe [PP] będą mogły być przyznane przez dyrekcje generalne w celu uwzględnienia urzędników zaproponowanych, ale nie awansowanych w roku poprzednim [...]” (zwanymi dalej „oczekującymi na awans”).

20 Zgodnie z Biuletynem administracyjnym nr 18-2003 z dnia 17 lutego 2003 r. (Awanse za rok 2003 — Kategorie A, LA, B, C i D — Budżet na działalność — Oczekujący na awans za rok 2002) oraz Biuletynem administracyjnym nr 34-2003 z dnia 2 maja 2003 r. (Postępowanie w sprawie awansowania za rok 2003), pkt III, maksymalnie mogą być przyznane 4 specjalne dodatkowe PP (zwane dalej „PPSD”).

21 Artykuł 10 OPW 45 stanowi:

„1. Po przeprowadzeniu procedury opisanej w art. 9 komitety ds. awansowania, o których mowa w art. 14, zbierają się w celu przeanalizowania listy zasług oraz sformułowania propozycji, [wybierając] spośród grupy urzędników, którzy osiągnęli próg awansu, ale których liczba przekracza rzeczywiste możliwości w zakresie awansowania (grupa urzędników ex aequo). Przy dokonywaniu tego wyboru spośród urzędników, którzy osiągnęli taką samą liczbę punktów, komitety uwzględniają elementy takie jak staż pracy w grupie zaszerogowania oraz względy związane z równością szans. Postępowanie to rozpoczyna się najpóźniej 15 maja. Komitety są zobowiązane do uzasadnienia swych propozycji oraz przedstawienia ich AIPN. Lista zasług zawierająca te propozycje jest publikowana w intranecie. W odniesieniu do urzędników, których liczba punktów zbiega się w progiem awansu, lista ta dokonuje rozróżnienia pomiędzy tymi, którzy zostali zaproponowani przez komitet ds. awansowania, oraz tymi, wobec których komitet takiej propozycji nie przedstawił.

2. Awansowanie urzędnika jest uzależnione od spełnienia warunku zgromadzenia przez niego co najmniej 10 [PZ] w sprawozdaniu z przebiegu kariery z ostatniego postępowania w sprawie awansowania [...].

3. W czerwcu, na podstawie propozycji komitetu ds. awansowania, [AIPN] podejmuje decyzję w kwestii, których urzędników należy awansować w każdej grupie zaszerogowania. Po każdym awansie próg odniesienia jest odejmowany od kredytu punktów urzędników awansowanych, a reszta jest przenoszona na następne lata.

4. W lipcu DG „Personel i Administracja” publikuje listę awansowanych członków personelu”.

22 Artykuł 14 ust. 1 i 2 OPW 45 stanowi:

„1. Ustanawia się pięć komitetów ds. awansowania, odpowiednio dla personelu A, LA, B, C i D.

2. Skład komitetu jest następujący:

— Dla personelu A: przewodniczący, którym jest dyrektor generalny DG „Personel i Administracja”, członkowie w liczbie równej liczbie dyrektorów generalnych i szefów działów, 15 członków wyznaczonych przez centralny komitet ds. personelu oraz którzy powinni być zatrudnieni co najmniej na poziomie A 4/LA 4.

— [...]”.

Okoliczności faktyczne i przebieg postępowania

- 23 Skarżący jest urzędnikiem Wspólnot Europejskich od kwietnia 1991 r. Od 1 lipca 2001 r. jest członkiem Służby Prawnej Komisji.
- 24 W dniu 15 marca 2003 r. skarżącemu przyznano notę równą 16 na 20 w jego SPK za okres od lipca 2001 r. do grudnia 2002 r. Nota ta została przekształcona w 16 PZ.
- 25 Decyzją doręczoną skarżącemu w dniu 3 lipca 2003 r. dyrektor generalny Służby Prawnej przyznał mu ponadto 1 PPDG na podstawie art. 6 OPW 45.
- 26 Na mocy art. 12 ust. 3 lit. a) zdanie pierwsze OPW 45, Służba Prawna przydzieliła mu także 3 [PPP] w wysokości 1 punktu za każdy rok przepracowany w grupie zaszeregowania (zwane dalej „PPPGZ”) odpowiadające trzem latom stażu pracy w grupie zaszeregowania A5.
- 27 Lista zasług, o której mowa w art. 8 OPW 45, odnosząca się do postępowania w sprawie awansowania za rok 2003, która dotyczyła urzędników będących, jak skarżący, w grupie zaszeregowania A5, została opublikowana w Biuletynie administracyjnym nr 48-2003 z dnia 7 lipca 2003 r. Wymienia ona dla każdego urzędnika, którego ona dotyczy, zebraną liczbę PZ i PPDG, a także PPPGZ i PPSD. Nazwisko skarżącego na niej nie figuruje.
- 28 W dniu 24 lipca 2003 r. skarżący złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy na podstawie art. 13 OPW 45, dotyczący przyznania tylko jednego punktu PPDG. Zwrócił się także o przyznanie PPZD. W dniach 17 i 24 października 2003 r. komitet ds. awansowania dla członków personelu kategorii A odbył posiedzenie w celu zbadania między innymi tego wniosku.

- 29 Następnie, w dniu 13 listopada 2003 r., ww. komitet ds. awansowania ustalił listę zasług urzędników grupy zaszeregowania A5, o której mowa w art. 10 OPW 45. Lista ta została opublikowana w Biuletynie administracyjnym nr 69-2003 z tego samego dnia. Nazwisko skarżącego na niej nie figuruje.
- 30 W dniu 20 listopada 2003 r. AIPN ustalił listę urzędników awansowanych za rok 2003, która nie obejmuje nazwiska skarżącego. Lista ta została opublikowana w Biuletynie administracyjnym nr 73-2003 z dnia 27 listopada 2003 r.
- 31 Skarżący, po sprawdzeniu w dniu 16 grudnia 2003 r. swych akt osobowych dotyczących awansu na stronie Sysper 2 intranetu Komisji, dowiedział się, że z tytułu postępowania w sprawie awansowania za rok 2003 całkowita liczba przyznanych mu punktów wynosi 20.
- 32 Komisja opublikowała notatkę streszczającą przebieg omawianego postępowania w sprawie awansowania w Biuletynie administracyjnym nr 82-2003 z dnia 19 grudnia 2003 r.
- 33 Pismem z dnia 12 lutego 2004 r. skarżący złożył zażalenie na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu.
- 34 Zażalenie to zostało oddalone decyzją AIPN z dnia 15 czerwca 2004 r., doręczoną zainteresowanemu następnego dnia.
- 35 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 22 lipca 2003 r., skarżący wniósł niniejszą skargę.

- 36 Odpowiedź na skargę została złożona w dniu 19 listopada 2004 r.
- 37 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 14 stycznia 2005 r., skarżący rzekł się prawa do przedstawienia repliki.
- 38 Na podstawie art. 14 regulaminu Sądu i na wniosek piątej izby Sąd, po wysłuchaniu stron zgodnie z art. 51 regulaminu, postanowił przekazać sprawę powiększonemu składowi Sądu.
- 39 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (piąta izba w powiększonym składzie) postanowił otworzyć procedurę ustną i w ramach środków organizacji postępowania, o których mowa w art. 64 regulaminu, wystosował na piśmie kilka pytań do skarżącego i Komisji, wzywając strony do udzielenia na nie odpowiedzi do dnia 31 sierpnia 2005 r. Strony zastosowały się do tego wezwania w wyznaczonym terminie.
- 40 Pismem sekretariatu Sądu z dnia 15 września 2005 r. strony zostały wezwane do przedstawienia uwag na temat odpowiedzi swych przeciwników na pytania pisemne Sądu, w terminie do dnia 23 września 2005 r. Skarżący i Komisja złożyli swe uwagi w sekretariacie Sądu, odpowiednio, w dniu 23 i 22 września 2005 r.
- 41 Na rozprawie w dniu 29 września 2005 r. wysłuchano wystąpień stron oraz ich odpowiedzi na zadane przez Sąd pytania ustne.

Żądania stron

42 Skarżący w swej skardze wnosi do Sądu o:

- nakazanie, poprzez środki organizacji postępowania, przedstawienia dokumentów;

- stwierdzenia nieważności następujących aktów:
 - decyzji dyrektora generalnego Służby Prawnej Komisji o przyznaniu skarżącemu tylko jednego punktu pierwszeństwa dyrekcji generalnej w postępowaniu w sprawie awansowania za rok 2003 doręczonej w dniu 2 lipca 2003 r., potwierdzonej decyzją AIPN doręczoną w dniu 16 grudnia 2003 r.;

 - decyzji AIPN o nieprzyznaniu skarżącemu żadnego PPZD w postępowaniu w sprawie awansowania za rok 2003, doręczonej w systemie Sysper 2 w dniu 16 grudnia 2003 r.;

 - następujących decyzji: decyzji AIPN, przyznającej skarżącemu łącznie 20 punktów w postępowaniu w sprawie awansowania za rok 2003; listy zasług urzędników grupy zaszerogowania A5 w postępowaniu w sprawie awansowania za rok 2003 opublikowanej w Biuletynie administracyjnym nr 69-2003 z dnia 13 listopada 2003 r.; listy urzędników awansowanych do grupy zaszerogowania A4 w postępowaniu w sprawie awansowania za rok 2003 opublikowanej w Biuletynie administracyjnym nr 73-2003 z dnia 27 listopada 2003 r. oraz, w każdym razie, decyzji o odmowie wpisania jego nazwiska na te listy;

— na ile to konieczne, decyzji AIPN z dnia 15 czerwca 2004 r. o nieuwzględnieniu zażalenia skarżącego z dnia 12 lutego 2004 r.;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

43 Strona w odpowiedzi na skargę wnosi do Sądu o:

— uznanie za niedopuszczalne i bezzasadne argumentów przedstawionych przez skarżącego zmierzających do stwierdzenia nieważności decyzji przyznającej skarżącemu całkowitą liczbę 20 punktów;

— w pozostałym zakresie, oddalenie skargi jako bezzasadnej;

— rozstrzygnięcie o kosztach zgodnie z prawem.

44 Na rozprawie Komisja zrzekła się swego prawa do przedstawienia argumentów dotyczących niedopuszczalności skargi w zakresie, w jakim skierowana jest ona przeciwko decyzji przyznającej skarżącemu całkowitą liczbę 20 punktów w postępowaniu w sprawie awansowania. Sąd odnotował ten fakt w protokole z rozprawy.

- 45 Po tym oświadczeniu, skarżący zadeklarował wycofanie swych żądań zmierzających do stwierdzenia nieważności decyzji indywidualnych przyznających lub nieprzyznających mu PP należących do różnych przewidzianych kategorii, a to o ile możliwe jest podważenie ważności kryteriów przyznania specjalnych punktów w skardze na decyzję określającą całkowitą ilość punktów w postępowaniu w sprawie awansowania. Sąd odnotował ten fakt w protokole z rozprawy.

W przedmiocie dopuszczalności

- 46 Jak wskazano w pkt 44 powyżej, Komisja zrzekła się na rozprawie zarzutu dotyczącego dopuszczalności skargi w zakresie, w jakim skierowana jest przeciwko decyzji przyznającej skarżącemu 20 punktów w postępowaniu w sprawie awansowania za rok 2003.
- 47 Należy jednak przypomnieć, że przesłanki dopuszczalności skargi mają charakter bezwzględny i Sąd może zbadać je z urzędu, a sprawowana przezeń kontrola nie jest ograniczona do zarzutów niedopuszczalności podniesionych przez strony. Do Sądu w szczególności należy, niezależnie od stanowiska przyjętego przez strony, badanie i określanie, w każdym przypadku, czy rzeczywiście został podjęty akt niekorzystny dla skarżącego (zob. wyrok Sądu z dnia 8 marca 2005 r. w sprawie T-275/02 D przeciwko EBI, Zb.Orz. SP str. I-A-51, II-211, pkt 42, i cytowane orzecznictwo).
- 48 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem aktami lub decyzjami mogącymi być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności są jedynie przepisy wywołujące wiążące skutki prawne naruszające interesy skarżących poprzez istotną zmianę ich sytuacji prawnej (wyrok Trybunału z dnia 11 listopada 1981 r. w sprawie 60/81 IBM przeciwko Komisji, Rec. str. 2639, pkt 9; wyroki Sądu z dnia 22 czerwca 1990 r. w sprawach połączonych T-32/89 i T-39/89 Marcopoulos przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, Rec. str. II-281, pkt 21, oraz z dnia 17 grudnia 2003 r. w sprawie T-324/02 McAuley przeciwko Radzie, RecFP str. I-A-337 i II-1657, pkt 28).

- 49 Z orzecznictwa wynika również, że jeżeli sporządzanie decyzji odbywa się w kilku etapach, podlegają zaskarżeniu jedynie te środki, które określają ostatecznie stanowisko autora decyzji, z wyłączeniem środków tymczasowych, których celem jest przygotowanie decyzji końcowej (wyroki w sprawie Marcopoulos przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, pkt 48 powyżej, pkt 21, oraz w sprawie Auley przeciwko Radzie, pkt 48 powyżej, pkt 28).
- 50 Skarżący podważa w niniejszym przypadku zgodność z prawem różnych aktów wydanych w ramach postępowania w sprawie awansowania za rok 2003, które stanowi pierwsze postępowanie podlegające nowym OPW 43 i OPW 45, stwierdzając między innymi, że niektóre akty należy uznać za nieistniejące.
- 51 W tych okolicznościach Sąd uważa za niezbędne opisanie stopniowo ratio nowego systemu awansowania oraz przebiegu całości postępowania w sprawie awansowania, w celu określenia aktu, który jest przedmiotem zaskarżenia oraz terminów jego zaskarżenia.

1. System awansowania

- 52 Należy zauważyć, że awansowanie jest, zgodnie z mającymi zastosowanie uregulowaniami, oparte na zasługach oraz poziomie pracy urzędnika, wykazywanych z roku na rok oraz wyrażonych w formie punktów przyznawanych w ramach przeprowadzania corocznej oceny i awansowania.
- 53 Artykuł 3 OPW 45 zatytułowany „Podstawy awansowania” precyzuje, że „po pierwsze należy zatem wziąć pod uwagę liczbę [PZ] oraz [PP], które każdy urzędnik zgromadził w ciągu roku lub lat poprzednich”.

54 Ponadto z art. 5 OPW 45 wynika, że urzędnik może zostać awansowany tylko po zgromadzeniu określonej całkowitej liczby punktów, równej co najmniej progowi odniesienia lub „progowi awansowania”, określone dla każdego postępowania w sprawie awansowania przez komitety ds. awansowania.

55 Artykuł 5 ust. 3 OPW 45 stanowi w rezultacie:

„próg awansowania wskazuje liczbę punktów (zasług i pierwszeństwa), jakie trzeba zebrać, aby mieć możliwość awansowania do danej grupy zaszeregowania; z zastrzeżeniem możliwości budżetowych, urzędnicy, których liczba punktów przekracza określony próg, są awansowani. Urzędnicy, których liczba punktów odpowiada progowi, mogą być awansowani, ale ich awans może być także odroczony do następnego postępowania w sprawie awansowania, w zależności do wskaźnika awansowania”.

56 Artykuł 10 ust. 3 OPW 45 uzupełnia powyższy przepis, przewidując, że „[p]o każdym awansowaniu próg odniesienia jest odejmowany od kredytu punktów urzędników awansowanych, a reszta jest przenoszona na kolejne lata”.

57 Całkowita liczba punktów uzyskanych przez urzędnika w postępowaniu w sprawie awansowania jest wynikiem złożonego procesu, podczas którego urzędnikowi przyznaje się PZ, które wynikają z not i ocen SPK, następnie PP, które mogą być przyznane zgodnie z art. 2 ust. 1 OPW 43 albo przez dyrektorów generalnych lub dyrektorów każdej dyrekcji generalnej (PPDG), albo przez AIPN na zalecenie komitetów ds. awansowania.

58 Ponadto dla postępowania w sprawie awansowania za rok 2003, czyli w pierwszym roku stosowania nowej procedury awansowania, zostały przewidziane w art. 12 ust. 3 OPW 45 zasady przejściowe, „aby można było należycie uwzględnić zasługi w czasie”. Zasady te obejmują, z jednej strony, przyznanie urzędnikom PPP z urzędu w wysokości 1 punktu za rok stażu pracy, ale maksymalnie w wysokości 7 punktów [PPPGZ, art. 12 ust. 3 lit. a) zdanie pierwsze OPW 45] lub na zalecenie komitetów ds. awansowania, jeśli uzasadnia to sytuacja urzędnika oraz do wysokości 2 punktów na jednego urzędnika [PPP, art. 12 ust. 3 lit. a) zdanie drugie OPW 45], a z drugiej strony, maksymalnie do 4 PPSD dla urzędników zaproponowanych do awansowania za rok 2002, ale nie awansowanych [art. 12 ust. 3 lit. b) OPW 45 oraz Biuletyn administracyjny nr 18-2003 i 34-2003].

2. Przebieg postępowania w sprawie awansowania

59 Postępowanie w sprawie awansowania jest uruchamiane każdego roku po przeprowadzeniu oceny, a jego pierwszym etapem, po przyznaniu PZ, jest przyznanie PP na poziomie każdej dyrekcji generalnej.

60 W niniejszej sprawie, decyzją doręczoną skarżącemu w dniu 3 lipca 2003 r., dyrektor generalny Służby Prawnej przyznał mu 1 PPDG na podstawie art. 6 OPW 45, który został dodany do 16 PZ już przez niego otrzymanych. Na podstawie art. 12 ust. 3 lit. a) zdanie pierwsze OPW 45, Służba Prawna przyznała mu również 3 PPPGZ odpowiadające trzem latom stażu pracy w grupie zaszeregowania A5. Skarżący natomiast nie otrzymał żadnego punktu PPSD na mocy art. 12 ust. 3 lit. b) OPW 45.

61 Oprócz indywidualnej i poufnej informacji na temat zebranej liczby punktów PZ i PP udzielanej przez dyrekcję generalną każdemu urzędnikowi (art. 6 ust. 8 OPW 45), DG „Personel i Administracja” Komisji ustanawia i publikuje, po

przyznaniu PPDG, listę zasług dla każdej grupy zaszerogowania, na której znajdują się nazwiska urzędników, którym brakuje 5 lub mniej punktów do osiągnięcia progu awansowania oraz nazwiska tych urzędników, którzy osiągnęli lub przekroczyli ten próg, ze wskazaniem zebranej liczby PZ i PPDG uzyskanych przez każdego z nich (art. 8 OPW 45).

- 62 Odnośnie do postępowania w sprawie awansowania za rok 2003, ww. lista zasług, dotycząca urzędników grupy zaszerogowania A5, została opublikowana w Biuletynie administracyjnym nr 48-2003 z dnia 7 lipca 2003 r. Wskazuje ona dla każdego ujętego w niej urzędnika liczbę zebranych PZ i PPDG, a także PPPGZ oraz PPSD przyznane w ramach stosowania przepisów przejściowych.
- 63 Lista, o której mowa w art. 8 OPW 45, nie określa w sposób definitywny w ramach postępowania w sprawie awansowania sytuacji urzędników umieszczonych lub też nieumieszczonych na niej.
- 64 Po pierwsze urzędnik niezadowolony z liczby przyznanych PPDG ma możliwość złożenia, w terminie pięciu dni roboczych od dnia publikacji ww. listy zasług, wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy do właściwego komitetu ds. awansowania, który może w stosownym przypadku zalecić AIPN przyznanie PPO danemu urzędnikowi (art. 13 OPW 45). Skarżący zresztą skutecznie złożył taki wniosek w dniu 14 lipca 2003 r.
- 65 Po drugie urzędnicy mogą jeszcze, po publikacji listy zasług, o której mowa w art. 8 OPW 45, otrzymać PPZD (art. 9 OPW 45) oraz, na podstawie przepisów przejściowych, przejściowe punkty pierwszeństwa przyznawane przez AIPN na wniosek komitetów ds. awansowania (zwane dalej „PPPKA” [art. 12 ust. 3 lit. a) zdanie drugie OPW 45]).

- 66 Drugi etap postępowania w sprawie awansowania stanowi posiedzenie komitetów ds. awansowania oraz przekazanie AIPN propozycji objętych zakresem ich uprawnień.
- 67 Bezsporne jest, że komitety ds. awansowania mają zasadniczo podwójną kompetencję. Pierwsza polega na przedstawianiu AIPN zaleceń dotyczących przyznania niektórych PP (art. 9, 12 i 13 OPW 45). Należy zauważyć, że komitety te wydają zwykle opinię dotyczącą przyznania PPO przed zaleceniem dotyczącym indywidualnego przyznania PPZD (art. 13 OPW 45). Druga polega na zaproponowaniu AIPN klasyfikacji urzędników należących do grupy zwanej „ex aequo”, czyli grupy urzędników, którzy osiągnęli próg awansowania, ale których ilość przekracza rzeczywiste możliwości w zakresie awansowania (art. 10 OPW 45).
- 68 Niemniej jednak, biorąc pod uwagę brak precyzji redakcyjnej charakteryzującej OPW 45, określenie zasad interwencji *ratione temporis* komitetów ds. awansowania sprawia pewne trudności.
- 69 I tak art. 10 OPW 45 stanowi, że komitety ds. awansowania zbierają się, w celu przeanalizowania listy zasług i sformułowania propozycji, dokonując wyboru spośród grupy *ex aequo*, „po zakończeniu procedury opisanej w art. 9”. To ostatnie określenie, w związku z art. 13 OPW 45, mogłoby skłaniać do twierdzenia, że art. 10 OPW 45 przewiduje pierwszą interwencję komitetów ds. awansowania oraz AIPN po publikacji listy zasług z art. 8 OPW 45, w odniesieniu do propozycji, a następnie decyzji o przyznaniu PP.
- 70 Interwencja ta miałaby na celu ostateczne określenie sytuacji urzędników w zakresie liczby punktów przyznanych w postępowaniu w sprawie awansowania, a po niej obowiązkowo odbywałoby się nowe posiedzenie komitetów ds. awansowania w celu opracowania propozycji dotyczących zaszeregowania urzędników należących do grupy *ex aequo*.

- 71 Takie podejście nie jest jednakże zgodne ani z treścią, ani systematyką OPW 45.
- 72 Należy wskazać, po pierwsze, że zastosowanie słowa „procedura” nie wydaje się stosowne, z uwagi na to, że art. 9 OPW 45 nie zawiera ściśle mówiąc opisu ogólnej procedury, z ustaleniem precyzyjnego kalendarza, ale opis podziału uprawnień w zakresie przyznawania PPZD pomiędzy komitety ds. awansowania a AIPN.
- 73 Po drugie wykładnia wskazana w pkt 69 i 70 zakłada istnienie decyzji pośredniej AIPN określającej całkowitą liczbę punktów. Jednakże art. 9 OPW 45 w żaden sposób nie wskazuje na przyjęcie przez AIPN takiego aktu i ogranicza się do ogólnego określenia głównego uprawnienia tego organu w zakresie przyznawania PP, nie precyzując, do jakiego dokładnie momentu uprawnienie to powinno być wykonywane.
- 74 Podobnie jest w przypadku art. 13 OPW 45 dotyczącego przyznawania PPO, który przewiduje po prostu uprawnienie decyzyjne AIPN, nie precyzując także, do jakiego momentu uprawnienie to powinno być wykonywane podczas postępowania w sprawie awansowania. Ponadto podczas, gdy art. 13 ust. 2 OPW 45 stanowi, że liczba PPO w ten sposób przyznana przez AIPN jest publikowana, nie określa ona jednak, na jakim etapie odbywa się ta publikacja, biorąc pod uwagę, że liczba PPO przyznana za rok 2003 została sprecyzowana w streszczeniu z przebiegu przedmiotowego postępowania w sprawie awansowania, opublikowanym w Biuletynie administracyjnym nr 82-2003.
- 75 W rzeczywistości oczywiste jest, że żaden artykuł OPW 45 nie wskazuje ani nie precyzuje, *ratione temporis*, przyjęcia przez AIPN pośredniej i odrębnej decyzji określającej całkowitą liczbę punktów.

- 76 Po trzecie art. 10 OPW 45 wskazuje, że komitety ds. awansowania zbierają się w celu „przeanalizowania listy zasług”, przy czym określenie to znajduje się w art. 8 OPW 45 i odpowiada liście urzędników, którym brakuje 5 lub mniej punktów do osiągnięcia progu awansowania, oraz liście nazwisk tych, którzy osiągnęli lub przekroczyli ten próg, ze wskazaniem zebranej liczby PZ i PPDG, a także PPPGZ i PPSD uzyskanych przez każdego z nich w ramach systemu przejściowego. Uwzględnienie takiej listy ma sens tylko wtedy, gdy dokument ten ma jeszcze na tym etapie znaczenie, co nie miałyby miejsca w przypadku, gdyby decyzja AIPN określająca całkowitą liczbę punktów była podejmowana po publikacji tej listy.
- 77 Jeśli chodzi o systematykę OPW 45, należy podnieść, że art. 10 ust. 3 OPW 45 stanowi, że „w czerwcu, na podstawie propozycji komitetów ds. awansowania, [AIPN] decyduje, których urzędników należy awansować w każdej grupie zaszerogowania”.
- 78 Okazuje się zatem, że z oczywistych względów dobrej administracji i bezpieczeństwa prawnego przewidziano odroczenie aż do zwykłego zakończenia procedury awansowania wydania, *ratione temporis*, formalnej decyzji AIPN, umożliwiając wszystkim zainteresowanym urzędnikom uzyskanie pewnej i ostatecznej informacji na temat wyniku postępowania w sprawie awansowania.
- 79 Lektura OPW 45 prowadząca do oddzielenia interwencji komitetów ds. awansowania oraz AIPN oraz do obowiązkowego przyjęcia przez ten organ aktu pośredniego dotyczącego całkowitej liczby punktów nadmiernie komplikowałaby sytuację urzędników wybranych do awansowania, zarówno w zakresie określenia niekorzystnego dla urzędnika aktu, jak i przestrzegania terminów do składania skargi, co byłoby sprzeczne z wymogami bezpieczeństwa prawnego.

- 80 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że po publikacji listy zasług, o której mowa w art. 8 OPW 45, komitety ds. awansowania zbierają się w celu opracowania swych propozycji dotyczących zarówno przyznawania PP wchodzących w zakres ich uprawnień, jak i zaszeregowania urzędników należących do grupy ex aequo. Wszystkie te propozycje znajdują się na liście zasług, o której mowa w art. 10 ust. 1 OPW 45.
- 81 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że jako wynik prac komitetu ds. awansowania dla personelu kategorii A, który zebrał się w dniach 17 i 24 października 2003 r., lista zasług, o której mowa w art. 10 OPW 45, została opublikowana w Biuletynie administracyjnym nr 69-2003 z dnia 13 listopada 2003 r.
- 82 Na tej liście zamieszczone są nazwiska urzędników, wraz z miejscem ich zatrudnienia, którzy osiągnęli lub przekroczyli próg awansowania, oraz tych, którym brakuje 5 lub mniej punktów do osiągnięcia tego progu ze wskazaniem:
- całkowitej liczby punktów zaproponowanych każdemu z nich, która mogła być zwiększona w odniesieniu do niektórych urzędników w stosunku do liczby wymienionej na liście zasług z dnia 7 lipca 2003 r., po uwzględnieniu propozycji komitetu dotyczących przyznania im PPZD, PPO i PPPKA;
 - litery „p” przy nazwisku urzędnika, dla którego komitet zaproponował awans, przy czym wzmianka ta posiada znaczenie i wagę prawną tylko w odniesieniu do grupy ex aequo, czyli grupy urzędników, którzy osiągnęli próg awansowania, ale których liczba przekracza rzeczywiste możliwości w zakresie awansowania; sytuacja ta wymaga zaszeregowania zainteresowanych opartego w szczególności na stażu pracy w grupie zaszeregowania oraz na względach związanych z równością szans.

- 83 Lista, o której mowa w art. 10 OPW 45, również nie określa w sposób ostateczny w ramach postępowania w sprawie awansowania sytuacji urzędników, których nazwisko znajduje się lub nie znajduje się na tej liście.
- 84 Tak jak już wskazano, zarówno w odniesieniu do przyznawania PP, jak i rozróżnienia dokonanego w ramach grupy *ex aequo*, komitet ds. awansowania jedynie kieruje propozycje do AIPN, który posiada wyłączne uprawnienie do podejmowania decyzji, jak to wynika z art. 2 OPW 43, art. 10 i art. 14 ust. 4 OPW 45. Należy w tym względzie podnieść i wyrazić ubolewanie nad pewnymi nieścisłościami w tekście OPW 45, które mogą wprowadzać w błąd odnośnie do roli komitetu ds. awansowania, jak tytuł art. 9 „Przyznawanie [PP] przez komitety ds. awansowania”, podczas gdy ust. 3 tego artykułu jasno stanowi, że chodzi o indywidualne „propozycje” przyznania PP przedstawione AIPN, który „rozstrzyga w kwestii przyznawania [PP]”. Tak samo jest, jak to Komisja przyznała na rozprawie, w przypadku sformułowania art. 12 ust. 3 lit. a) zdanie drugie OPW 45 dotyczącego przyznawania PPPKA.
- 85 Artykuł 10 ust. 3 OPW 45 także wyraźnie uściśla, że AIPN „decyduje”, jakich urzędników należy awansować w danej grupie zaszerogowania na podstawie „propozycji” komitetów ds. awansowania, które nie są wiążące dla AIPN, przy czym AIPN powinien najpierw rozstrzygnąć w kwestii przyznania punktów, a następnie zaszerogowania urzędników należących do grupy *ex aequo*. AIPN może zatem postąpić zgodnie z propozycjami komitetów ds. awansowania lub odciąć się od nich, co może, w tym ostatnim przypadku, przekładać się w odniesieniu do danego urzędnika na zmniejszenie lub zwiększenie całkowitej liczby punktów, co w konsekwencji prowadzi do tego, iż może ona być wyższa, równa lub niższa od progu awansowania.
- 86 Trzeci i ostatni etap postępowania w sprawie awansowania stanowi sporządzenie listy awansowanych urzędników. W niniejszej sprawie AIPN sporządził listę urzędników awansowanych do grupy zaszerogowania A4 w dniu 20 listopada

2003 r. Została ona opublikowana w Biuletynie administracyjnym nr 73-2003 z dnia 27 listopada 2003 r., a w związku z tym przekazana do wiadomości wszystkim zainteresowanym urzędnikom, w tym skarżącemu. Z listy tej wynika, że AIPN zatwierdził wszystkie propozycje komitetu ds. awansowania, zarówno w odniesieniu do przyznawania punktów, jak i zaszerogowania urzędników należących do grupy *ex aequo*.

3. *Akt niekorzystny*

- ⁸⁷ Z powyższego wynika, że procedura awansowania kończy się sporządzeniem listy awansowanych urzędników. Ta ostateczna decyzja wymienia urzędników, którzy zostają awansowani w ramach bieżącego postępowania w sprawie awansowania. A zatem to właśnie w momencie publikacji tej listy urzędnicy, którzy przewidywali, że mogą być awansowani, otrzymują pewną i ostateczną informację o docenieniu ich zasług oraz że ich sytuacja prawna uległa zmianie (wyroki Sądu z dnia 21 listopada 1996 r. w sprawie T-144/95 Michaël przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-529 i II-1429, pkt 30, oraz z dnia 19 marca 2003 r. w sprawach połączonych od T-188/01 do T-190/01 Tsarnavas przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-95 i II-495, pkt 73).
- ⁸⁸ Należy jednak przypomnieć, że przyznanie punktów w danym roku wywołuje skutki, które nie są wyłącznie ograniczone do bieżącego postępowania w sprawie awansowania i w nie wpisane. Nowy system awansowania opiera się na uwzględnieniu zebranych zasług, wyrażonych za pomocą punktów zbieranych z roku za rok. Wynika z tego, że punkty przyznawane podczas danego roku mogą mieć wpływ na kilka postępowań w sprawie awansowania.
- ⁸⁹ I tak w podobnym kontekście Sąd w wyroku z dnia 11 grudnia 2003 r. w sprawie T-323/02 Breton przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, RecFP str. I-A-325 i II-1587, pkt 52–54) stwierdził, że określenie liczby punktów do celów awansowania jest niezależnym aktem, który wywiera wiążące skutki prawne, mogące mieć wpływ na interesy urzędnika, zmieniając w istotny sposób jego sytuację prawną, nawet jeśli stanowi ono tylko jeden z etapów procedury awansowania.

- 90 Orzecznictwo to, nawet jeśli dotyczy systemu awansowania, który przewiduje tylko jedną kategorię punktów, można zastosować analogicznie do niniejszego przypadku. Należy zatem stwierdzić, że akt kończący postępowanie w sprawie awansowania ma złożony charakter, ponieważ zawiera dwie osobne decyzje, czyli decyzję AIPN ustanawiającą listę urzędników awansowanych oraz decyzję AIPN określającą całkowitą liczbę punktów, na której opiera się pierwsza z wymienionych decyzji. Decyzja AIPN określająca całkowitą liczbę punktów stanowi niezależny akt, który w świetle orzecznictwa, o którym mowa w poprzednim punkcie, może być przedmiotem zażalenia oraz, w stosownym przypadku, skargi sądowej w ramach dróg odwoławczych przewidzianych w regulaminie.
- 91 W rezultacie urzędnik wpisany na listę awansowanych będzie miał możliwość, jeśli podważy całkowitą liczbę punktów, która została mu przyznana przez AIPN, a w związku z tym resztę przeniesioną na następne lata, złożyć zażalenie oraz, w stosownym przypadku, skargę do Sądu jedynie na akt przyznający mu punkty, który wywiera wobec niego wiążące i ostateczne skutki prawne.
- 92 Podobnie można sobie wyobrazić sytuację, gdy urzędnik, który nie został awansowany i który nie chce podważyć braku awansu w przedmiotowym postępowaniu, ale jedynie odmowę przyznania mu pewnej liczby punktów, dzięki którym nie mógłby on osiągnąć progu awansowania, może wszcząć identyczne postępowanie.
- 93 Skądinąd urzędnik, który nie został awansowany z uwagi na jego zdaniem nieuzasadnione przyznanie niewystarczającej liczby punktów, a zatem niższej od progu awansowania, będzie miał możliwość złożenia skargi jednocześnie na decyzję AIPN określającą całkowitą liczbę punktów oraz na decyzję ustanawiającą listę awansowanych urzędników. Nawet jeśli te dwa akty mogą być rzeczywiście oddzielone pod względem prawnym oraz stanowić przedmiot odrębnych wniosków o stwierdzenie nieważności, pewne jest, że są one w rzeczywistości ściśle związane w przypadku odmowy awansowania, przy czym ta ostatnia jest zawsze i wyłącznie związana z całkowitą liczbą punktów przyznanych urzędnikowi w stosunku do

progu awansowania, za wyjątkiem przypadku, w którym urzędnik ten, należący do grupy ex aequo, osiągnąwszy próg awansowania, nie został awansowany z uwagi na dodatkowe względy związane ze stażem pracy w grupie zaszeregowania lub równością szans.

- 94 W tym ostatnim przypadku dany urzędnik będzie mógł prawidłowo złożyć skargę na samą końcową decyzję AIPN ustanawiającą listę urzędników awansowanych z uwagi na błędy popełnione przez AIPN podczas ustalania kolejności urzędników należących do grupy ex aequo.
- 95 W niniejszym przypadku należy przypomnieć, że skarżący, który nie został awansowany w postępowaniu za rok 2003, złożył zażalenie, a następnie skargę do Sądu na decyzję AIPN przyznającą mu całkowitą liczbę 20 punktów, na listę urzędników awansowanych do grupy zaawansowania A4 podczas postępowania za rok 2003 oraz na decyzję AIPN ustanawiającą tę listę w zakresie, w jakim odnosi się ona do odmowy jego awansowania.
- 96 Skarżący podważa również, w ramach niniejszej skargi, prawidłowość indywidualnych decyzji przyznających mu tylko jeden punkt PPDG lub odmawiającej przyznania mu PPZD, a także decyzji o niewpisaniu go na listę zasług urzędników grupy zaszeregowania A5 opublikowanej w Biuletynie administracyjnym nr 69-2003 z dnia 13 listopada 2003 r. oraz listę jako taką.
- 97 Decyzje te stanowią akty przygotowawcze, uprzednie i konieczne do podjęcia decyzji końcowej ustanawiającej awanse oraz zawartego w niej niezależnego aktu, który można wyodrębnić, czyli aktu określającego całkowitą liczbę punktów, którego stwierdzenia nieważności domaga się skarżący w ramach niniejszego postępowania. Tak jest w przypadku decyzji przyznającej PPDG, niezależnie od faktu, czy został złożony wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy odnośnie do tej decyzji na podstawie art. 13 OPW 45. Jeśli, w przypadku braku wniosku, AIPN nie może zmienić liczby PPDG, przyznając PPO, decyzja przyznająca PPDG nie staje się w mniejszym stopniu aktem jedynie przygotowawczym, ponieważ maksymalna liczba samych PPDG, które mogą być przyznane, nie umożliwia osiągnięcia progu awansowania.

- 98 Zgodnie z orzecznictwem akty te nie mogą być przedmiotem odrębnej skargi o stwierdzenie nieważności, ale jej zgodność z prawem może zawsze być podważona w ramach skargi skierowanej przeciwko decyzji końcowej (wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2003 r. w sprawie T-134/02 Tejada Fernández przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-125 i II-609, pkt 18).
- 99 Na rozprawie skarżący z pewnością zadeklarował zrzeczenie się swych żądań mających na celu stwierdzenie nieważności decyzji indywidualnej, przyznającej mu tylko jeden PPDG lub odmawiającej przyznania mu PPZD, ale pod warunkiem, że jest możliwe prawne podważenie ważności kryteriów przyznawania tych punktów w ramach skargi skierowanej przeciwko decyzji określającej całkowitą liczbę punktów.
- 100 Sąd stwierdza, że takie zrzeczenie się jest niedopuszczalne. W rezultacie jedynie zrzeczenie się wyraźne i bezwarunkowe głównych punktów żądań znajdujących się w skardze może być zaakceptowane przez Sąd (postanowienie Sądu z dnia 12 marca 1992 r. w sprawie T-73/91 Gavilan przeciwko Parlamentowi, Rec. str. II-1555, pkt 26).
- 101 Wreszcie należy podnieść, że skarżący wnosi, w ramach niniejszej skargi, i o ile będzie to konieczne, o stwierdzenie nieważności decyzji AIPN z dnia 15 czerwca 2004 r. dotyczącej oddalenia jego zażalenia. W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem zażalenie administracyjne i jego oddalenie, wyraźne lub domniemane, przez AIPN stanowią integralną część złożonej procedury. W tych okolicznościach skarga do Sądu, nawet jeśli formalnie jest ona skierowana przeciwko oddaleniu zażalenia, prowadzi do złożenia do Sądu skargi na akt niekorzystny, na który zostało złożone zażalenie (wyroki Trybunału z dnia 17 stycznia 1989 r. w sprawie 293/87 Vainker przeciwko Parlamentowi, Rec. str. 23, pkt 8, oraz z dnia 7 lutego 1990 r. w sprawie C-343/87 Culin przeciwko Komisji, Rec. str. I-225, pkt 7; wyroki Sądu z dnia 16 października 1996 r. w sprawie T-36/94 Capitano przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-449 i II-1279, pkt 33, oraz z dnia 7 czerwca 2005 r. w sprawie T-375/02 Cavallaro przeciwko Komisji, Zb.Orz. SP str. I-A-151, II-673, pkt 59).

4. Terminy do wniesienia skargi

- 102 Należy przypomnieć, że regulamin w art. 90 i 91 ustanawia w sposób ogólny prawo pracownika do złożenia skargi przeciwko aktom administracji, z którymi wiąże się niekorzystne dla niego skutki. Z przepisów tych wynika, że cały w ten sposób ustanowiony system rozwiązywania sporów oparty jest na wymogu, zgodnie z którym skorzystanie z prawa do złożenia skargi jest dopuszczalne tylko przy ścisłym przestrzeganiu określonych terminów (wyrok Trybunału z dnia 10 grudnia 1980 r. w sprawie 23/80 Grasselli przeciwko Komisji, Rec. str. 3709, pkt 25, oraz wyrok Sądu z dnia 11 marca 1993 r. w sprawie T-87/91 Boessen przeciwko CES, Rec. str. II-235, pkt 27).
- 103 Przestrzeganie przewidzianych w art. 90 i 91 regulaminu terminów do złożenia skargi wymaga wyraźnej i pełnej znajomości przez urzędnika aktu, z którym wiąże się niekorzystne dla niego skutki.
- 104 W odniesieniu do wyznaczonego urzędnikowi terminu trzech miesięcy na złożenie zażalenia na akt niekorzystny art. 90 ust. 2 regulaminu przewiduje, że termin ten rozpoczyna bieg:
- „w dniu opublikowania tego aktu, jeżeli jest to środek o charakterze ogólnym;
 - w dniu powiadomienia zainteresowanej osoby o decyzji, lecz nie później niż w dniu, w którym osoba ta dowiedziała się o decyzji, jeżeli jest to akt o charakterze indywidualnym; jednakże w przypadku aktu o charakterze indywidualnym, który może być niekorzystny dla osoby trzeciej, bieg terminu dla tej osoby trzeciej rozpoczyna się w dniu, w którym dowiedziała się ona o tym akcie, lecz nie później niż w dniu jego ogłoszenia [...]”.

105 Przepisy te, które ustanawiają związek pomiędzy punktem początkowym trzymiesięcznego terminu oraz charakterem prawnym zaskarżanego aktu, powinny być interpretowane, w niniejszej sprawie, przy uwzględnieniu specyfiki procedury awansowania, czyli faktu, że akt końcowy, kończący postępowanie w sprawie awansowania, ma złożony charakter, ponieważ zawiera dwie odrębne decyzje, to jest decyzję AIPN ustanawiającą listę awansowanych oraz decyzję AIPN określającą całkowitą liczbę punktów przyznanych w tym postępowaniu, na której opiera się pierwsza z wymienionych decyzji. Decyzja AIPN określająca liczbę punktów przyznanych w postępowaniu w sprawie awansowania stanowi odrębny akt, który jako taki może być przedmiotem zażalenia oraz w stosownym przypadku skargi sądowej w ramach dróg odwoławczych przewidzianych w regulaminie.

106 Z powyższego wniosku wynika, że po zakończeniu postępowania w sprawie awansowania można przynajmniej rozważać trzy rodzaje skarg zmierzających do stwierdzenia nieważności:

- skargę dotyczącą jedynie decyzji AIPN określającej całkowitą liczbę punktów, która może być złożona przez urzędnika awansowanego, ale podważającego resztę jego punktów lub przez urzędnika nieawansowanego, który nie zgadza się z liczbą przyznanych punktów, ale nie podważającego braku awansu;

- skargę skierowaną jednocześnie przeciwko decyzji AIPN określającej całkowitą liczbę punktów oraz decyzji ustanawiającej listę urzędników awansowanych, która może być złożona przez urzędnika, który nie został awansowany z uwagi na jego zdaniem nieuzasadnione przyznanie niewystarczającej liczby punktów, a zatem niższej od progu awansowania, lub przez urzędnika, który nie został awansowany i który, uzyskując liczbę punktów równą progowi awansowania, podważa zarówno niewystarczającą liczbę punktów, jak i wybory dokonane przez AIPN wewnątrz grupy ex aequo na podstawie dodatkowych względów;

- skargę mającą za przedmiot jedynie decyzję, na podstawie której AIPN ustanawia listę urzędników awansowanych, która może być złożona przez urzędnika, który nie został awansowany i którego liczba punktów jest równa progowi awansowania, który podważa jedynie ww. wybory.

107 O ile decyzja AIPN określająca całkowitą liczbę punktów stanowi niewątpliwie środek o charakterze indywidualnym, na którą może być złożone zażalenie w terminie trzech miesięcy od dnia doręczenia decyzji adresatowi, w każdym razie najpóźniej od dnia, w którym zainteresowany się o niej dowiedział, to decyzja AIPN ustanawiająca listę awansowanych urzędników stanowi zespół aktów o charakterze indywidualnym skierowany do urzędników awansowanych do danej grupy zaszerogowania. Z tego zespołu decyzji mogą wynikać niekorzystne skutki dla urzędnika, którego nazwisko nie znajduje się na liście, ponieważ stanowi on domniemaną odmowę awansowania.

108 A zatem decyzja AIPN ustanawiająca listę urzędników awansowanych powinna być uważana, wobec urzędnika, który nie został awansowany, za akt o charakterze indywidualnym, z którym mogą wiązać się niekorzystne skutki dla osoby innej niż adresat, w rozumieniu art. 90 ust. 2 tiret trzecie, in fine (zobacz podobnie wyrok Trybunału z dnia 19 lutego 1981 r. w sprawach połączonych 122/79 i 123/79 Schiavo przeciwko Radzie, Rec. str. 473, pkt 21–23, oraz postanowienie Sądu z dnia 2 czerwca 2005 r. w sprawie T-326/03 Vounakis przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 24). W takiej sytuacji, zgodnie z tym samym przepisem, termin rozpoczyna bieg wobec urzędnika, który nie został awansowany, od dnia, w którym dowiedział się on o tym akcie, a w każdym przypadku najpóźniej od dnia jego publikacji.

109 Biorąc pod uwagę przewidziany w art. 10 OPW 45 obowiązek publikowania przez Komisję w Biuletynach administracyjnych listy urzędników awansowanych, złożenie przez urzędnika zażalenia w przypadku, o którym mowa w art. 106 tiret drugie, podlegałoby dwóm odrębnym punktom początkowym biegu terminu w zależności od zaskarżanego aktu. W odniesieniu do przypadku przewidzianego w tym samym pkt 106 tiret trzecie jako punkt początkowy biegu terminu do złożenia zażalenia należy zwykle uwzględnić datę publikacji.

- 110 Taka sytuacja nie jest jednak zgodna ze specyfiką nowej procedury awansowania, którą stanowi istnienie niekorzystnego aktu o złożonym charakterze.
- 111 O ile publikacja listy osób awansowanych, która zawiera tylko nazwiska i miejsce zatrudnienia zainteresowanych, umożliwi wszystkim urzędnikom, których ona dotyczy, zapoznanie się w sposób pewny i ostateczny z wynikiem postępowania w sprawie awansowania, to nie zezwala im ona na zapoznanie się z decyzją AIPN określającą całkowitą liczbę punktów.
- 112 Tylko poprzez sprawdzenie swych akt osobowych na stronie intranetu Komisji oraz poprzez Sysper 2 urzędnik, niezależnie od tego, czy został, czy też nie został awansowany, może zapoznać się z całkowitą liczbą punktów oraz ich rozdziałem.
- 113 W ten sposób zainteresowany urzędnik będzie mógł dowiedzieć się, czy osiągnął próg awansowania oraz czy odmowa awansowania go jest uzasadniona względami dodatkowymi, wymienionymi w art. 10 OPW 45, oraz zapoznać się, z jednej strony, z postępowaniem w zakresie ewentualnego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącego liczby przyznanych PPDG, oraz z drugiej strony, z liczbą ewentualnie przydzielonych PPZD, oraz wreszcie, w odniesieniu do postępowania w sprawie awansowania za rok 2003, z liczbą PPPKA przydzielonych ewentualnie w ramach stosowania przepisów przejściowych.
- 114 Od informacji tych może zależeć podjęcie przez zainteresowanego urzędnika decyzji o złożeniu zażalenia, przy czym urzędnik ten może ostatecznie stwierdzić, z uwagi na liczbę i szczegóły dotyczące uzyskanych punktów, ostateczny próg awansowania zastosowany przez administrację oraz urzędników rzeczywiście awansowanych podczas przedmiotowego postępowania, że wszczynanie takiego postępowania nie jest stosowne lub że należy je wszcząć jedynie przeciwko decyzji AIPN określającej całkowitą liczbę punktów lub decyzji ustanawiającej listę urzędników awansowanych.

- 115 Tak jak zostało przedstawione, nawet jeśli mogą one być rzeczywiście oddzielone pod względem prawnym i być przedmiotem — jak w niniejszym przypadku — odrębnych żądań o stwierdzenie nieważności, pewne jest, że decyzja AIPN określająca całkowitą liczbę punktów oraz decyzja ustanawiająca listę urzędników awansowanych są faktycznie ściśle ze sobą związane. Jednakże publikacja tej listy nie umożliwia zainteresowanym urzędnikom pełnego zapoznania się z aktem niekorzystnym, którym kończy się postępowanie w sprawie awansowania, z uwagi na jego złożony charakter.
- 116 Ponadto postępowanie w sprawie awansowania za rok 2003 dowodzi, że może upłynąć znaczna liczba dni pomiędzy datą publikacji listy awansowanych urzędników a dniem, w którym urzędnik może skutecznie sprawdzić swoje akta dotyczące awansowania na Sysper 2. Ten odstęp czasu tłumaczy się terminem uaktualnienia przedmiotowej strony przez właściwą służbę, z włączeniem danych dotyczących wszystkich urzędników, których dotyczy postępowanie w sprawie awansowania, w liczbie 14 000 za 2003 r. Ten konieczny dla uaktualnienia termin nie jest oczywiście dokładnie znany w czasie publikacji ww. listy w Biuletynie administracyjnym, który nie zawierał w 2003 r. żadnej wskazówki na ten temat.
- 117 Nawet jeśli rozsądnie byłoby twierdzić, że zainteresowany urzędnik, jak skarżący w niniejszym przypadku, zapozna się z całkowitą liczbą punktów oraz ich rozdziałem w terminie trzech miesięcy, jaki jest przewidziany dla złożenia zażalenia, czas niezbędny do uaktualnienia akt osobowych dotyczących awansowania na stronie Sysper 2 skróci tym samym termin dany urzędnikowi na przygotowanie i skuteczne złożenie swego zażalenia, jeśli przyjmie się hipotezę podwójnego punktu początkowego biegu tego terminu w przypadku, gdy zainteresowany zaskarża zarówno decyzję AIPN ustanawiającą listę awansowanych urzędników, jak i decyzję określającą całkowitą liczbę punktów.
- 118 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że w trosce o bezpieczeństwo prawne, równe traktowanie i dobrą administrację punkt początkowy biegu trzymiesięcznego terminu na złożenie zażalenia skierowanego zarówno na decyzję AIPN ustanawia-

jącą listę urzędników awansowanych, jak i na decyzję określającą całkowitą liczbę punktów powinien być ustanowiony na dzień skutecznego zapoznania się przez urzędnika ze swymi aktami osobowymi dotyczącymi awansowania, uaktualnionymi na stronie Sysper 2.

119 W tym względzie należy zauważyć, że w swej odpowiedzi na pytania Sądu Komisja uściśliła, że sprawdzanie tej strony jest „wytyczone” elektronicznie z uwagi na względy bezpieczeństwa oraz na to, że „protokół dostępu” umożliwia w związku z tym rejestrację dat sprawdzania i ich autorów.

120 Ponadto z akt wynika, że Komisja opublikowała w Biuletynie administracyjnym nr 82-2003 notatkę streszczającą na temat przebiegu postępowania w sprawie awansowania za rok 2003, która zawiera punkt 4 o następującym brzmieniu:

„Uaktualnianie akt osobowych w Sysper 2

Propozycje przyznania punktów przedstawione przez komitety ds. awansowania i zatwierdzone przez [AIPN] znajdują się teraz w aktach osobowych każdego urzędnika.

Na podstawie art. 25 regulaminu, który stanowi, że każda indywidualna decyzja powinna być przekazana zainteresowanemu urzędnikowi, każdego urzędnika wzywa się do zapoznania się ze swymi aktami osobowymi w Sysper 2”.

- 121 O ile postępowanie to nie może być utożsamiane z rzeczywistym powiadomieniem w rozumieniu art. 90 ust. 2 regulaminu, należy stwierdzić, w celu zapobieżenia jakiegokolwiek możliwości podważania po terminie sytuacji prawnych wynikłych z postępowania w sprawie awansowania, że sprawdzenie przez urzędnika swych akt osobowych dotyczących awansowania w Sysper 2 powinno być dokonywane w rozsądnym terminie rozpoczynającym bieg w dniu publikacji notatki streszczającej, która wpisuje się od tego czasu w praktykę Komisji w zakresie postępowania w sprawie awansowania.
- 122 W niniejszym przypadku zostało ustalone, że skarżący zapoznał się z całkowitą liczbą swych punktów oraz ich rozdziałem, sprawdzając swoje akta osobowe dotyczące awansowania uaktualnione w Sysper 2 w dniu 16 grudnia 2003 r., czyli przed dniem publikacji notatki streszczającej, oraz że złożył on zażalenie, dotyczące jednocześnie decyzji AIPN ustanawiającej listę urzędników awansowanych oraz decyzji określającej całkowitą liczbę punktów, w dniu 12 lutego 2004 r., a zatem z zachowaniem przewidzianego w tym celu terminu.
- 123 Zażalenie to zostało oddalone decyzją AIPN z dnia 15 czerwca 2004 r. i przekazane skarżącemu następnego dnia. Skarżący złożył niniejszą skargę w dniu 22 lipca 2004 r., czyli w trzymiesięcznym terminie przewidzianym w art. 91 ust. 3 regulaminu.
- 124 Ze wszystkich powyższych stwierdzeń wynika, że niniejsza skarga powinna być uznana za dopuszczalną.

Co do istoty sprawy

1. *W przedmiocie zarzutów niezgodności z prawem niektórych przepisów OPW 43 i OPW 45*

- 125 W pierwszej kolejności skarżący kwestionuje zgodność z prawem art. 2 OPW 43 oraz art. 3, 6, 7, 9, 10, 12 i 13 OPW 45. Zasadniczo krytykuje brak rozstrzygającego

charakteru PZ, brak obowiązku uzasadnienia przyznania PP, naruszenie praw do obrony oraz nierzeczywisty charakter wniosków na podstawie art. 13 OPW 45. W drugiej kolejności skarżący podnosi zarzut niezgodności z prawem art. 6 i 7 OPW 45, w związku z Biuletynem administracyjnym nr 99-2002. Stwierdza on, że przepisy te ograniczają prawo dyirekcji generalnych do dokonywania oceny w zakresie przyznawania PPDG oraz że uniemożliwiają one dokonanie skutecznego porównania zasług urzędników. W trzeciej kolejności skarżący powołuje się na niezgodność z prawem art. 12 OPW 45. Wbrew jego treści, artykuł ten nie ma charakteru przejściowego, przyznaje ważniejszą rolę stażowi pracy w grupie zaszerogowania, nie określa kryteriów przyznania PPPKA i niesłusznie powierza ich przyznawanie komitetom ds. awansowania. W czwartej kolejności skarżący podnosi zarzut niezgodności z prawem art. 9 oraz załącznika I pkt 1, 2, 3, 5 i 6 do OPW 45. Przepisy te prowadzą jego zdaniem do przecenienia pewnych świadczeń oraz naruszenia równego traktowania urzędników. W piątej kolejności skarżący podważa zgodność z prawem art. 7 ust. 2 OPW 45, który uprzywilejowuje urzędników zatrudnionych w małych dyrekcjach generalnych.

W przedmiocie pierwszego zarzutu niezgodności z prawem, dotyczącego art. 2 OPW 43 oraz art. 3, 6, 7, 9, 10, 12 i 13 OPW 45

- 126 Skarżący podnosi zarzut niezgodności z prawem przeciwko art. 2 OPW 43 oraz art. 3, 6, 7, 9, 10, 12 i 13 OPW 45, opierając się na art. 25 i 26 regulaminu, a także na art. 45, który gwarantuje równe traktowanie, awansowanie w oparciu o zasługi, przewidywalność kariery oraz analizę porównawczą zasług. Powołuje się również na prawo do dobrej administracji oraz do bezstronnego i rzetelnego procesu, a także prawo do bycia wysłuchanym.

W przedmiocie podnoszonego braku rozstrzygającego charakteru PZ

— Argumenty stron

- 127 Skarżący podnosi, że większość urzędników Służby Prawnej otrzymała od 13 do 16 PZ. Awanse nie były zatem uzależnione od zasług wynikających ze sprawozdań,

o których mowa w art. 45 regulaminu. Wynikają one z liczby PP, które mogą być przyznawane w wysokości do 21 punktów. Tymczasem punkty te zostały rozdzielone niezależnie od zasług. Prowadzi to do naruszenia zasady równego traktowania, a także zasad awansowania w oparciu o zasługi, zasady przewidywalności kariery oraz analizy porównawczej zasług, gwarantowanych w art. 45 regulaminu.

- 128 Komisja odpowiada, że PP rekompensują zasługi i sprawiają, że ma ona w większym stopniu możliwość zróżnicowania urzędników ze względu na ich postawy.

— Ocena Sądu

- 129 Zgodnie z art. 45 ust. 1 akapit pierwszy regulaminu AIPN przyznaje awanse, uwzględniając analizę porównawczą zasług urzędników oraz okresowe sprawozdania z dotyczących ich ocen.
- 130 Zasługi są także podstawowym kryterium awansowania, a inne kryteria, jak wiek, staż pracy w grupie zaszeregowania lub w wydziale, mogą być uwzględniane tylko pomocniczo (wyroki Trybunału z dnia 14 lipca 1983 r. w sprawie 9/82 Ohrgaard i Delvaux przeciwko Komisji, Rec. str. 2379, pkt 19, oraz w sprawie Vainker przeciwko Parlamentowi, pkt 101 powyżej, pkt 16 i 17; wyroki Sądu z dnia 18 września 2003 r. w sprawie T-241/02 Callebaut przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-215 i II-1061, pkt 44, i z dnia 10 czerwca 2004 r. w sprawie T-330/03 Liakoura przeciwko Radzie, RecFP str. I-A-191 i II-859, pkt 49). Ponadto AIPN powinien przeprowadzić ww. analizę porównawczą z zachowaniem staranności i bezstronności, w interesie służby i zgodnie z zasadą równego traktowania urzędników (wyroki Sądu z dnia 30 listopada 1993 r. w sprawie T-76/92 Tsirimokos przeciwko Parlamentowi, Rec. str. II-1281, pkt 21; w sprawie T-78/92 Perakis przeciwko Parlamentowi, Rec. str. II-1299, pkt 16; z dnia 5 listopada 2003 r. w sprawie T-240/01 Cougnon przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, RecFP str. I-A-263 i II-1283, pkt 70; z dnia 28 września 2004 r. w sprawie T-216/03 Tenreiro przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-245 i II-1087, pkt 68, oraz z dnia 15 września 2005 r. w sprawie T-132/03 Casini przeciwko Komisji, Zb.Orz. SP str. I-A-253 i II-1169, pkt 53).

- 131 W zdefiniowanych w ten sposób ramach AIPN dysponuje szerokim zakresem uznania. Może on przeprowadzić analizę zasług zgodnie z procedurą lub metodą, którą uważa za najbardziej stosowną (wyroki w sprawie Tsirimokos przeciwko Parlamentowi, pkt 130 powyżej, pkt 16; w sprawie Perakis przeciwko Parlamentowi, pkt 130 powyżej, pkt 14; w sprawie Cougnon przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, pkt 130 powyżej, pkt 62, oraz w sprawie Tenreiro przeciwko Komisji, pkt 130 powyżej, pkt 68).
- 132 Począwszy od postępowania w sprawie awansowania za rok 2003 oraz w celu umożliwienia przeprowadzania bardziej obiektywnego i prostszego niż poprzednio porównania zasług urzędników, którzy mogą być awansowani, OPW 43 i OPW 45 wprowadziły system awansowania oparty na kwantyfikowaniu zasług, charakteryzujący się corocznym przyznawaniem urzędnikom PZ i PP.
- 133 Należy podkreślić przede wszystkim, że nowy system wzmacnia ustanowiony w art. 45 regulaminu związek pomiędzy okresową oceną urzędników a awansowaniem. I tak z lektury art. 2 ust. 1 akapit trzeci OPW 43 w związku z Biuletynem administracyjnym nr 99-2002 wynika, że każdy urzędnik otrzymuje ogólną ocenę zawartą w przedziale od zera do dwudziestu, która jest następnie przekształcana co do zasady w liczbę PZ, wykorzystywanych do celów awansowania. Ponadto art. 10 ust. 2 OPW 45 przewiduje, że awansowanie urzędnika jest uzależnione od zebrania przez niego co najmniej 10 PZ w swym ostatnim SPK. Zresztą zgodnie z art. 6 ust. 4 lit. b) akapit trzeci OPW 45 urzędnicy, których SPK zawiera „niską” lub „niewystarczającą” ocenę, nie mogą korzystać z PP.
- 134 Następnie należy przypomnieć, że art. 3 OPW 45, zatytułowany „Podstawy awansowania”, uściśla, że „[p]ierwszym elementem, jaki należy uwzględnić, jest [...] liczba [PZ] i [PP], którą każdy urzędnik zebrał podczas roku lub lat poprzednich”. To właśnie suma PZ i PP umożliwi urzędnikom osiągnięcie lub przekroczenie, w danym przypadku, progu awansowania. PP nie są jedynymi elementami rozstrzygającymi o awansie urzędnika.

- 135 Wreszcie i przede wszystkim należy przypomnieć, że — jak wyraźnie stanowi art. 2 ust. 1 akapit drugi OPW 43 — „[z]arówno [PZ], jak i [PP] mają na celu zrekomensowanie zasług, a przyznanie [PP] powinno zawsze być uzasadnione względami opartymi na zasługach”.
- 136 W odniesieniu do PP, art. 6 ust. 4 lit. a) i b) OPW 45 przewiduje przyznawanie PPDG do wysokości maksymalnie 10 punktów. Zgodnie z art. 6 ust. 3 OPW 45, punkty te mają na celu wynagrodzenie urzędników, którzy przekroczyli swe indywidualne zadania, dokładając szczególnych starań i uzyskując znaczące wyniki, co znajduje potwierdzenie w ich SPK. Ponadto, jak już zostało przedstawione (zob. pkt 133 powyżej), wzmianka w SPK dotycząca „niskiej” lub „niewystarczającej” oceny wyklucza wszelką możliwość skorzystania przez danego urzędnika z PP.
- 137 Artykuł 9 i załącznik I do OPW 45 przewiduje przyznanie 1 lub 2 PPZD. Mają one na celu odróżnienie członków personelu, którzy skutecznie wypełniali dodatkowe zadania w interesie instytucji. Zadania te polegają na działalności „szkolącego/prelegenta” lub udziale w organizacji konkursów lub w organach parytetowych. Należy wskazać, że SPK zawierają specjalną rubrykę, w której wpisuje się przedmiotowe zadania.
- 138 W konsekwencji, w zakresie, w jakim PPDG i PPZD oparte są również na zasługach, ich przyznanie w uzupełnieniu do PZ nie narusza art. 45 regulaminu oraz ww. zasad.
- 139 Wreszcie, w odniesieniu do postępowania w sprawie awansowania za rok 2003, czyli w pierwszym roku wprowadzania nowej procedury awansowania, przewidziano w art. 12 ust. 3 OPW 45 zasady przejściowe „w celu należytego uwzględnienia zasług w czasie”. Zasady te obejmują przyznawanie PPP (zob. pkt 58 powyżej). Skarżący

podniósł zarzut niezgodności z prawem dotyczący szczególnie tego przepisu, powołując się, ponownie, na naruszenie art. 45 regulaminu. A zatem, z powodów przedstawionych w pkt 191 i następujących, zarzut ten nie może być uznany za uzasadniony.

140 W związku z powyższym należy oddalić niniejszy zarzut.

W przedmiocie braku uzasadnienia

— Argumenty stron

141 Skarżący twierdzi, że z naruszeniem art. 25 akapit drugi regulaminu, OPW 45 nie zobowiązują do uzasadniania propozycji i decyzji o przyznaniu PPDG, PPZD i PPP. Uważa on, że ten brak uzasadnienia jest źródłem wydawania arbitralnych decyzji.

142 Komisja podnosi, że obowiązek uzasadniania stanowi ogólną zasadę prawa wspólnotowego. Wywodzi ona z tego, że wprowadzenie szczególnego przepisu w OPW 45 byłoby zbyteczne. Ponadto zasada ta zobowiązuje jedynie do uzasadniania aktów, z którymi wiążą się niekorzystne skutki, a OPW 45 spełniają ten wymóg.

— Ocena Sądu

143 Sąd przypomina, że na mocy art. 25 akapit drugi regulaminu, każda decyzja, z którą wiążą się niekorzystne skutki, musi być uzasadniona. Nie nakłada on zatem obowiązku uzasadniania propozycji, zaleceń lub opinii, z którymi takie skutki się nie wiążą.

- 144 A zatem, w odniesieniu do PPDG, art. 6 ust. 6 OPW 45 nie narusza art. 25 akapit drugi regulaminu, zobowiązując dokonujące oceny komitety parytetowe do uzasadnienia swych propozycji tylko w przypadku, gdy różnią się one od propozycji dyrekcji generalnych. Artykuł 9 OPW 45 także nie narusza tego przepisu, nie nakładając na komitety ds. awansowania obowiązku uzasadniania ich zaleceń w odniesieniu do przyznawania PPZD. To samo stwierdzenie dotyczy propozycji, które komitety ds. awansowania przedstawiły w celu przyznania PPPKA na podstawie art. 12 ust. 3 lit. a) OPW 45 oraz art. 13 ust. 2 OPW 45, na mocy którego komitety ds. awansowania wydają uzasadnioną opinię tylko w przypadku, gdy proponują one przyznanie PPO.
- 145 Ponadto art. 25 akapit drugi regulaminu nie dotyczy decyzji dyrekcji generalnych odnoszących się do przyznania PPDG, PPPGZ i PSD, a także decyzji AIPN w odniesieniu do PPZD, PPPKA i PPO, ponieważ chodzi o akty przygotowawcze (zob. pkt 90 i następne powyżej).
- 146 A zatem, jak już wskazano (zob. pkt 90 i następne powyżej), akt końcowy, kończący postępowanie w sprawie awansowania, ma charakter złożony w tym znaczeniu, że zawiera dwie odrębne decyzje, czyli decyzję AIPN ustanawiającą listę awansowanych oraz decyzję AIPN określającą całkowitą liczbę punktów, na której opiera się pierwsza z wymienionych decyzji. Urzędnicy, których one dotyczą, mogą, w zależności od sytuacji, złożyć zażalenie na jedną lub drugą decyzję albo na obydwie.
- 147 W tym kontekście należy przypomnieć, że obowiązek uzasadnienia w zakresie awansowania jest spełniony, gdy AIPN uzasadnia swą decyzję odrzucającą zażalenie złożone na mocy art. 90 ust. 2 regulaminu (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 30 października 1974 r. w sprawie 188/73 Grassi przeciwko Radzie, Rec. str. 1099, pkt 11–13, i wyrok Sądu z dnia 29 września 2005 r. w sprawie T-218/02 Napoli Buzzanca przeciwko Komisji, Zb.Orz. SP str. I-A-267 i II-1221, pkt 59).

148 Wobec powyższego ta część zarzutu musi zostać oddalona jako bezzasadna.

W przedmiocie naruszenia przez OPW 45 art. 26 regulaminu i prawa do obrony

— Argumenty stron

149 Skarżący utrzymuje, że decyzje dotyczące przyznania PP stanowią takie zakończenie postępowania, które mogłoby być oparte na elementach nieznajdujących się w aktach osobowych urzędników oraz które nie przyznaje urzędnikom prawa do bycia wysłuchanym przed przyjęciem przez administrację niekorzystnego aktu. W szczególności AIPN podejmuje decyzję w sprawie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy w ramach procedury pozbawionej charakteru spornego. Przyznanie PP narusza zatem jego zdaniem prawo do obrony oraz art. 26 akapit pierwszy lit. a) regulaminu.

150 Komisja zaprzecza, aby OPW 45 naruszały prawo do obrony i zakaz uwzględnienia elementów, które nie znajdują się w aktach osobowych urzędnika. OPW 45 nie zezwala na uwzględnienie takich elementów. Ponadto urzędnicy mogą zostać wysłuchani podczas postępowania w sprawie awansowania. Artykuł 13 OPW 45 wprowadza możliwość złożenia wniosku o ponowne rozpoznanie decyzji o przyznaniu PP przed zakończeniem postępowania w sprawie awansowania. Zresztą postępowanie w sprawie awansowania nie może być porównywane z postępowaniami „wszczętymi przeciwko osobie”. W konsekwencji orzecznictwo dotyczące prawa do bycia wysłuchanym przed przyjęciem niekorzystnego aktu jest pozbawione znaczenia w tym przypadku.

— Ocena Sądu

- 151 Artykuł 26 regulaminu stanowi, że akta osobowe urzędnika powinny zawierać „a) wszelkie dokumenty dotyczące jego stosunku pracy oraz wszelkie oceny jego kwalifikacji, wydajności i zachowania; b) wszelkie uwagi urzędnika dotyczące powyższych dokumentów”. Ten sam artykuł wskazuje, że „dokumenty określone w lit. a) mogą być wykorzystane lub użyte przez instytucję przeciwko urzędnikowi tylko w przypadku, gdy zostały mu one przedstawione przed ich włączeniem do akt”.
- 152 Celem art. 26 regulaminu pracowniczego jest zapewnienie urzędnikowi prawa do obrony, zapobiegając sytuacji, w której AIPN podejmuje decyzje mające wpływ na jego sytuację administracyjną oraz karierę zawodową, opierając się na faktach dotyczących jego zachowania, niewymienionych w aktach osobowych (wyroki Sądu w sprawie Perakis przeciwko Parlamentowi, pkt 130 powyżej, pkt 27; z dnia 8 czerwca 1995 r. w sprawie T-496/93 Allo przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-127 i II-405, pkt 75; z dnia 30 września 2003 r. w sprawie T-302/02 Kenny przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, RecFP str. I-A-235 oraz II-1137, pkt 32, oraz z dnia 4 maja 2005 r. w sprawie T-144/03 Schmit przeciwko Komisji, Zb.Orz. SP str. I-A-101 i II-465, pkt 133). Ma ona zastosowanie do awansów, ponieważ ww. „sytuacja administracyjna” obejmuje, między innymi, główne wydarzenia w ramach kariery zawodowej (ww. wyrok w sprawie Schmit przeciwko Komisji, pkt 134).
- 153 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że podniesiony zarzut opiera się tylko na zwykłych twierdzeniach skarżącego, który nie wykazał, że decyzje przyznające PP, spośród których niektóre nie zostały podjęte przez AIPN, oparte są na elementach innych niż sprawozdania z oceny i nieznajdujących się w aktach osobowych urzędników.
- 154 OPW 45 nie zawierają żadnego przepisu, który umożliwiłby Komisji odejście od art. 26 regulaminu, według wykładni nadanej mu przez orzecznictwo. Przeciwnie, okazuje się, że niektóre przepisy OPW 45 ustanawiają bezpośredni związek pomiędzy przyznaniem PP i SPK.

- 155 I tak z art. 6 OPW 45 wynika, że PPDG są przyznawane przez dyrekcje generalne lub dyrektorów, po przeanalizowaniu wyników SPK oraz po uwzględnieniu zasług urzędników, których to dotyczy, zatwierdzonych przez SPK. SPK zawierają zresztą rubrykę dotyczącą zadań dodatkowych wykonanych w interesie Komisji w okresie podlegającym ocenie, na podstawie której są następnie przyznawane PPZD.
- 156 Należy podkreślić, że opracowywanie SPK jest skomplikowanym procesem, w który urzędnicy są w znacznym zakresie włączeni, zgodnie z art. 43 regulaminu, na mocy którego okresowe sprawozdanie jest przedstawiane zainteresowanemu, który „ma prawo zgłoszenia uwag, które uważa za istotne”.
- 157 Wreszcie skarżący nie może skutecznie powoływać się na naruszenie prawa do obrony w związku z decyzjami dotyczącymi przyznania PP, wraz z decyzją AIPN wydaną po ponownym rozpatrzeniu sprawy, o której mowa w art. 13 OPW 45, ponieważ decyzje te stanowią tylko akty przygotowawcze dla decyzji określających całkowitą liczbę punktów awansu i ustanawiających listę urzędników awansowanych. A zatem prawo do obrony nie ma zastosowania to takich aktów, ale do aktów niekorzystnych (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 15 czerwca 2000 r. w sprawie T-211/98 F przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-107 i II-471, pkt 28 i 29, oraz cytowane orzecznictwo).
- 158 W konsekwencji należy odrzucić tę część zarzutu jako bezzasadną.

W przedmiocie rzeczywistego charakteru wniosków na podstawie art. 13 OPW 45

— Argumenty stron

- 159 Skarżący utrzymuje, że wnioski złożone na podstawie art. 13 OPW 45 nie mogą w rzeczywistości być rozpatrywane przez AIPN, ponieważ organ ten ogranicza się do potwierdzenia propozycji komitetów ds. awansowania.

- 160 Komisja podważa ten zarzut i twierdzi, że uprawnienie, jakie przyznaje art. 13 OPW 45 na rzecz AIPN nie uniemożliwia mu zaakceptowania bez zmian propozycji komitetów ds. awansowania.

— Ocena Sądu

- 161 Przy założeniu, że zarzut ten należy interpretować jako podważający zgodność z prawem art. 13 OPW 45, wystarczy zaznaczyć, że opiera się on na zwykłym twierdzeniu skarżącego i nie jest poparty żadną argumentacją prawną. Zresztą artykuł ten nie może być interpretowany jako zwalniający AIPN z obowiązku rzeczywistego rozpatrzenia przedmiotowych wniosków, ponieważ — przeciwnie — przyznaje mu on prawo do podjęcia decyzji. Kwestia tego, czy AIPN rzeczywiście rozważył wniosek skarżącego o ponowne rozpatrzenie sprawy, jest przedmiotem innego zarzutu (pkt 304 poniżej).

W przedmiocie naruszenia zasady dobrej administracji oraz prawa do bezstronnego i rzetelnego procesu

- 162 Skarżący powołuje się wreszcie na naruszenie zasady dobrej administracji oraz prawa do bezstronnego i rzetelnego procesu.
- 163 Nie przedstawia on jednak argumentu odmiennego od tych, które zostały przeanalizowane powyżej. Zarzut jest zatem bezzasadny. W każdym razie Sąd odsyła do powyższych rozważań.

- 164 W świetle powyższych stwierdzeń zarzut dotyczący niezgodności z prawem skierowany przeciwko art. 2 OPW 43 i przeciwko art. 3, 6, 7, 9, 10, 12 i 13 OPW 45 nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiocie drugiego zarzutu niezgodności z prawem, dotyczącego art. 6 i 7 OPW 45 w związku z Biuletynem administracyjnym nr 99-2002, które nakładają obowiązek przestrzegania średniej docelowej, ograniczający uznanie przysługujące dyrekcjom generalnym

Argumenty stron

- 165 Skarżący podnosi zarzut niezgodności z prawem art. 6 i 7 OPW 45 w związku z Biuletynem administracyjnym nr 99-2002. Opiera on swój zarzut na naruszeniu art. 45 regulaminu, zasady równego traktowania oraz zasady przewidywalności kariery.
- 166 Skarżący uważa, że przedmiotowe przepisy określają kontyngenty PZ i PPDG dla dyrekcji generalnych. Po pierwsze, zwrócono się do nich o nieprzekraczanie „średniej docelowej” 14 punktów w każdej grupie zaszerogowania, a każde przekroczenie tej średniej o więcej niż jeden punkt powoduje odpowiednie obniżenie liczby PPDG, która jest im przyznana. Po drugie, nie istnieje żadna możliwość przyznania dyrekcjom generalnym więcej niż 2,5 PPDG na jednego urzędnika. Skarżący twierdzi, że kontyngenty są ograniczające. Zawężają one zakres uznania przysługującego dyrekcjom generalnym i uniemożliwiają skuteczne porównanie zasług urzędników, którzy mogą być awansowani. Przewidziana w art. 6 ust. 1 OPW 45 możliwość domagania się odstępstwa od średniej docelowej nie zapobiega w sposób właściwy temu ograniczeniu, ponieważ jest ona uzależniona od inicjatywy każdej dyrekcji generalnej, ma charakter uznaniowy i musi być zatwierdzona przez komitety ds. awansowania, podczas gdy tylko AIPN posiada prawo do podejmowa-

nia decyzji w zakresie awansowania. Wymienione wyżej kontyngenty prowadzą do sytuacji, w której lista urzędników awansowanych zależy w większym stopniu od „strategii” wprowadzanych przez każdą dyrekcję generalną niż od rzeczywistego porównania zasług pracowników.

- 167 Komisja odpowiada, że Biuletyn administracyjny nr 99-2002 przewiduje tylko średnią docelową wynoszącą 14 punktów. Cel tej średniej jest zgodny z prawem. Nie polega on na ograniczeniu zakresu uznania osób dokonujących oceny w indywidualnych przypadkach, ale raczej na uniknięciu ogólnej inflacji not, która prowadziłaby do ich deprecjacji. Średnia ta ponadto nie jest ograniczająca. Przekroczenie, które pozostaje poniżej poziomu 15 punktów, nie ma żadnych konsekwencji. Znaczniejsze przekroczenie prowadzi do obniżenia PPDG, chyba że zostanie przyznane odstępstwo. Ta możliwość uzyskania odstępstwa, na mocy art. 6 ust. 1 OPW 45, stanowi wreszcie rozwiązanie problemów związanych z istnieniem limitu 2,5 punktów PPDG na jednego pracownika oraz z ewentualną koncentracją znakomitych urzędników w niektórych dyrekcjach generalnych.

Ocena Sądu

- 168 Należy przypomnieć, że w ramach szerokiego zakresu uznania AIPN może przeprowadzić analizę porównawczą zasług zgodnie z procedurą i metodą, którą uzna on za najbardziej odpowiednią (zob. pkt 131 powyżej).
- 169 Jak zostało to wyjaśnione w komunikacie SEC(2001) 1697 „nowa procedura awansowania oznacza zerwanie z przeszłością”. Z uwagi na stwierdzenia dotyczące dużej różnorodności ocen urzędników poszczególnych dyrekcji generalnych oraz wynikającą z niej trudność w odniesieniu do przeprowadzenia przez AIPN analizy porównawczej zasług wszystkich urzędników, których ona dotyczy, przy poszanowaniu zasady równego traktowania, Komisja zmierzała do większej obiektywizacji oceny zawodowej personelu, aby system awansowania był sprawiedliwy

w największym z możliwych zakresie. Cel ten przekłada się na kwantyfikację zasług za pomocą systemu punktów oraz za pośrednictwem przepisów OPW 45 mających na celu zapewnienie spójności w przyznawaniu tych punktów w ramach całej Komisji.

- 170 I tak art. 6 ust. 1 OPW 45 przewiduje, że dyrekcje generalne dysponują kontyngentem PPDG równym dwuipółkrotności liczby urzędników, którzy jeszcze mogą być awansowani, biorąc pod uwagę ich grupę zaszerogowania, i którzy zajmują stanowisko w dyrekcji generalnej. Ten sam przepis stanowi, że „dyrekcjom generalnym, których średni wynik, w znaczeniu [PZ], dla określonej grupy zaszerogowania, przekracza o więcej niż jeden punkt średnią, o której mówi Komisja, obniża się kontyngent [PP] o liczbę punktów dokładnie odpowiadającą nadwyżce”. Biuletyn administracyjny nr 99-2002 uściśla, że „dyrekcje generalne skłaniane są do oceny swego personelu, przy uwzględnieniu średniej 14 [PZ] na 20 (zwanej »średnią docelową«). Ta wynosząca 14 punktów średnia powinna być przestrzegana w każdej grupie zaszerogowania, na poziomie każdej dyrekcji generalnej”. Stanowi on ponadto, że „dyrekcje generalne, które w odniesieniu do danej grupy zaszerogowania [osiągnęły] średnią wyższą od 15, są karane. Kara ta polega na obniżeniu kontyngentu [PP], którym [dyrekcja generalna] dysponuje w odniesieniu do tej grupy zaszerogowania, w postępowaniu w sprawie awansowania”.
- 171 Należy także zauważyć, że art. 6 ust. 1 OPW 45 przewiduje, że w przypadku, gdy dyrekcje generalne uzasadnią przekroczenie, mają one prawo zwrócić się do komitetu ds. awansowania, który może podjąć tytułem wyjątku decyzje o unieważnieniu części lub całości dokonanej obniżki.
- 172 Wbrew twierdzeniom skarżącego, ani istnienie limitu PPDG, ani średnia docelowa nie może ograniczyć zakresu uznania dyrekcji generalnych w sposób sprzeczny z art. 45 regulaminu, zasadą równego traktowania oraz zasadą ekspektatywy rozwoju kariery. Przeciwnie, wydaje się, że te dwa mechanizmy mogą sprzyjać skutecznemu wyrażeniu oceny przedstawiającej zasługi urzędników, zapewniając najwyższy poziom porównywalności ocen we wszystkich dyrekcjach generalnych Komisji, a w konsekwencji, równe traktowanie tych urzędników, którego wyraźnie domaga

się skarżący. W tym względzie należy przypomnieć, że w praktyce analiza porównawcza zasług powinna być przeprowadzana na jednakowej podstawie i przy uwzględnieniu porównywalnych źródeł informacji i danych (zob. w szczególności wyroki Sądu w sprawie Tribunal Tsirimokos przeciwko Parlamentowi, pkt 130 powyżej, pkt 21, oraz z dnia 21 września 1999 r. w sprawie T-157/98 Oliveira przeciwko Parlamentowi, RecFP str. I-A-163 i II-851, pkt 35).

- 173 Jeżeli chodzi o limit PPDG, to odpowiada on ogólnemu celowi PP, zmierzając do wyróżnienia spośród urzędników tych, którzy są najbardziej zasłużeni, w celu zwiększenia ich szans na awans (pkt 4 powyżej). Ograniczenie bowiem liczby dostępnych punktów może skłonić dyrekcje generalne do dokonania takiej selekcji. Cel ten jest zgodny z art. 45 regulaminu, zasadą równego traktowania oraz zasadą ekspektatywy rozwoju kariery.
- 174 W odniesieniu do średniej docelowej należy zauważyć, że ww. przepis nie nakłada na dyrekcje generalne bezwzględnego obowiązku przestrzegania tej średniej, ale zachęca je do tego.
- 175 Niemniej jednak fakt, że dyrekcje generalne uwzględniają wskazaną im średnią docelową, nie oznacza w żadnym przypadku, że ich swoboda w dokonywaniu oceny zostaje ograniczona w sposób sprzeczny z art. 45 regulaminu, zasadą równego traktowania oraz zasadą przewidywalności kariery.
- 176 Po pierwsze bowiem średnia ta wyraża w sposób matematyczny ocenę pracy przeciętnego urzędnika. Nie ogranicza ona możliwości osób dokonujących oceny w zakresie różnicowania ocen dotyczących indywidualnie pracy każdego urzędnika, w zależności od tego, czy sytuuje się ona poniżej, czy też powyżej tej średniej. Przedziały określone przez Biuletyn administracyjny nr 99-2002 nie wpływają na to stwierdzenie. Biuletyn ten zaleca jedynie osobom dokonującym oceny zarezerwowanie, primo, not od 17 do 20 dla urzędników zasługujących na szybki awans;

secundo, not od 12 do 16 dla tych, którzy zasługują na awans w zwykłym trybie, tertio, not od 10 do 11 dla tych, którzy powinni skorzystać jedynie z awansu w wolniejszym trybie, quatro, not poniżej 10 dla urzędników, którzy powinni poprawić swe wyniki i którzy nie mogą być awansowani w danym postępowaniu w sprawie awansowania. Ten sam Biuletyn informacyjny wskazuje, że „nota od 17 do 20 będzie przyznana w przybliżeniu 15% urzędników, nota od 12 do 16 w przybliżeniu około 75% urzędników, a nota od 10 do 11 w przybliżeniu 10% urzędników”. Przedziały te wynikają jednak tylko z obserwacji sposobu, w jaki awanse były co do zasady przyznawane w przeszłości. Mają one tylko wartość wskaźnikową, a nie wiążącą. Ponadto, w odróżnieniu od średniej docelowej, powyższe przedziały nie są nawet przedmiotem zachęty. Z ich nieprzestrzeganiem nie wiąże się żadne skutki. Wynika z tego, że średnia docelowa, nawet w związku z przedziałami, nie uniemożliwia osobom dokonującym oceny stosowania bardzo szerokiego zakresu ocen.

¹⁷⁷ Ponadto OPW 43 i OPW 45 nie zakazują stosowania not zawierających części dziesiętne. Artykuł 4 ust. 4 OPW 43 przewiduje wyraźnie stosowanie punktów połówkowych, a Biuletyn administracyjny nr 99-2002 zaleca przyznanie noty od „10 do 11” urzędnikom zasługującym na awansowanie w wolnym tempie. W konsekwencji osoby dokonujące oceny są w stanie zróżnicować tę ocenę urzędników.

¹⁷⁸ Okoliczność, że wszystkie punkty pozostają do dyspozycji osób dokonujących oceny, odróżnia system wprowadzony w art. 6 ust. 1 OPW 45 oraz przez ww. Biuletyn administracyjny od reżimu uznanego za nieważny przez wyrok Sądu z dnia 30 września 2003 r. w sprawie T-296/01 Tatti przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-225 i II-1093. Przede wszystkim reżim ten był wiążący. Ponadto utożsamiał on średnią z pułapem 30 punktów, niższym od maksimum 50 punktów teoretycznie dostępnych.

- 179 Po drugie, wskazanie średniej docelowej w wysokości 14 punktów na 20 umożliwia zapobieżenie ryzyku inflacji ocen. Inflacja ta doprowadziłaby do zmniejszenia zakresu punktów rzeczywiście stosowanych przez osoby dokonujące oceny oraz w związku z tym zakłócałaby funkcję oceniania, którą jest odzwierciedlanie, w jak najwierniejszy sposób, zasług ocenianych urzędników i umożliwienie skutecznego porównania. Przeciwnie, podważany system zobowiązuje osoby dokonujące oceny do przeprowadzania dokładniejszego porównania indywidualnych zasług każdego urzędnika.
- 180 Po trzecie, wskazanie średniej docelowej umożliwia także obniżenie ryzyka pojawienia się niezgodności w zakresie średnich ocen stosowanych przez poszczególne dyrekcje generalne, które nie byłyby uzasadnione obiektywnymi względami związanymi z zasługami ocenianych urzędników. Chroni ona w ten sposób urzędników przed dyskryminacyjnym traktowaniem, opartym na tym, do jakiej dyrekcji generalnej należą.
- 181 Po czwarte, system średniej docelowej uwzględnia sytuację najczęściej spotykaną w rzeczywistości, czyli jednolite rozdzielanie urzędników wokół średniego poziomu zasług. W konsekwencji Komisja mogła wywnioskować z tej obserwacji statystycznej, że zgodnie z wszelkim prawdopodobieństwem określenie średniej docelowej reprezentującej tę średnią nie narusza uznania przysługującego osobom dokonującym oceny.
- 182 Skarżący twierdzi jednak, że średnia docelowa wywołuje problemy w służbach, w których koncentrują się najlepsi pracownicy.
- 183 Jednak art. 6 ust. 1 OPW 45 umożliwia dyrekcjom generalnym odejście od średniej docelowej w przypadku, gdy ich szczególna sytuacja nie zbiega się ze zwykle spotykaną. W rezultacie z przekroczeniem o jeden punkt średniej docelowej nie wiąże się żadna konsekwencja. Ponadto, jeśli przekroczenie będzie większe niż jeden punkt, dana dyrekcja generalna ma prawo zwrócić się do komitetu ds. awansowania,

który może podjąć wyjątkowo decyzję o unieważnieniu części lub całości obniżki liczby PP dokonywanej w przypadku takiego przekroczenia, o ile ta dyrekcja generalna skutecznie uzasadni to przekroczenie. Koncentracja bardzo dobrych urzędników zdecydowanie stanowi takie uzasadnienie.

184 Skarżący twierdzi również, że powołane wyżej odstępstwo nie stanowi „wystarczającego środka zaradczego”, ponieważ jest ono uzależnione od inicjatywy dyrekcji generalnych, a jego przyznanie należy do zakresu uznania komitetu ds. awansowania, a nie AIPN, który sam posiada prawo do podejmowania decyzji w zakresie awansowania.

185 Poza stwierdzeniem braku jakiejkolwiek argumentacji na poparcie krytyki dotyczącej inicjatywy dyrekcji generalnych, należy zauważyć, że wydaje się ona w pełni uzasadniona i logiczna w ramach systemu, który może doprowadzić do obniżenia liczby PPDG przyznanej samym dyrekcjom generalnym, a nie jednemu szerególnemu urzędnikowi.

186 W odniesieniu do „uznania” przysługującego komitetom ds. awansowania należy przypomnieć, że zgodnie z art. 45 ust. 1 zdanie pierwsze regulaminu awans jest przyznawany na mocy decyzji AIPN, po przeprowadzeniu analizy porównawczej zasług urzędników mających prawo do ubiegania się o awans, zgodnie z procedurą lub metodą, którą uzna on za najbardziej właściwą. W tym względzie decyzja komitetu ds. awansowania unieważniająca lub też nieunieważniająca całość lub część obniżki PPDG w związku z przekroczeniem średniej docelowej nie może być utożsamiana z powołaną wyżej decyzją w sprawie awansowania. Decyzja komitetu ds. awansowania wpisuje się w ramy nowej procedury awansowania określonej przez AIPN i nie może zatem być skutecznie podjęta z naruszeniem praw przyznanych temu organowi na mocy regulaminu.

- 187 Wreszcie należy wskazać, że uzupełniając ogólne mechanizmy arytmetyczne zawarte w art. 6 ust. 1 OPW 45, art. 13 OPW 45 przewiduje, że każdy urzędnik może złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, który może doprowadzić do przyznania mu przez AIPN jednego lub kilku PPO „poza kontyngentem dykcji generalnej”. Zgodnie z Biuletynem administracyjnym nr 82-2003, AIPN w ten sposób przyznał 156 PPO urzędnikom kategorii A, którzy złożyli takie wnioski.
- 188 Artykuł 6 ust. 1 w związku z art. 13 OPW 45 wyznacza równowagę nowego systemu awansowania, mającego na celu przyznanie AIPN lepszej podstawy dla przeprowadzania analizy porównawczej zasług wszystkich urzędników, którzy mają możliwość awansowania do danej grupy zaszeręgowania, zapewniając najwyższy z możliwych stopień spójności ocen pomiędzy poszczególnymi dykcjami generalnymi Komisji.
- 189 Wydaje się również, wbrew twierdzeniom skarżącego, iż kontyngenty przewidziane w art. 6 ust. 1 OPW 45 oraz w Biuletynie administracyjnym nr 99-2002 nie wykluczają w żaden sposób przeprowadzenia skutecznej analizy porównawczej zasług urzędników, którzy mogą być awansowani, i nie narzucają wyboru „strategii” niezgodnych z art. 45 regulaminu i zasadami równego traktowania oraz przewidywalności kariery. Taki wybór oznaczałby jedynie nieprawidłowe wprowadzanie w życie OPW 45.
- 190 Z powyższych stwierdzeń wynika, że zarzut dotyczący niezgodności z prawem nie może zostać uwzględniony, ponieważ stwierdzono, że okoliczność polegająca na zmianie przez Komisję przepisów mających zastosowanie począwszy od postępowania w sprawie awansowania za rok 2004 nie może mieć żadnego wpływu na zgodność z prawem systemu zastosowanego w poprzednim postępowaniu.

W przedmiocie trzeciego zarzutu niezgodności z prawem, dotyczącego art. 12 OPW 45, jako nadającego nadmierne znaczenie stażowi pracy, nieprecyzyjnemu i naruszającemu kompetencje AIPN

- ¹⁹¹ Skarżący podnosi zarzut niezgodności z prawem art. 12 OPW 45. Według niego środki przejściowe, jakie ten artykuł przewiduje, są niezgodne z art. 45 regulaminu. Krytykuje on przede wszystkim ich przejściowy charakter. Twierdzi następnie, że nadają one stażowi pracy w grupie zaszerogowania rozstrzygający charakter. Wreszcie podważa on kompetencję komitetów ds. awansowania do przyznawania PPPKA.

W przedmiocie przejściowego charakteru art. 12 OPW 45

— Argumenty stron

- ¹⁹² Skarżący kwestionuje przejściowy charakter art. 12 OPW 45 z uwagi na to, że art. 13 ogólnych przepisów wykonawczych do art. 45, przyjętych dnia 24 marca 2004 r., utrzymał co do zasady kategorię PPPDG i w całości zlikwidował kategorię PPPKA.
- ¹⁹³ Komisja odpowiada, że art. 12 OPW 45 prawidłowo wprowadza system przejściowy, który będzie stopniowo uchylany, jak to potwierdzają zmiany wniesione przez powołane wyżej ogólne przepisy wykonawcze z dnia 24 marca 2004 r.

— Ocena Sądu

- ¹⁹⁴ Sąd stwierdza, że art. 12 ust. 3 zdanie pierwsze OPW 45 stanowi, że „[wprowadza się] zasady przejściowe, aby można było należycie uwzględnić zasługi w czasie”. Zasady te są określone w art. 12 ust. 3 lit. a) i b) OPW 45. Zgodnie z przypisem na stronie nr 5 OPW 45, art. 12 dotyczy „pierwszego postępowania w sprawie awansowania, które ma zostać przeprowadzone w 2003 r.”. A zatem ich przejściowy charakter jest ustalony. Okoliczność, iż okres obowiązywania niektórych przepisów art. 12 został następnie przedłużony, nie może mieć wpływu na ich zgodność z prawem, która powinna być oceniana w świetle stosowanego tekstu.
- ¹⁹⁵ Zarzut podważający przejściowy charakter art. 12 powinien być zatem odrzucony.

W przedmiocie rozstrzygającego zdaniem skarżącego charakteru przyznanego przez PPP stażowi pracy w grupie zaszerogowania

— Argumenty stron

- ¹⁹⁶ Skarżący zauważa, że na mocy art. 12 ust. 3 lit. a) zdanie trzecie OPW 45, PPPGZ są przyznawane w zależności od stażu pracy w grupie zaszerogowania i niezależnie od zasług urzędnika. Mają one charakter rozstrzygający. Skarżący podnosi bowiem, że PPPGZ mogą być przyznane w liczbie aż do 7 punktów, podczas gdy w praktyce rozpiętość PZ wynosi tylko 3 punkty, ponieważ są one przyznawane zasadniczo w wysokości od 13 do 16. Tymczasem z art. 45 regulaminu wynika, że staż pracy w grupie zaszerogowania może mieć tylko znaczenie pomocnicze.

- 197 Dodaje on, że konieczność zorganizowania przejścia od jednego do drugiego systemu awansowania nie może uzasadniać tego przepisu. Skarżący zauważa w tym względzie, że Parlament i Trybunał Sprawiedliwości wprowadzały systemy konwersji wcześniejszych ocen na punkty oceny, które w mniejszym stopniu naruszały zasadę awansowania na podstawie zasług. Twierdzi on wreszcie, że Komisja miała możliwość uwzględnienia zasług w czasie, odwołując się do już stosowanej metody średniej ocen analitycznych, znajdujących się w sprawozdaniach z oceny. Mechanizm PPPGZ podnoszący wartość stażu pracy wykracza w konsekwencji poza to, co jest niezbędne do zapewnienia systematycznego przejścia od starego do nowego systemu.
- 198 Skarżący stwierdza następnie, że art. 12 ust. 3 lit. a) zdanie drugie OPW 45 zasługuje zasadniczo na taką samą krytykę. Uważa on, że przepis ten nie określa precyzyjnych kryteriów przyznania PPPKA. Decyzje o awansowaniu mogą być zatem „podejmowane na podstawie decyzji arbitralnych i nieuzasadnionych, w sposób sprzeczny z art. 45 regulaminu, zasadą przewidywalności kariery oraz zasadą równego traktowania”.
- 199 Skarżący utrzymuje również, że art. 12 ust. 3 lit. b) OPW 45 narusza art. 45 ust. 1 regulaminu. Zgodnie bowiem z wyrokiem Trybunału z dnia 13 grudnia 2001 r. w sprawie C-446/00 P Cubero Vermurie przeciwko Komisji, Rec. str. I-10315, pkt 36, art. 45 regulaminu stoi na przeszkodzie automatycznemu awansowaniu urzędników, którzy nie zostali awansowani podczas poprzedniego postępowania, w przypadku, gdy znajdowali się oni już na liście najbardziej zasłużonych. Skarżący dodaje, że Biuletyn administracyjny nr 18-2003 daje dodatkowe 4 PPSD każdej dyrekcji generalnej, która przyznaje takiemu urzędnikowi co najmniej 6 PPDG. Tymczasem PPDG nie stanowią wiarygodnego wskaźnika zasług. Staż pracy w grupie zaszerogowania jest zatem ponownie nagradzany.
- 200 Komisja przypomina, że sporna procedura awansowania ma na celu nagrodzenie zasług w czasie. Podkreśla, że urzędnik nie może otrzymać więcej niż 7 PPPKA odpowiadających maksymalnie siedmioletniemu stażowi pracy w grupie zaszerogowania. Ograniczenie to ma celu zapobieżenie faworyzowaniu tych urzędników, których kariera rozwija się w szczególnie wolnym tempie.

- 201 Komisja wskazuje następnie, że z Biuletynu administracyjnego nr 82-2003 wynika, że PPPKA zmierzą do zrekompensowania ewentualnych niekorzyści związanych z przejściem od starego do nowego systemu oraz które nie są wystarczająco uwzględnione w inny sposób.
- 202 Komisja następnie stwierdza, w odniesieniu do PPSD, że zasada ustanowiona w wyroku w sprawie Cubero Vermurie przeciwko Komisji, pkt 199 powyżej, w niniejszym przypadku jest bez znaczenia. Skrytykowana w tym wyroku praktyka polegała bowiem na automatycznym awansowaniu urzędników, którzy na podstawie poprzedniego postępowania w sprawie awansowania znajdowali się na liście urzędników najbardziej zasłużonych. Natomiast PPSD są tylko kategorią PP przewidzianą przez OPW 45. Ponadto nie należą one do najważniejszych, ponieważ ich liczba nie może przekroczyć 4 punktów. Tymczasem wyrok w sprawie Cubero Vermurie przeciwko Komisji wyraźnie wskazuje, że w procedurze awansowania instytucja może uwzględnić fakt, że urzędnik znajduje się na liście urzędników oczekujących na awans.
- 203 Komisja wreszcie wskazuje, iż nie zastosowała systemu konwersji ocen na punkty z uwagi na trudności wynikające z niewystarczającej harmonizacji dawnych sprawozdań z ocen.

— Ocena Sądu

- 204 Należy na wstępie zauważyć, że dla zmian regulacji właściwe jest wprowadzenie nowych sytuacji od danego dnia, jednocześnie przewidując uwzględnienie sytuacji powstałych wcześniej. W niniejszym przypadku do AIPN należy dostosowanie w okresie przejściowym zmiany przepisów dotyczących awansowania urzędników, z uwzględnieniem ograniczeń związanych z przejściem od jednego sposobu zarządzania do drugiego.

- 205 Nowy system awansowania wszedł w życie podczas postępowania w sprawie awansowania za rok 2003 i w związku z tym w art. 12 ust. 3 OPW 45 przewidziano zasady przejściowe, w celu uwzględnienia zasług zgromadzonych w grupie zaszerogowania urzędników Komisji zajmujących dane stanowisko w dniu wejścia w życie tego systemu. Zasady te obejmują przyznanie tym urzędnikom różnych rodzajów punktów przejściowych.
- 206 Artykuł 12 ust. 3 lit. a) zdanie pierwsze OPW 45 przewiduje przyznanie z urzędu urzędnikom jednego PPPGZ za każdy rok przepracowany w grupie zaszerogowania, aż do wysokości maksymalnie 7 PPPGZ. Tak jak wskazuje Komisja, liczba lat przepracowanych w grupie zaszerogowania może być uważana tylko częściowo za obiektywny wskaźnik zasług zgromadzonych przez urzędnika. Zostało jednak ustalone, że dyrekcje generalne nie dysponują w tym wglądzie jakimkolwiek uznaniem, a liczba PPPGZ przyznana jednemu urzędnikowi obowiązkowo odpowiada liczbie lat stażu pracy w grupie zaszerogowania, przy czym górna granica wynosi 7 lat.
- 207 Artykuł 12 ust. 3 zdanie drugie OPW 45 umożliwia przyznanie maksymalnie 2 PPPKA na jednego urzędnika. Zgodnie z Biuletynem administracyjnym nr 82-2003 oraz odpowiedziami Komisji na pytania Sądu, te PPPKA zostały ustanowione w celu sprawiedliwego rozwiązania specyficznych problemów związanych z przejściem od starego do nowego systemu. Pozostaje stwierdzić, że ten szczególny cel PPPKA wpisuje się z pewnością w cel wszystkich punktów przejściowych, których są one częścią. Celem tym jest uwzględnienie zasług zgromadzonych przez urzędnika od momentu poprzedniego awansowania. W konsekwencji art. 12 ust. 3 lit. a) zdanie drugie OPW 45 nie narusza art. 45 regulaminu. Fakt, że przyznanie PPPKA mogłoby doprowadzić — jak twierdzi skarżący — do arbitralnego awansowania, wynika ze stosowania art. 12 OPW 45 w poszczególnych przypadkach, a nie jego wewnętrznej niezgodności z prawem.
- 208 Wreszcie art. 12 ust. 3 lit. b) OPW 45 daje dyrekcjom generalnym możliwość przyznania, zgodnie z Biuletynami administracyjnymi nr 18-2003 i 34-2003, aż do 4 PPSD urzędnikom zaproponowanym podczas poprzedniego postępowania, ale nie awansowanym.

- 209 Należy w tym względzie przypomnieć, że AIPN jest zasadniczo uprawniony do uwzględnienia, w ramach oceny porównawczej zasług, okoliczności, iż urzędnik został już zaproponowany do awansowania w ramach poprzedniego postępowania, pod warunkiem że urzędnik nie utracił zasług oraz że jego zasługi są oceniane w stosunku do zasług kandydatów do awansowania (wyrok Trybunału z dnia 9 listopada 2000 r. w sprawie C-207/99 P Komisja przeciwko Hamptaux, Rec. str. I-9485, pkt 19, oraz wyrok w sprawie Casini przeciwko Komisji, pkt 130 powyżej, pkt 69 i 70). Natomiast praktyka polegająca na automatycznym awansowaniu urzędników pozostałych z poprzedniego postępowania w sprawie awansowania narusza zasadę analizy porównawczej zasług urzędników, którzy mogą być awansowani, przewidzianą w art. 45 regulaminu (wyrok w sprawie Tenreiro przeciwko Komisji, pkt 130 powyżej, pkt 82).
- 210 W niniejszej sprawie oczywiste jest, że PPSD stanowią tylko jedną z pięciu kategorii PP oraz że ich przyznanie nie prowadzi automatycznie do awansowania. Ponadto z art. 12 ust. 3 akapit pierwszy lit. b) OPW 45 w związku z Biuletynem administracyjnym nr 18-2003 wynika, że przyznanie PPSD zostało obwarowane podwójnym warunkiem. I tak Biuletyń administracyjny uściśla, że urzędnicy zaproponowani do awansowania, ale nie awansowani podczas postępowania w sprawie awansowania za rok 2002 „mogą otrzymać aż do 4 [PPSD], pod warunkiem uzyskania co najmniej [6 PP] oraz o ile wynik porównania zasług zostanie potwierdzony”. Wynika z tego, że PPSD są przyznawane urzędnikom zaproponowanym do awansowania, ale nie awansowanym podczas postępowania w sprawie awansowania za rok 2002, którzy nadal wykazują te same lub nawet większe zasługi, po przeprowadzeniu analizy porównawczej ich zasług w stosunku do zasług innych kandydatów do awansowania.
- 211 W rezultacie wymieniony wyżej obowiązek uzyskania minimum 6 PPDG, czyli wymóg, co do którego zgadzają się skarżący i Komisja, prowadzi to tego, że tylko urzędnicy osiągający szczególne wyniki mogą skorzystać z PPSD. Należy przypomnieć, że PPDG stanowią wynagrodzenie za szczególne zasługi potwierdzone przez SPK dotyczące danych urzędników oraz że wzmianka w SPK na temat ocen „słabych” lub „niewystarczających” wyklucza wszelką możliwość skorzystania danego urzędnika z PP. Należy zatem wnioskować, że art. 12 ust. 3 akapit pierwszy OPW 45 w związku z Biuletynem administracyjnym nr 18-2003 nie jest sprzeczny z art. 45 regulaminu, a w związku z tym krytyka skarżącego nie jest uzasadniona.

- 212 Z powyższych stwierdzeń wynika, że jedynie warunki przyznania PPPGZ obejmują uwzględnienie stażu pracy w grupie zaszerogowania sprzeczne z zasadami, którym zwykle podlegają procedury awansowania.
- 213 Jednakże krytyka skarżącego powinna być rozpatrywana z uwzględnieniem faktu, że regulacja podważana w drodze zarzutu posiada charakter środka przejściowego. A zatem ograniczenia związane z przejściem od jednego sposobu zarządzania do drugiego, w odniesieniu do kariery urzędników, mogą nakładać na administrację obowiązek tymczasowego odejścia, w pewnych granicach, od ścisłego stosowania przepisów i zasad mających charakter stały i stosowanych zwykle do rozpatrywanych sytuacji. Jednakże takie odejście powinno być uzasadnione bezwzględną potrzebą związaną z przejściem od jednego systemu do drugiego i nie może wykroczać, zarówno w odniesieniu do czasu trwania, jak i zasięgu, poza to, co jest niezbędne do zapewnienia systematycznego przejścia od jednego systemu do drugiego (wyrok Sądu z dnia 11 lutego 2003 r. w sprawie T-30/02 Leonhardt przeciwko Parlamentowi, RecFP str. I-A-41 i II-265, pkt 51).
- 214 W niniejszej sprawie przyjęcie systemu cechującego się kwantyfikacją zasług oraz koniecznością osiągnięcia, począwszy od postępowania za rok 2003, pewnego progu odpowiadającego liczbie zebranych PZ i PP, aby mieć możliwość awansowania, wiąże się z uwzględnieniem zasług zebranych przez urzędników od momentu ich ostatniego awansowania, w formie przyznania pewnej liczby punktów i przy zastosowaniu metody zgodnej z zasadą równego traktowania.
- 215 Środek polegający na automatycznym przyznaniu PPPGZ w zależności od stażu pracy w grupie zaszerogowania odpowiada tej bezwzględnej potrzebie związanej z przejściem od jednego systemu do drugiego, a przepisy OPW 45, ograniczając jego znaczenie, pozwalają na wnioskowanie, że AIPN nie wykroczył poza to, co jest niezbędne dla zapewnienia systematycznego przejścia od jednego systemu do drugiego.
- 216 Po pierwsze, OPW 45 ograniczają okres obowiązywania art. 12 do postępowania w sprawie awansowania za rok 2003.

- 217 Po drugie, art. 12 ust. 3 lit. a) zdanie pierwsze OPW 45 przyznaje PPPGZ bardzo ograniczoną wagę, ponieważ nie mogą one przekroczyć 7 punktów, na całkowitą maksymalną liczbę 45 punktów PZ i PP łącznie. W tym względzie należy przypomnieć, że każdemu urzędnikowi można przyznać notę od zera do dwudziestu, przekształcaną następnie w PZ. Fakt, że urzędnicy Służby Prawnej uzyskali według skarżącego od 12 do 16 PZ, nie jest istotny dla oceny wewnętrznej zgodności z prawem art. 12 OPW 45.
- 218 Po trzecie, art. 10 ust. 2 OPW 45 przewiduje, że awansowanie urzędnika jest uzależnione od warunku, aby zgromadził on co najmniej 10 PZ w swoim ostatnim SPK. Przepis ten relatywizuje jeszcze skutki uwzględnienia stażu pracy w grupie zaszerogowania, określając, w tym dla okresu przejściowego postępowania za rok 2003, niepodlegającą zawężeniu podstawę awansowania związaną z zasługami urzędnika, który może być awansowany.
- 219 Wynika z tego, że art. 12 ust. 3 OPW 45 jako taki nie przyznaje rozstrzygającego znaczenia stażowi pracy w grupie zaszerogowania oraz że środek polegający na przyznaniu PPPGZ nie może być postrzegany jako wykraczający poza uprawnienia, jakimi dysponuje AIPN w odniesieniu do dostosowania, jedynie przejściowo, zmiany przepisów dotyczących awansowania urzędników.
- 220 Należy dodać, że nie istnieje żadne zobowiązanie Komisji do przyjęcia, jako systemu konwersji poprzednich ocen, systemu zwanego systemem średniej ocen analitycznych lub systemu zastosowanego przez Parlament lub Trybunał, który zdaniem skarżącego w mniejszym stopniu narusza zasadę awansowania na podstawie zasług. W rezultacie zmiana obowiązujących metod awansowania urzędników ma na celu, w założeniu, zaradzenie pewnym niedogodnościom wynikającym ze stosowania danych zasad. Rozpoczęcie w określonym dniu oceny zasług urzędników na nowych podstawach jest zatem typowe dla takiego procesu reform, którego potrzebę administracja może oceniać z dużym zakresem swobody (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 1 lipca 1976 r. w sprawie 62/75 de Wind przeciwko Komisji, Rec. str. 1167, pkt 17, oraz wyrok Sądu z dnia 13 lipca 1995 r. w sprawie T-557/93

Rasmussen przeciwko Komisji, Rec. str. I-A-195 i II-603, pkt 20). Całościowe uwzględnienie w ten sam sposób ocen przyznanych urzędnikom pod rządami starego systemu nie może być wymagane od administracji w ramach systemu nowego, ponieważ prowadziłoby to w sposób niemalże nieunikniony do pozbawienia reformy sposobu awansowania całego praktycznego znaczenia, a także dlatego, że nie istnieje prawo pracowników do utrzymania obowiązującej regulacji (zob. podobnie wyrok w sprawie Leonhardt przeciwko Parlamentowi, pkt 213 powyżej, pkt 55).

221 W każdym razie istnienie innych systemów przejściowych nie stanowi samodzielnie dowodu na to, że Komisja, przyjmując art. 12 OPW 45, przekroczyła dopuszczalne granice.

222 Należy zatem oddalić tę część zarzutu.

W przedmiocie braku kompetencji komitetów ds. awansowania do przyznawania PPPKA

— Argumenty stron

223 Skarżący twierdzi, że art. 12 ust. 3 lit. a) zdanie drugie OPW 45 powierzył komitetom ds. awansowania uprawnienie do przyznawania PPPKA z naruszeniem art. 45 regulaminu, który kompetencję do awansowania urzędników zastrzega na rzecz AIPN.

224 Komisja odpowiada, że rolą komitetów ds. awansowania jest jedynie przedstawianie AIPN propozycji przyznania PPPKA, a nie ich przyznawanie.

— Ocena Sądu

225 Sąd już stwierdził (zob. pkt 84 powyżej), że art. 12 ust. 3 lit. a) zdanie drugie OPW 45 powinien być rozpatrywany w związku z art. 2 OPW 43, art. 10 i art. 14 ust. 4 OPW 45, na mocy których komitety ds. awansowania przedstawiają tylko propozycje do wiadomości AIPN, który ma wyłączne uprawnienie do podejmowania decyzji. Komitety ds. awansowania tylko zatem proponują AIPN przyznanie PPPKA. Wynika z tego, że zarzut jest bezzasadny.

226 Z powyższego wynika, że art. 12 OPW 45 nie narusza art. 45 regulaminu.

227 Podniesiony przez skarżącego zarzut niezgodności z prawem art. 12 OPW 45 należy zatem oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie czwartego zarzutu niezgodności z prawem, dotyczącego art. 9 i załącznika I, pkt 1, 2, 3, 5 i 6 OPW 45, które mają prowadzić do przecenienia niektórych świadczeń

Argumenty stron

228 Skarżący podnosi zarzut niezgodności z prawem art. 9 i załącznika I pkt 1, 2, 3, 5 i 6 OPW 45, opierając się na naruszeniu art. 45 regulaminu, zasady równego traktowania oraz zasady przewidywalności kariery.

- 229 Skarżący twierdzi, że zadania nagradzane za pomocą PPSD w załączniku I pkt 1, 2, 3, 5 i 6 OPW 45 to te same zadania, które uzasadniają przyznanie PZ i PPDG, a zatem są one przeceniane.
- 230 Skarżący w pierwszy rządzie wywodzi to podwójne uwzględnienie z art. 7 ust. 3 OPW 45, art. 5 ust. 5 lit. a) i b) OPW 43 oraz decyzji Komisji z dnia 6 grudnia 2002 r. ustanawiającej szczególne zasady dotyczące oceny urzędników i członków personelu tymczasowego oddelegowanych jako przedstawicieli personelu. Przepisy te zawierają szczególne zasady oceniania oraz przyznawania PPDG urzędnikom oddelegowanym działającym w charakterze przedstawicieli personelu. W drugim rządzie, skarżący podnosi, że art. 5 ust. 5 lit. c) OPW 43 poddaje ocenę innych wybieranych przedstawicieli personelu, wyznaczonych lub oddelegowanych, konsultacji grupy ds. oceny ad hoc. W trzecim rządzie twierdzi on, że funkcje przedstawiciela administracji w organach, o których mowa w załączniku I do OPW 45, stanowią integralną część zwykłych zadań danych urzędników.
- 231 Komisja odpowiada, że przepisy art. 9 OPW 45 wyraźnie wykluczają jakiegokolwiek „podwójne uwzględnienie” działalności, które faworyzowałoby niektórych urzędników.
- 232 Ponadto podnosi ona, że żaden członek Służby Prawnej awansowany w 2003 r. nie otrzymał PPZD za wypełnianie zadań z zakresu reprezentacji ani za członkostwo w organie, o którym mowa w załączniku I do OPW 45. Wywodzi ona z tego, że skarżący nie posiada interesu w podważaniu zgodności z prawem stosowania ww. przepisów do tych szczególnych sytuacji.

Ocena Sądu

- 233 Należy najpierw przypomnieć, że aby zarzut niezgodności z prawem był dopuszczalny, akt ogólny, którego niezgodność z prawem jest podnoszona, musi

mieć zastosowanie, pośrednio lub bezpośrednio, do przypadku, który jest przedmiotem skargi, i musi istnieć bezpośredni związek prawny pomiędzy zaskarżaną decyzją indywidualną a przedmiotowym aktem ogólnym (wyroki Sądu z dnia 3 lutego 2000 r. w sprawie T-60/99 Townsend przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-11 i II-45, pkt 53, oraz z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie T-343/02 Schintgen przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-133 i II-605, pkt 25).

234 W niniejszej sprawie jest oczywiste, że skarżący nie otrzymał żadnego PPZD, pomimo iż wyraził się o to ubiegał (zob. pkt 28 powyżej), czemu zaprzecza on w ramach niniejszej skargi (zob. pkt 308 poniżej).

235 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że decyzja ustanawiająca na 20 całkowitą liczbę punktów awansowania skarżącego i decyzja dotycząca odmowy awansu oparte są na art. 9 i załączniku I do OPW 45 oraz że podniesiony zarzut niezgodności z prawem jest w związku z tym w pełni dopuszczalny, niezależnie od nieistotnego dla sprawy faktu, że żaden urzędnik grupy zaszerogowania A5 Służby Prawnej nie otrzymał PPZD w postępowaniu w sprawie awansowania za rok 2003.

236 Na mocy art. 9 ust. 1 OPW 45, PPZD stanowią wynagrodzenie tylko za wykonywanie zadań „dodatkowych”, wyliczonych w załączniku I tych OPW, wykonywanych przez urzędnika w interesie instytucji. Ponadto art. 9 ust. 2 akapit drugi OPW 45, który wymienia trzy „kryteria kwalifikacji” do PPZD, stanowi, że uwzględniona może być jedynie „działalność, [która] nie jest częścią profilu kompetencji” zainteresowanych. W konsekwencji PPZD mogą jedynie wynagradzać zadania odrębne od zwykłej działalności urzędnika, które nie są przedmiotem oceny rocznej i w związku z tym nie służą jako podstawa dla przyznania PZ.

237 Należy także podnieść, że SPK rozróżnia, z jednej strony, działalność nagradzaną przez PZ oraz przez PPDG, a z drugiej strony, zadania, za wykonywanie których

można przyznać PPZD. „Główne osiągnięcia” urzędników powinny znajdować się w pkt 5.1 SPK, a inne zadania wykonywane „na poziomie jednostki [dyrekcji generalnej] lub Komisji, poza [ich] programem pracy” powinny być ujęte w pkt 5.2. Na podstawie tych dwóch rubryk dokonuje się syntezy liczbowej oceny, która jest przekształcana w PZ. Natomiast dodatkowe zadania, o których mowa w załączniku I do OPW 45, są zapisywane jedynie w pkt 6.6, który znajduje się w ww. syntezie.

238 Ponadto zadania wykonywane przez urzędników oddelegowanych, zatrudnionych w pełnym lub niepełnym wymiarze godzin w charakterze przedstawicieli personelu w organizacjach związkowych i w organach statutowych, są oceniane zgodnie ze szczególnymi zasadami na mocy art. 5 ust. 5 lit. a) i b) OPW 43. Zasady te mają na celu włączenie przedmiotowych zadań do okresowej oceny urzędnika. Wykonywanie tych zadań prowadzi zatem do przyznania PZ zgodnie z art. 2 ust. 1 akapit drugi OPW 43. Może ono ponadto prowadzić do przyznania PPDG na podstawie art. 7 ust. 3 OPW 45. Nie może ono jednak doprowadzić do przyznania PPZD, ponieważ nie są one częścią „profilu kompetencji” zainteresowanych.

239 Przeciwnie, zadania wykonywane nieregularnie, w ramach organów, o których mowa w załączniku I OPW 45, przez urzędników wybranych, wyznaczonych lub oddelegowanych przez personel lub przez urzędników reprezentujących administrację, nie należą, z definicji, do zwykłej działalności, a zatem do profilu kompetencji zainteresowanych. Istnienie obowiązku osoby dokonującej oceny lub zatwierdzającej w służbie, do której są przydzieleni urzędnicy wybrani, wyznaczeni lub oddelegowani przez personel, polegającego na skonsultowaniu lub uwzględnieniu, przy okazji sporządzania SPK tych urzędników, opinii grupy ad hoc ds. oceny oraz propozycji dotyczących awansowania przedstawicieli personelu nie może, samo w sobie, podważyć ww. wniosku.

240 Wreszcie należy podnieść, że wszystkie tabele przedstawione w załączniku I do OPW 45 dla działalności, która prowadzi do przyznania PPZD, zawierają cyfrę 0. Wynika z tego, że przy założeniu, iż działalność, o której mowa w załączniku I do

OPW 45, może być wynagradzana także przez PPDG, ramy prawne umożliwiają uniknięcie podwójnego uwzględnienia zasług, dzięki przyznaniu 0 PPZD za przedmiotową działalność.

- 241 Z powyższych stwierdzeń wynika, że zarzut niezgodności z prawem art. 9 OPW 45 należy oddalić jako bezzasadny.

W sprawie piątego zarzutu niezgodności z prawem, dotyczącego dyskryminującego charakteru art. 7 ust. 2 OPW 45

Argumenty stron

- 242 Skarżący podnosi zarzut niezgodności z prawem art. 7 ust. 2 OPW 45, opierając się na art. 45 regulaminu, a także na zasadzie równego traktowania i zasadzie ekspektatywy rozwoju kariery.
- 243 Skarżący twierdzi, że przepis ten wprowadza „specyficzny mechanizm” przynoszący korzyści urzędnikom dyrekcji generalnych oraz służb liczących mniej niż czterech urzędników w określonej grupie zaszeregowania. Te dyrekcje generalne i służby dysponują bowiem zawsze 10 PPDG, a zatem nie mają one obowiązku przestrzegania średniej 14 PZ, a ich urzędnicy mogą otrzymywać więcej PPDG niż inni pracownicy.
- 244 Komisja podnosi przede wszystkim, że art. 7 ust. 2 OPW 45 nie dotyczy PZ. Twierdzi ona następnie, że przepis ten jest niezbędny dla przestrzegania zasad powołanych przez skarżącego, ponieważ bez niego urzędnicy dyrekcji generalnych

lub służb o niskiej liczebności byliby systematycznie krzywdzeni z uwagi na to, że nie mieliby oni dostępu do przedziału od 6 do 10 PP, które wchodzi w skład kontyngentu przekazanego do dyspozycji dyrekcji generalnej i są rozdzielane pomiędzy urzędników osiągających najlepsze wyniki, którzy dowiedli swych nadzwyczajnych zasług, spełniając kryteria, o których mowa w ust. 3 pkt i) i ii) (zwanym dalej „dużymi PPDG”). W każdym razie nie mogliby oni nigdy ubiegać się o 10 PPDG.

Ocena Sądu

245 Sąd przypomina, że zgodnie z zasadą równego traktowania sytuacje odmienne nie mogą być traktowane w jednakowy sposób, chyba że takie traktowanie jest uzasadnione obiektywnymi względami (zob. wyrok w sprawie Breton przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, pkt 89 powyżej, pkt 99, i cytowane orzecznictwo).

246 Zgodnie z art. 6 ust. 1 OPW 45 „każda dyrekcja generalna dysponuje, w celu ich rozdzielania, kontyngentem PP równym dwuipółkrotności liczby urzędników, którzy mogą być jeszcze awansowani, biorąc pod uwagę ich grupę zaszeregowania”. Ponadto przyznanie PPDG w ten sposób przydzielonych podlega kluczowi podziału, zdefiniowanemu w art. 6 ust. 4 OPW 45, zgodnie z którym 50% punktów jest rozdzielane pomiędzy urzędników, którzy osiągnęli najlepsze wyniki i którym można przyznać od 6 do 10 PPDG (duże PPDG), a pozostałe 50% jest rozdzielane pomiędzy innych urzędników, którym można przyznać maksymalnie po 4 PPDG na każdą osobę.

247 Jest oczywiste, że ścisłe stosowanie takiej zasady do dyrekcji generalnych, w których liczebność każdej grupy zaszeregowania jest raczej niska, prowadzi automatycznie do znacznego obniżenia liczby PPDG, które powinny być rozdzielone pomiędzy urzędników pracujących w ramach tych jednostek, z oczywistą szkodą dla tych ostatnich.

248 Okazuje się zatem, że ci urzędnicy znajdują się w sytuacji obiektywnie odmiennej od sytuacji ich współpracowników zajmujących takie samo stanowisko w dyrekcjach generalnych lub służbach o dużej liczebności, co tłumaczy i uzasadnia traktowanie odmienne od tego, które jest stosowane wobec urzędników tych ostatnich dyrekcji lub służb.

249 Ponadto w celu ścisłego przestrzegania zasad równego traktowania i ekspektatywy rozwoju kariery powołanych przez skarżącego, art. 7 ust. 2 OPW 45 przewiduje, że jeśli dyrekcja generalna lub służba liczy mniej niż czterech urzędników w określonej grupie zaszerogowania, całkowita dostępna liczba PP jest równa 10, a ich przyznanie nie podlega kluczowi podziału określonemu w art. 6 ust. 4 OPW 45. Jest oczywiste, iż bez podważanego środka urzędnik ww. dyrekcji generalnej lub służby niemalże nie miałby możliwości otrzymania dużych PPDG i nie mógłby nigdy otrzymać ich w liczbie 10.

250 Wreszcie należy wskazać, że przyznanie PPDG urzędnikom dyrekcji generalnych lub służb liczących poniżej czterech urzędników na grupę zaszerogowania jest oparte na uznaniu szczególnych zasług, określonych w art. 6 ust. 3 OPW 45, oraz że nie wykazano, by sporny środek wykraczał poza to, co jest konieczne dla ustanowienia rzeczywistego równego traktowania.

251 Z powyższych stwierdzeń wynika, że zarzut niezgodności z prawem art. 7 ust. 2 OPW 45 należy oddalić jako bezzasadny.

2. W przedmiocie zarzutu nieistnienia decyzji w sprawie wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz w sprawie przyznania PPZD, PPPKA i PPSD

252 W uwagach dotyczących odpowiedzi Komisji na pytania pisemne, skarżący podnosi zarzut oparty na tym, że „strona pozwana [nie wydała] w prawidłowej i należytej

formie” decyzji dotyczących skarg o ponowne rozpatrzenie sprawy i w sprawie przyznania PPZD, PPPKA i PPSD. Według niego, Komisja jedynie przekazała Biuletyn administracyjny wspominający o ich rzekomym przyjęciu. Skarżący wywodzi z tego, że decyzje te należy uznać za nieistniejące oraz że decyzja przyznająca mu całkowitą liczbę 20 punktów awansowania, lista zasług urzędników oraz lista urzędników awansowanych są w związku z tym dotknięte nieprawidłowościami, ponieważ oparte są na nieistniejących aktach przygotowawczych. W każdym razie decyzja o nieumieszczeniu go na ww. listach jest także niezgodna z prawem. Pomocniczo, powołuje się on na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych.

253 Skarżący twierdzi, że zarzut ten jest dopuszczalny, ponieważ jest on oparty na okolicznościach faktycznych, które pojawiły się w trakcie postępowania. Sąd stwierdza, że nie ma potrzeby analizowania tej kwestii. Zarzut ten można bowiem interpretować jako oparty na naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych lub nieistnieniu decyzji, które powinny być wydane w ramach postępowania w sprawie awansowania. Jednakże takie zarzuty mogą być podnoszone na każdym etapie postępowania (zob., w odniesieniu do naruszenia istotnych wymogów formalnych, wyrok Trybunału z dnia 7 maja 1991 r. w sprawie C-291/89 Interhotel przeciwko Komisji, Rec. str. I-2257, pkt 14; wyrok Sądu z dnia 26 października 2000 r. w sprawie T-154/98 Asia Motor France i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-3453, pkt 46; zob. w odniesieniu do nieistnienia decyzji, wyrok Sądu z dnia 10 marca 1992 r. w sprawie T-15/89 Chemie Linz przeciwko Komisji, Rec. str. II-1275, pkt 395).

254 Sąd zauważa, że zdaniem skarżącego decyzje w sprawie skarg o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz przyznanie PPZD, PPPKA oraz PPSD należy uznać za nieistniejące, przy czym opiera się on na braku podpisanych tekstów i dokumentów pisemnych. Sąd przypomina w tym względzie, że postawił Komisji dwa pytania pisemne dotyczące dat, z którymi AIPN oddalił wniosek skarżącego o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz odmówił przyznania mu PPZD. W swych odpowiedziach Komisja wskazała, że decyzje zostały podjęte w dniu 20 listopada 2003 r., jednakże nie załączyła ich kopii, ale odesłała do Biuletynu administracyjnego nr 82-2003 oraz zawiadomień dokonanych za pomocą systemu Sysper 2 w dniu 16 grudnia 2003 r.

255 Na rozprawie Komisja dodała, że procedury awansowania, a zwłaszcza rozpatrywanie propozycji i opinii komitetów ds. awansowania, zostały z informatyzowane. Stwierdzenie to wpisuje się w przedłużenie okresu obowiązywania komunikatu SEC (2001) 1697, który wiązał wprowadzenie w życie nowych zasad w dziedzinie oceny i awansowania z osiągnięciem „zintegrowanego narzędzia zarządzania informatycznego”. Arykuł 10 ust. 1 OPW 45 potwierdza znaczenie tego narzędzia, nakładając obowiązek publikowania, na stronach intranetu Komisji, list zasług oraz propozycji komitetów ds. awansowania dotyczących sposobu różnicowania urzędników *ex aequo*. Komisja ponadto wyjaśniła, że przedmiotowe decyzje wynikają z opatrzenia dokumentu cyfrowego przygotowanego w tym celu podpisem elektronicznym właściwego organu. Tymczasem skarżący nie podważył faktu, że taki jest w rzeczywistości sposób postępowania. Ponadto regulamin oraz OPW 45 nie narzucają żadnej formy wydania przedmiotowych decyzji. W szczególności art. 90 ust. 2 regulaminu, stanowiąc, że urzędnicy mogą złożyć do AIPN „zażalenie na akt”, nie wyklucza, że taki akt może być wyrażony w innej formie niż na papierze (zob. w odniesieniu do aktu w formie ustnej: wyrok Trybunału z dnia 9 lutego 1984 r. w sprawach połączonych 316/82 i 40/83 Kohler przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, Rec. str. 641, pkt 9 i 10; wyrok Sądu z dnia 16 kwietnia 2002 r. w sprawie T-51/01 Fronia przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-43 i II-187, pkt 31).

256 Z okoliczności tych wynika, że decyzje w sprawie wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy, przyznania PPZD, PPPKA i PPSD, nawet jeśli nie zostały sformalizowane w drodze wydania wielu pisemnych aktów indywidualnych, zostały prawidłowo podjęte przez AIPN oraz przez dyrekcje generalne, w odniesieniu do PPSD.

257 A zatem skutki prawne, które skarżący wywodzi z braku podpisanych tekstów i dokumentów pisemnych, nie są zasadne ani w zakresie nieistnienia, ani w zakresie naruszenia istotnych wymogów proceduralnych.

258 Wynika z tego, że zarzut oparty na nieistnieniu decyzji w sprawie skarg o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz przyznania PPZD, PPPKA i PPSD należy w całości oddalić.

3. *W przedmiocie zarzutu opartego na niezgodnym z prawem wprowadzeniu w życie OPW 45*

259 Skarżący podważa, po pierwsze, decyzję dotyczącą przyznania mu tylko jednego PPDG. Krytykuje uzasadnienie decyzji z dnia 12 lutego 2004 r., na mocy której AIPN oddalił jego zażalenie skierowane przeciwko liczbie PPDG, która mu została przyznana. Utrzymuje także, że Komisja pominęła związek, jaki istnieje pomiędzy liczbą PZ a liczbą PPDG. Skarżący twierdzi również, że Komisja nie przeprowadziła skutecznego porównania zasług. Podnosi też, że rozdział PPDG uprzywilejowywał staż pracy. Stwierdza ponadto, że decyzja Komisji nie opiera się na żadnym elemencie dotyczącym jego sytuacji osobistej. Ponadto skarżący uważa, iż jest ofiarą dyskryminacji w stosunku do urzędników zatrudnionych w służbach, które nadały zasługom większe znaczenie. Podnosi również, że Komisja nie przestrzegła przepisów, które sama ustanowiła.

260 Po drugie, skarżący krytykuje sposób, w jaki odbyło się postępowanie w sprawie wniosków o ponowne rozparzenie sprawy, przeprowadzone zgodnie z art. 13 OPW 45, w wyniku którego nie uzyskał on żadnego PPO. Powołuje się najpierw na brak propozycji dyrektorów. Następnie podważa fakt, że komitet ds. awansowania urzędników kategorii A nie uzasadnił zaleceń przedstawionych AIPN na temat jego skargi. Utrzymuje również, że AIPN w rzeczywistości nie skorzystał ze swoich uprawnień.

261 Po trzecie, skarżący podważa decyzję dotyczącą nieprzyznania mu żadnego PPZD. W tym zakresie krytykuje brak uzasadnienia zaleceń komitetu ds. awansowania. Twierdzi również, że AIPN ograniczył się do potwierdzenia tych zaleceń. Wreszcie stwierdza, że nieprawidłowo zakwalifikował on swoją działalność w świetle art. 9 OPW 45.

262 Po czwarte, skarżący podważa odmowę przyznania mu PPPKA, zarzucając brak uzasadnienia.

263 Po piąte, skarżący krytykuje listę awansowanych, stwierdzając, że AIPN nie porównał odpowiednich zasług kandydatów do awansu.

W przedmiocie zarzutów podważających decyzję przyznającą skarżącemu tylko jeden PPDG

W przedmiocie naruszenia obowiązku uzasadnienia

— Argumenty stron

264 Skarżący twierdzi, że decyzja przyznająca mu tylko jeden PPDG nie została uzasadniona w sposób właściwy w stosunku do jego indywidualnej sytuacji. Zauważa on w tym względzie, że w decyzji o oddaleniu zażalenia z dnia 15 czerwca 2004 r. Komisja potwierdza możliwość oparcia przyznania PPDG na innych informacjach niż te, które wynikają z SPK. Jednak nie sprecyzowała ona tych elementów.

265 Komisja odpowiada, że AIPN musi uzasadnić decyzję oddalającą zażalenie na awansowanie, ale nie ma on obowiązku przedstawienia odrzuconemu kandydatowi przeprowadzonej przez niego oceny porównawczej. Może on się ograniczyć do wykazania istnienia prawnych warunków, od jakich regulamin uzależnia zgodność awansów z prawem. AIPN spełnił ten obowiązek, przypominając, że może się on opierać na innych informacjach dotyczących sytuacji administracyjnej i osobistej urzędników, które mogą zrelatywizować ocenę dokonaną wyłącznie w świetle sprawozdań z oceny (zob. wyrok Sądu z dnia 5 marca 1998 r. w sprawie T-221/96 Manzo-Tafaro przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-115 i II-307, pkt 18, i cytowane orzecznictwo).

— Ocena Sądu

- 266 Należy najpierw podnieść, że argumentacja skarżącego jest niejasna. Może ona być interpretowana jako podważająca jedynie właściwy charakter uzasadnienia decyzji z dnia 15 czerwca 2004 r. W takim przypadku, argumentacja skarżącego dotyczyłaby nie tylko niewystarczającego uzasadnienia lub jego braku, ale naruszenia prawa lub błędu w ocenie popełnionego przez Komisję poprzez oparcie decyzji przyznającej skarżącemu PPDG na błędnych stwierdzeniach.
- 267 W każdym razie, ponieważ zarzut wywiedziony z braku uzasadnienia lub niedostatecznego uzasadnienia aktu wspólnotowego stanowi zarzut o charakterze bezwzględnym, który powinien zostać zbadany z urzędu przez sąd wspólnotowy, należy zbadać, czy Komisja wystarczająco uzasadniła swą decyzję przyznającą skarżącemu jeden PPDG (wyroki Trybunału z dnia 20 lutego 1997 r. w sprawie C-166/95 P Komisja przeciwko Daffix, Rec. str. I-983, pkt 24, oraz z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-367/95 P Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, Rec. str. I-1719, pkt 67; wyrok Sądu z dnia 13 grudnia 2001 r. w sprawach połączonych T-45/98 i T-47/98 Krupp Thyssen Stainless i Acciai speciali Terni przeciwko Komisji, Rec. str. II-3757, pkt 125).
- 268 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 25 akapit drugi regulaminu ma na celu, z jednej strony, dostarczenie zainteresowanemu wskazówki wystarczającej dla dokonania oceny zasadności niekorzystnego dla niego aktu oraz możliwości złożenia skargi do Sądu, a z drugiej strony, umożliwienie Sądowi przeprowadzenia kontroli zgodności aktu z prawem (wyrok Trybunału z dnia 26 listopada 1981 r. w sprawie 195/80 Michel przeciwko Parlamentowi, Rec. str. 2861, pkt 22; wyroki Sądu z dnia 18 marca 1997 r. w sprawach połączonych T-178/95 i T-179/95 Picciolo i Caló przeciwko Komitetowi Regionów, RecFP str. I-A-51 i II-155, pkt 33, oraz Napoli Buzzanca przeciwko Komisji, pkt 147 powyżej, pkt 57). Ponadto wystarczający charakter uzasadnienia jest oceniany w świetle rodzaju przedmiotowego aktu (wyrok Trybunału z dnia 2 lutego 1988 r. w sprawach połączonych 67/85, 68/85 i 70/85 Van der Kooy i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 219, pkt 71; wyrok Sądu z dnia 7 listopada 2002 r. w sprawach połączonych T-141/99, T-142/99, T-150/99 i T-151/99 Vela i Tecnagrind przeciwko Komisji, Rec. str. II-4547, pkt 168) oraz kontekstu faktycznego i prawnego, w jaki

wpisuje się jego przyjęcie (wyrok Trybunału z dnia 14 lutego 1990 r. w sprawie C-350/88 Delacre i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-395, pkt 16; wyrok w sprawie Napoli Buzzanca przeciwko Komisji, pkt 147 powyżej, pkt 60).

269 Należy zatem ustalić w niniejszej sprawie, czy decyzja dotycząca przyznania skarżącemu jednego PPDG spełnia wymogi przewidziane w art. 25 akapit drugi regulaminu.

270 W tym względzie należy przypomnieć, że decyzje dotyczące PPDG stanowią akty przygotowawcze (zob. pkt 97 powyżej) i jako takie nie muszą być uzasadniane. Jednak AIPN ma obowiązek uzasadnienia swej decyzji dotyczącej oddalenia zażalenia na decyzję określającą całkowitą liczbę punktów promocyjnych (zob. pkt 147 powyżej).

271 Należy także dodać, że wystarczający charakter uzasadnienia należy oceniać z uwzględnieniem zasadniczych elementów argumentacji, na jaką instytucja odpowiada (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 23 lutego 1994 r. w sprawach połączonych T-39/92 i T-40/92 CB i Europay International przeciwko Komisji, Rec. str. II-49, pkt 122, i z dnia 1 marca 2005 r. w sprawie T-143/03 Smit przeciwko Europolowi, Zb.Orz. SP str. I-A-39 i II-171, pkt 42).

272 Ponieważ w zażaleniu skarżący podważył zgodność z prawem decyzji przyznającej mu tylko jeden PPDG, uzasadnienie oddalenia zażalenia powinno w konsekwencji odnosić się do kryteriów, jakim podlega przyznanie PPDG i ich zastosowanie do indywidualnej sytuacji skarżącego.

273 Po potwierdzeniu w sposób ogólny, że ma prawo oprzeć się nie tylko na PZ kandydatów, ale także na innych aspektach ich zasług, w swej decyzji o oddaleniu zażalenia AIPN wyjaśnił, że przyznanie skarżącemu tylko jednego PPDG „[wpisuje]

się w ogólną strategię przyjętą przez [Służbę Prawną] w odniesieniu do przejściowego postępowania w sprawie awansowania za rok 2003 [...], dotyczącą optymalizacji liczby awansów swych urzędników [...]. W obowiązującym w 2003 r. systemie przejściowym urzędnicy z najdłuższym stażem pracy (a zatem z liczbą PPP sięgającą maksimum 7, a w jednym przypadku także 4 PPSD), oraz z taką samą liczbą PZ, otrzymują automatycznie wysoką całkowitą liczbę punktów awansowania. Przyznając duże PPDG tym urzędnikom, których dorobek był znaczny, [Służba Prawna] wyeliminowała ich w ten sposób z listy osób, które mogą być awansowane w 2004 r., na korzyść urzędników nieawansowanych, takich jak [skarżący]”.

274 W decyzji oddalającej zażalenie Komisja odwołuje się także do wytycznych Służby Prawnej dotyczących postępowania w sprawie awansowania za rok 2004. Wytyczne te stanowią, w załączniku 1B, że duże PPDG, a także PPSD, zostały przyznane w celu „ustalenia awansów za rok 2003” (załącznik 1B do wytycznych). Ponadto z tego załącznika wynika, że w odniesieniu do roku awansowania 2003, Służba Prawna zastosowała jako główne kryterium przyznania PPDG „całkowitą liczbę PZ i PPP [GZ]” urzędników w danej grupie zaszerogowania. Ta całkowita liczba stanowi, według Służby Prawnej, „zrównoważone uwzględnienie zasług i stażu pracy”. W przypadku gdy, w odniesieniu do poszczególnych urzędników w danej grupie zaszerogowania, „całkowita liczba [w ten sposób uzyskana] jest równa, zasługi [powinny] [przeważać] nad stażem pracy”.

275 Wreszcie w decyzji oddalającej zażalenie Komisja odnosi się do konieczności „przejścia do systemu opartego na uwzględnieniu zasług w czasie”. Odwołuje się ona w szczególności w tym zakresie do wyroku w sprawie Leonhardt przeciwko Parlamentowi, pkt 213 powyżej, pkt 51.

276 W świetle powyższego należy stwierdzić, że motywy przedstawione w decyzji oddalającej zażalenie spełniają wymogi, jakie art. 25 akapit drugi regulaminu nakłada na AIPN. Decyzja ta w rzeczywistości wystarczająco wyjaśnia kryteria, które zostały określone przez Służbę Prawną w odniesieniu do przyznawania PPDG i ich zastosowania do indywidualnej sytuacji skarżącego. W szczególności decyzja

oddalająca zażalenie przedstawia elementy inne niż PZ — takie jak staż pracy urzędników, którzy mogą być awansowani — które miały wpływ na decyzję o przyznaniu PPDG. Decyzja oddalająca zażalenie umożliwia w ten sposób skarżącemu zapoznanie się z powodami, które doprowadziły Komisję do przyznania mu jednego PPDG, a ponadto umożliwia Sądowi przeprowadzenie kontroli zgodności z prawem aktu.

277 Oznacza to, że należy oddalić zarzut naruszenia art. 25 akapit drugi regulaminu.

W przedmiocie naruszenia art. 45 regulaminu, art. 6 i 13 OPW 45, zasady przewidywalności kariery, oczywistego błędu w ocenie i nadużycia władzy

— Argumenty stron

278 Skarżący zauważa, że na mocy art. 6 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) OPW 45 urzędnikom „osiągającym najlepsze wyniki” przyznaje się 50% PPDG, w wysokości od 6 do 10 punktów na osobę. Skarżący podnosi, że nie otrzymał PPDG, podczas gdy przyznano mu 16 PZ w związku z jego SPK oraz że w ten sposób uzyskał najwyższą notę w Służbie Prawnej. Powinien był zatem otrzymać 9 lub 10 punktów na 37 rozdzielanych przez Służbę Prawną z tytułu dużych PPDG. Ponadto, ponieważ czterech urzędników Służby Prawnej grupy zaszeregowania A5, którym przyznano duże PPDG, uzyskało oceny niższe od 16 PZ, uważa on, że AIPN nie przeprowadził prawidłowego porównania zasług.

279 Według skarżącego z wytycznych Służby Prawnej również wynika, że przyznała ona PPDG w oparciu o „całkowitą liczbę PZ i PPP”. Ponadto z Biuletynu administracyj-

nego nr 48-2003 wynika, że urzędnicy Służby Prawnej, którzy otrzymali duże PPDG, uzyskali 6 lub 7 PPPGZ. Skarżący wywodzi z tego, że staż pracy został uprzywilejowany, podczas gdy powinien on być brany pod uwagę tylko pomocniczo. Ponadto ww. wytyczne oraz decyzja AIPN z dnia 15 czerwca 2004 r. stwierdzają, że cel nie polega na nagrodzeniu indywidualnych zasług, ale na wspieraniu urzędników posiadających największą liczbę punktów przejściowych w celu „optymalizacji perspektyw awansowania personelu Służby Prawnej w latach 2003–2005”. Skarżący wnioskuje, że awansowanie na podstawie zasług przekształciło się w promowanie stażu pracy oraz że procedura jest dotknięta nadużyciem władzy.

280 Komisja odpowiada, że przepisy regulujące postępowanie w sprawie awansowania za rok 2003 mają na celu uwzględnienie wyników urzędników uzyskiwanych na przestrzeni lat. System PP realizuje ten cel. SPK natomiast nie przedstawiają pełnego obrazu zasług urzędników. Odzwierciedlają one tylko rok ich kariery zawodowej. Ponadto art. 6 ust. 4 akapit pierwszy OPW 45 nie przewiduje przyznawania dużych PPDG urzędnikom, którzy uzyskali więcej PZ w związku z ich ostatnim SPK. Ich przyznanie jest zarezerwowane dla tych, którzy dowiedli wyjątkowych zasług opisanych w art. 6 ust. 3 pkt i) i ii) OPW 45. Tymczasem art. 6 ust. 3 pkt ii) odwołuje się do szczególnych starań i znaczących wyników urzędników potwierdzonych przez „ich sprawozdania z oceny”. Zastosowanie liczby mnogiej odzwierciedla troskę o oparcie PPDG na „zasługach wykazanych w czasie”. Wynika z tego, że Komisja może je przyznać na podstawie PZ, ale także przy uwzględnieniu innych aspektów zasług. Tak było w niniejszym przypadku.

281 Komisja twierdzi następnie, że ma ona obowiązek przedstawiania dowodu przeprowadzenia analizy porównawczej zasług tylko wtedy, gdy skarżący przedłoży wystarczająco spójny ciąg poszlak zmierzający do wykazania, że taka analiza nie została przeprowadzona. Jednakże brak korelacji pomiędzy PZ i PPDG nie stanowi takiej poszlaki, ponieważ PPDG nie mogą być oparte jedynie na liczbie PZ. Ponadto zasługi urzędnika nie mogą stanowić przeszkody dla uwzględnienia takich samych lub większych zasług innych urzędników.

- 282 Komisja stwierdza również, że PPP powinny umożliwić przejście do nowego systemu awansowania z uwzględnieniem okresu pracy urzędników w określonej grupie zaszerogowania, zgodnie z celem wynagradzania ich wytrwałości. Podnosi ona również, że z uwagi na trudności związane z brakiem harmonizacji sprawozdań z oceny w ramach poprzedniego systemu, niezbędne było przyznanie PP wynagradzających zasługi w czasie w oparciu o „obiektywny wskaźnik”. Wskaźnik ten stanowi liczba lat przepracowanych w grupie zaszerogowania, stosowana w ograniczony sposób do przyznawania PPPGZ.
- 283 Według Komisji z powyższego wynika, że suma PZ i PPP, która służy jako podstawa dla obliczania PPDG, odzwierciedla zasługi wykazywane w czasie, a nie zwykły staż pracy w grupie zaszerogowania.
- 284 Komisja, opierając się na wyroku w sprawie Leonhardt przeciwko Parlamentowi (pkt 213 powyżej, pkt 55), twierdzi także, że nie może ona być zobowiązana do uwzględniania w pełni ocen przyznawanych urzędnikom w ramach starego systemu, ponieważ pozbawiłoby to reformę systemu awansowania wszelkiego znaczenia praktycznego.
- 285 Komisja podważa następnie istnienie nadużycia władzy, opierając się na konieczności zorganizowania przejścia od jednego systemu do drugiego oraz możliwości uwzględnienia sytuacji urzędników oczekujących na awans.

— Ocena Sądu

- 286 Należy przypomnieć, że począwszy od postępowania w sprawie awansowania za rok 2003 i w celu umożliwienia bardziej obiektywnego i łatwiejszego niż poprzednio

porównania zasług urzędników, którzy mogą być awansowani, OPW 43 i OPW 45 wprowadziły system awansowania oparty na kwantyfikacji zasług, polegający na przyznawaniu urzędnikom każdego roku PZ i PP. Wśród PP znajdują się PPDG, o których mowa w art. 6 OPW 45.

287 W drodze niniejszego zarzutu skarżący podważa zgodność z prawem decyzji, na mocy której przyznano my tylko jeden PPDG z tytułu postępowania w sprawie awansowania za rok 2003. Według skarżącego Komisja naruszyła art. 6 OPW 45, uprzywilejowując kryterium stażu pracy w ramach przyznawania PPDG urzędnikom, którzy mogą być awansowani.

288 Należy przypomnieć najpierw, że celem PPDG jest — jak wskazuje art. 6 ust. 3 OPW 45 — wynagrodzenie „urzędników uznanych za najbardziej zasłużonych”. Zgodnie z tym samym przepisem chodzi o urzędników, którzy „przyczynili się do uzyskania wyników [...], które wykraczają poza ich indywidualne zadania” [pkt i)], lub którzy „dołożyli szczególnych starań i uzyskali znaczące wyniki w wykonywaniu swych zadań, co znajduje potwierdzenie w ich [SPK]” [pkt ii)]. Duże PPDG, czyli od 6 do 10 PPDG, są, zgodnie z art. 6 ust. 4 OPW 45, zarezerwowane dla „urzędników, którzy osiągnęli najlepsze wyniki i którzy dowiedli swych szczególnych zasług”, podczas gdy „małe” PPDG, czyli od 0 do 4 PPDG, są, zgodnie z tym samym przepisem, „rozdzielane pomiędzy urzędników, którzy zostali uznani za zasłużonych w świetle kryteriów, o których mowa w [art. 6] ust. 3”.

289 Następnie należy podnieść, że art. 6 OPW 45 nie czyni żadnego odniesienia do stażu pracy w grupie zaszeregowania jako kryterium przyznania PPDG.

290 Wynika z tego, że przyznanie PPDG powinno być oparte na względach związanych ze szczególnymi zasługami danych urzędników, a duże PPDG są zarezerwowane dla urzędników, którzy dowiedli swych wyjątkowych zasług. Nie wypowiadając się w kwestii, czy i w jakim zakresie staż pracy w grupie zaszeregowania może być

stosowany jako pomocnicze kryterium przyznania PPDG, kryterium to, bez względu na okoliczności, nie może stanowić czynnika rozstrzygającego o przyznaniu PPDG (zob. analogicznie wyroki Trybunału z dnia 24 marca 1983 r. w sprawie 298/81 Colussi przeciwko Parlamentowi, Rec. str. 1131, pkt 22, i w sprawie Vainker przeciwko Parlamentowi, pkt 101 powyżej, pkt 16 i 17; wyroki Sądu z dnia 29 lutego 1996 r. w sprawie T-280/94 Lopes przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, RecFP str. I-A-77 i II-239, pkt 138, i z dnia 11 lipca 2002 r. w sprawie T-163/01 Perez Escanilla przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-131 i II-717, pkt 29).

291 W celu przeanalizowania zasadności omawianego zarzutu, należy przypomnieć, że w celu dokonania oceny zasług, jakie powinny być uwzględnione w ramach decyzji w sprawie awansowania na mocy art. 45 regulaminu, a w konsekwencji także w ramach decyzji o przyznaniu PP, administracja dysponuje szerokim zakresem uznania, a kontrola sądu wspólnotowego powinna się ograniczać do weryfikacji tego, czy w świetle sposobów i środków, przy zastosowaniu których administracja mogła dokonać oceny, pozostała ona w rozsądnych granicach i czy nie skorzystała ona ze swego uprawnienia w sposób oczywiście błędny (wyroki Trybunału z dnia 21 kwietnia 1983 r. w sprawie 282/81 Ragusa przeciwko Komisji, Rec. str. 1245, pkt 9; z dnia 4 lutego 1987 r. w sprawie 324/85 Bouteiller przeciwko Komisji, Rec. str. 529, pkt 6; wyrok w sprawie Breton przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, pkt 89 powyżej, pkt 98).

292 W niniejszym przypadku Komisja wyjaśniła w decyzji oddalającej zażalenie, że „przyznanie jednego PPDG [skarżącemu] wpisuje się w ogólną strategię przyjętą przez [Służbę Prawną] w odniesieniu do przejściowego postępowania w sprawie awansowania za rok 2003 [...], dotyczącą optymalizacji liczby awansów swych urzędników”. Dodaje ona, że „urzędnicy z najdłuższym stażem pracy (a zatem z liczbą PPP[GZ] sięgającą maksimum 7, a w jednym przypadku także 4 PPSD), oraz z taką samą liczbą PZ, otrzymali automatycznie wysoką całkowitą liczbę punktów awansowania” i skorzystali w związku z tym z dużych PPDG. Wyjaśnia ona, że „strategia polegająca na dążeniu do awansowania urzędników z najwyższą liczbą PPP [GZ]/PPSD — jednocześnie biorąc oczywiście pod uwagę ich zasługi — była zgodna z prawem”.

- 293 Decyzja oddalająca zażalenie odwołuje się także do wytycznych Służby Prawnej dotyczących postępowania w sprawie awansowania za rok 2003. Wytyczne te uściślają, w załączniku 1B, że duże PPDG, a także PPSD zostały przyznane, w celu „ustalenia awansów za rok 2003” (załącznik 1B do wytycznych). Ponadto z tego załącznika wynika, że dla awansowania w roku 2003 Służba Prawna zastosowała jako główne kryterium przyznania PPDG „całkowitą liczbę PZ i PPP[GZ]” urzędników w danej grupie zaszerogowania. Ta całkowita liczba stanowi zdaniem Służby Prawnej „równoważone uwzględnienie zasług i stażu w grupie zaszerogowania” W przypadku gdy, w odniesieniu do poszczególnych urzędników w danej grupie zaszerogowania, „całkowita liczba [w ten sposób uzyskana] jest równa, zasługi [powinny] [przeważać] nad stażem pracy”.
- 294 W odpowiedzi na skargę Komisja potwierdziła, że „PPDG w ramach Służby Prawnej [zostały] przyznane w zależności od całkowitej liczby PZ + PPP[GZ] każdego urzędnika”, podkreślając jednocześnie fakt, że „suma PZ i PPP[GZ], która służy za podstawę obliczenia PPDG, ma na celu [...] odzwierciedlenie zasług w czasie”.
- 295 W odniesieniu do kwestii, czy decyzja dotycząca przyznania PPDG skarżącemu przestrzega kryteriów ustanowionych przez art. 6 ust. 3 OPW 45, należy stwierdzić, że metoda zastosowana przez Służbę Prawną w odniesieniu do przyznania PPDG prowadzi w konsekwencji do tego, że urzędnikom, którzy mogą być awansowani do grupy zaszerogowania A4 i którzy zgromadzili mniej PZ niż skarżący, ale mieli dłuższy staż pracy w grupie zaszerogowania, przyznano więcej PPDG niż skarżącemu.
- 296 A zatem skarżący, który zgromadził 16 PZ, otrzymał tylko jeden PPDG, podczas gdy czterech urzędników grupy zaszerogowania A5 Służby Prawnej, którzy zebrali 14 lub 15 PZ, otrzymało duże PPDG, pomimo tego, że ich zasługi, ocenione w ich SPK, były niższe od zasług skarżącego. Dla tych urzędników, zaklasyfikowanych na drugim, trzecim, czwartym i piątym miejscu według stażu pracy w grupie zaszerogowania A5 Służby Prawnej, całkowita suma PZ i PPPGZ wynosiła co najmniej 21 (co najmniej 14 PZ i 7 PPPGZ), podczas gdy dla skarżącego, który ma krótszy staż pracy w grupie zaszerogowania, ta suma wynosiła 19 (16 PZ i 3 PPPGZ).

297 Wynika z tego, że przyznanie PPDG skarżącemu nie wynika z zastosowania art. 6 ust. 3 OPW 45. W istocie administracja uzależniła przyznanie PPDG nie od zbadania szczególnych, czyli wyjątkowych, zasług danych urzędników, ale od matematycznego wyliczenia, czyli sumy PZ i PPPGZ, przy czym te ostatnie punkty odpowiadały obowiązkowo liczbie lat stażu pracy (zob. pkt 206 powyżej). Kryteria przyznania PPDG stosowane przez Służbę Prawną w odniesieniu do postępowania w sprawie awansowania za rok 2003, które były dalekie od wynagrodzenia „urzędników [...] najbardziej zasłużonych”, czego wymaga art. 6 ust. 3 OPW 45, doprowadziły w ten sposób w niniejszym przypadku do obiektywnego skutku, polegającego na uprzywilejowaniu urzędników, którzy uzyskali mniejszą liczbę PZ niż skarżący, ponieważ z uwagi na dłuższy staż pracy w grupie zaszeregowania różnica pomiędzy ich PPPGZ a 3 PPPGZ skarżącego była większa niż różnica pomiędzy ich PZ a 16 PZ skarżącego.

298 W odniesieniu do argumentu Komisji, zgodnie z którym przyznanie PPDG opiera się na zasługach wykazanych w czasie, a nie na stażu pracy, należy zauważyć przede wszystkim, że art. 12 OPW 45 przewiduje przyznanie PPP, „aby można było należycie uwzględnić zasługi w czasie”. Natomiast, w przypadku PPDG, art. 6 OPW 45 nie zawiera żadnego wyraźnego odniesienia do takiego kryterium.

299 Należy jednakże uściślić, że — jak podkreśla Komisja — szczególne zasługi, o których mowa w art. 6 ust. 3 OPW 45, które uzasadniają przyznanie PPDG, niekoniecznie wynikają wyłącznie z ostatniego SPK danych urzędników. Artykuł 6 ust. 3 pkt ii) OPW 45 zawiera w istocie odniesienie do SPK — wspomnianych w liczbie mnogiej — aby można było wyróżnić urzędników najbardziej zasłużonych do celów przyznania PPDG.

300 A zatem metoda zastosowana przez Służbę Prawną, która określa PPDG w zależności od sumy PZ i PPPGZ, nie była zdatna do realizacji tego celu. PZ, które zostały uwzględnione do celów przyznania tylko jednego PPDG skarżącemu, to 16 PZ wynikających z ostatniego SPK sporządzonego przed postępowaniem

w sprawie awansowania. Ewentualne zasługi, ujęte w poprzednich sprawozdaniach z oceny, także nie zostały uwzględnione przy określaniu PPPGZ. A zatem przyznanie tych PPPGZ odbyło się, zgodnie z art. 12 ust. 3 lit. a) OPW 45, automatycznie „w wysokości 1 punktu za rok przepracowany w grupie zaszeregowania, aż do wysokości maksymalnie 7 punktów”.

301 Wreszcie Komisja odwołuje się do konieczności „przejścia do systemu opartego na uwzględnieniu zasług w czasie”. Odsyła ona w szczególności w tym zakresie do wyroku w sprawie Leonhardt przeciwko Parlamentowi, pkt 213 powyżej, pkt 51. Należy jednak przypomnieć, że o ile w wyroku tym Sąd przyznał, że administracja mogła tymczasowo odejść, w pewnych granicach, od ścisłego stosowania przepisów i zasad, mających charakter stały i stosowanych zwykle do procedur awansowania, to mogła to uczynić tylko w celu zaspokojenia bezwzględnych potrzeb związanych z przejściem od starego do nowego systemu awansowania oraz w celu uwzględnienia ograniczeń właściwych dla przejścia od jednego systemu zarządzania do drugiego. Tymczasem zostało ustalone, że PPDG stanowią stałą, a nie przejściową zasadę systemu awansowania, a zatem odesłanie do ww. wyroku w sprawie Leonhardt przeciwko Parlamentowi jest bez znaczenia. Przy okazji Sąd przypomina, że uwzględnienie zasług zgromadzonych w grupie zaszeregowania przez urzędników Komisji zajmujących stanowisko w dniu wejścia w życie tego systemu uzasadniło skądinąd przyznanie trzech kategorii punktów przejściowych.

302 Z powyższego wynika, że decyzja dotycząca przyznania jednego PPDG skarżącemu została wydana w oparciu o sumę PZ i PPPGZ skarżącego, a zatem narusza kryteria ustanowione w art. 6 ust. 3 OPW 45. W konsekwencji decyzja określająca całkowitą liczbę punktów awansowania skarżącego jest niezgodna z prawem w zakresie, w jakim przyznaje skarżącemu jeden PPDG.

303 Nie ma potrzeby analizowania pozostałych zarzutów postawionych przez skarżącego przeciwko tej decyzji. Nie mogłyby one bowiem prowadzić do stwierdzenia jej nieważności w szerszym zakresie, ponieważ dotyczą one tej samej kategorii punktów.

W przedmiocie zarzutu podważającego zgodność z prawem decyzji nieprzyznającej skarżącemu żadnego PPO

- 304 Skarżący podważa co do zasady czas trwania analizowania wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, który złożył na podstawie art. 13 OPW 45. Krytykuje on również brak uzasadnienia zalecenia komitetu ds. awansowania. Twierdzi on wreszcie, że AIPN nie dokonał skutecznej analizy jego wniosku.
- 305 Sąd stwierdza, że wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy powinien być złożony, zgodnie z art. 13 ust. 1 OPW 45, w ciągu pięciu dni roboczych od dnia publikacji „listy zasług, o której mowa w art. 8”. Tymczasem lista ta jest ustanowiona, „gdy [PP] zostały przyznane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 6”. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczy zatem decyzji odnoszących się do PPDG. Konkluzji tej nie podważa okoliczność, że skarżący uzupełnił swój wniosek, wyjaśniając, dlaczego powinien on otrzymać PPZD.
- 306 Odmowa przyznania skarżącemu PPO jest zatem potwierdzeniem decyzji o przyznaniu mu tylko jednego PPDG. W związku z tym zarzuty podniesione przeciwko tej decyzji powinny być interpretowane w ten sposób, iż są one także skierowane przeciwko oddaleniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Tymczasem na podstawie analizy poprzedniego zarzutu ustalono, że decyzja o przyznaniu skarżącemu jednego PPDG jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie i że narusza ona art. 45 regulaminu, art. 6 OPW 45 i zasadę przewidywalności kariery. Te same nieprawidłowości dotyczą zatem odmowy przyznania skarżącemu PPO.
- 307 W konsekwencji nie ma w niniejszym przypadku potrzeby analizowania zarzutów dotyczących rozpoznania wniosku skarżącego o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W przedmiocie zarzutu skierowanego przeciwko odmowie przyznania skarżącemu PPZD

- 308 Skarżący podważa odmowę przyznania mu PPZD, opierając się na braku uzasadnienia zalecenia komitetu ds. awansowania, art. 45 regulaminu, art. 9 OPW 45, zasadzie równego traktowania, oczywistym błędzie w ocenie oraz nadużyciu władzy.

W przedmiocie braku uzasadnienia zaleceń komitetu ds. awansowania

— Argumenty stron

- 309 Skarżący, który nie otrzymał żadnego PPZD, zarzuca komitetowi ds. awansowania urzędników kategorii A, że nie uzasadnił swych propozycji w tym zakresie.

- 310 Komisja odpowiada, że akt przygotowawczy nie musi być uzasadniony.

— Ocena Sądu

- 311 Sąd uznaje argument za bezzasadny z powodów przedstawionych w pkt 144 i 145 powyżej.

W przedmiocie braku skorzystania przez AIPN z uprawnienia, które zostało mu powierzone w art. 9 OPW 45

— Argumenty stron

- 312 Skarżący twierdzi, że AIPN ograniczył się do potwierdzenia propozycji komitetu parytetowego oraz że nie uwzględnił on wykonywanych przez niego zadań „szkolącego/prelegenta” oraz zadań w zakresie reprezentacji.
- 313 Komisja odpowiada, że AIPN skutecznie przeprowadził analizę porównawczą akt osobowych urzędników, którzy mieli możliwość otrzymania PPZD, jednak na podstawie tej analizy podjął decyzję o nieprzyznaniu skarżącemu tych punktów. Dodaje on, że nic nie stało AIPN na przeszkodzie, aby uwzględnić propozycje komitetu ds. awansowania, jak to uczynił w niniejszej sprawie.

— Ocena Sądu

- 314 Sąd przypomina, że zgodnie z art. 9 ust. 3 OPW 45 przyznanie PPZD jest przedmiotem propozycji w ramach parytetowej grupy roboczej każdego właściwego komitetu ds. awansowania. Propozycje te, po ich „poręczeniu” przez te komitety, są następnie przekazywane AIPN, który wydaje w tej sprawie decyzję.
- 315 AIPN podjął decyzję w dniu 20 listopada 2003 r. Fakt, iż powtórzył on w tym kontekście zalecenia komitetów ds. awansowania, nie wystarcza do stwierdzenia, że w rzeczywistości nie skorzystał on ze swoich uprawnień. AIPN może mieć w istocie takie samo stanowisko odnośnie do ocen jak komitety ds. awansowania.

- 316 Bez względu na okoliczności, skarżący złożył zażalenie na odmowę przyznania mu PPZD. Jednakże AIPN oddalił zażalenie skarżącego, argumentując, iż przeprowadził skuteczną analizę tej kategorii punktów. Podniósł on w istocie, że konferencje i inne rodzaje działalności, na które powołuje się skarżący, były ściśle związane zarówno z charakterem jego funkcji, jak i dziedziną, jaką zajmował się w Służbie Prawnej. AIPN zauważył także, że „grupa ds. przejrzystości” Służby Prawnej, w której uczestniczy skarżący, jest organem nieformalnym. Stwierdził on następnie, że komitet ten nie może być utożsamiany z komitetem parytetowym, ponieważ lista zadań dodatkowych wymienionych w załączniku I do OPW 45 jest wyczerpująca. AIPN wreszcie podniósł, że SPK na lata 2001–2002 skarżącego nie wymienia żadnego zadania dodatkowego w rubryce ad hoc.
- 317 Argument oparty na tym, iż AIPN nie skorzystał skutecznie ze swych uprawnień, jest zatem bezzasadny.

W przedmiocie naruszenia przez AIPN art. 9 OPW 45

— Argumenty stron

- 318 Skarżący twierdzi, że reprezentuje on urzędników grupy zaszerogowania A5 w ramach grupy ds. przejrzystości Służby Prawnej. Prowadził on także kursy i konferencje zarówno na zewnątrz instytucji, jak i dla swych współpracowników, na marginesie wykonywanych zwykle funkcji. Skarżący uważa ponadto, że fakt, iż nabył on wiedzę niezbędną do prowadzenia tych kursów i konferencji dzięki funkcji wykonywanych w ramach Służby Prawnej, jest bez znaczenia. Zarzuca on następnie Służbie Prawnej, że nie zasygnalizowała ona przedmiotowych zadań komitetowi ds. awansowania i nie wspomniała o nich w jego SPK na lata 2001–2002. Wreszcie skarżący uważa, że urzędnicy otrzymali PPZD za prowadzenie działalności podobnej, a nawet mniej istotnej. Żąda, aby Sąd zwrócił się do Komisji o przedstawienie anonimowej listy urzędników grupy zaszerogowania A5, którzy uzyskali PPZD za prowadzenie działalności „szkolącego/prelegenta” oraz działal-

ności z zakresu reprezentacji, ze wskazaniem konkretnie wykonywanych rodzajów działalności. Żąda również, aby zwrócono się do Komisji o wyjaśnienie, czym ta działalność różni się hipotetycznie od dziedziny działalności zainteresowanych w ramach instytucji.

- 319 Komisja podkreśla, że w ramach procedury awansowania AIPN dysponuje szerokim zakresem swobodnego uznania. Podnosi następnie, że „grupa ds. przejrzystości” Służby Prawnej jest tylko organem nieformalnym, którego nie można utożsamiać z komitetami wymienionymi w załączniku I do OPW 45. Wynika z tego, że komitet ds. awansowania urzędników kategorii A nie miał prawa do przyznania skarżącemu PP z tytułu udziału w tej grupie. Wreszcie fakt, że skarżący wykonywał swą działalność „szkolącego/prelegenta”, nie przyznaje mu prawa do otrzymania PPZD. Ograniczona liczba punktów, jakie można przyznać, prowadzi do tego, że mogą one być przyznane tylko urzędnikom najbardziej zasłużonym, na podstawie kryteriów wymienionych w art. 9 OPW 45. Tymczasem fakt, że jeden urzędnik posiada zasługi, nie wyklucza posiadania takich samych lub wyższych zasług przez innych urzędników.

— Ocena Sądu

- 320 Sąd zauważa, że art. 9 ust. 2 pozostawia AIPN szeroki zakres uznania. Przede wszystkim uzależnia on przyznanie PPZD od spełnienia trzech kryteriów. Dotyczą one kwestii, czy dane zadania były wypełniane w interesie instytucji, czy są one częścią profilu kompetencji zainteresowanego i czy wykonywał on te zadania skutecznie. Każde z tych kryteriów podlega weryfikacji w ramach uznania przysługującego AIPN. Artykuł 9 ust. 2 OPW 45 ustala następnie kontyngent punktów, jakie można rozdzielić w zależności od liczby urzędników, którzy mogą być awansowani. Podział ten, dokonywany wg tabeli zamieszczonych w załączniku I do OPW 45, w odniesieniu do poszczególnych rodzajów działalności, które tam są wymienione, wiąże się również z dokonaniem wyboru opartego na ocenie zasług, które mogą być uwzględnione. Sąd przypomina, że w tym kontekście jego rola powinna się ograniczać do zweryfikowania, czy administracja nie przekroczyła, przy

wykonywaniu przysługującego jej uznania, racjonalnych granic i czy nie skorzystała z niego w sposób oczywiście błędny (zob. pkt 291 powyżej).

321 W odniesieniu najpierw do działalności prowadzonej przez skarżącego w ramach „grupy ds. przejrzystości” należy przypomnieć, że załącznik I do OPW 45 wymienia w sposób wyczerpujący zadania dodatkowe wykonywane w interesie instytucji, które mogą uzasadniać przyznanie PPZD na mocy art. 9 OPW 45. Ponieważ działalność prowadzona w ramach grupy ds. przejrzystości nie była wymieniona w załączniku I do OPW 45, AIPN nie dopuścił się naruszenia prawa ani oczywistego błędu w ocenie, nie przyznając żadnego PPZD skarżącemu z tytułu jego udziału w tej grupie.

322 Następnie w odniesieniu do przywoływanej działalności „szkolącego/prelegenta” prowadzonej przez skarżącego, należy podnieść, że taka działalność może, zgodnie z załącznikiem I do OPW 45, prowadzić do przyznania PPZD. Jednakże opis pracy skarżącego wspomina o „przekazywaniu informacji na temat [pewnych] aspektów prawnych — komunikacja wewnętrzna”. Ponadto jego SPK na lata 2001–2002 precyzuje, że jest on zobowiązany do „informowania Komisji i jej służb o ewolucji sporów i prawie wspólnotowym, [a także] do rozpowszechniania wiedzy i doświadczenia z zakresu prawa wspólnotowego”. Wynika z tego, że AIPN nie dopuścił się ani naruszenia prawa, ani oczywistego błędu w ocenie, uznając, że szkolenia i konferencje prowadzone przez skarżącego dla jego współpracowników wchodzi w zakres jego zwykłych funkcji. W związku z tym AIPN słusznie stwierdził, że art. 9 ust. 2 akapit drugi tiret drugie OPW 45 nie umożliwia wynagrodzenia skarżącego poprzez przyznanie mu PPZD.

323 Skarżący powołuje się także na działalność zewnętrzną. Chodzi o dwie konferencje na temat wspólnotowego prawa konkurencji oraz na temat europejskiego prawa administracyjnego zorganizowane na uniwersytetach hiszpańskich, o udział w projekcie badań prawnych w dziedzinie telekomunikacji na prośbę władz włoskich oraz o publikację na temat usług o ogólnym interesie gospodarczym. Skarżący nie dostarczył jednakże żadnego dowodu umożliwiającego stwierdzenie, że świadczenia te były spełniane „w interesie instytucji”, zgodnie z art. 9 ust. 2 akapit drugi tiret pierwsze OPW 45. Ponadto AIPN zauważył w swej decyzji z dnia 15 czerwca 2004 r., że Służba Prawna nie wymieniła nazwiska skarżącego na liście urzędników, którzy

mogli, według niej, skorzystać z PPZD. AIPN następnie podniósł, że Służba Prawna nie wspomniała także o ww. działalności w rubryce SPK przeznaczonej na „zadania dodatkowe”. Skarżący czyni zarzut z tego pominięcia, ale krytyka ta jest niedopuszczalna, ponieważ podważa on SPK na lata 2001–2002, którego nie podważał we właściwym czasie. Skarżący podnosi również, że wymienił on przedmiotowe zadania w części SPK, którą musiał wypełnić osobiście. Wzmianka ta nie jest jednak decydująca, ponieważ opinia, jaką posiada on na temat swej własnej działalności, jest naturalnie obciążona subiektywizmem.

324 Wreszcie żądanie skarżącego dotyczące przedstawienia przez Komisję Sądowi anonimowej listy urzędników, którzy skorzystali z PPZD, która to lista powinna ponadto wymieniać rodzaje działalności, jakie doprowadziły do przyznania PPZD, i przedstawiać powody, dla których działalność ta została uznana za wykraczającą poza zakres zwykłych funkcji zainteresowanych, nie może zostać przyjęte. Skarżący nie wykazał bowiem, by działalność, która według niego powinna być prowadzić do przyznania PPZD, spełniała wszystkie kryteria kwalifikacji ustanowione w art. 9 ust. 2 OPW 45. Ponadto z faktu, że taki czy inny urzędnik skorzystał z przyznania PPZD za wykonywanie działalności spełniającej kryteria ustanowione w art. 9 ust. 2 OPW 45, w żaden sposób nie wynika, że decyzja o nieprzyznaniu skarżącemu PPZD była niezgodna z prawem.

325 Z powyższego wynika, że zarzut oparty na naruszeniu art. 9 OPW 45 jest bezzasadny.

W przedmiocie nadużycia władzy

— Argumenty stron

326 Skarżący uważa, że przyznanie PPZD stanowi nadużycie władzy. Twierdzi on, że zadania „szkolącego/prelegenta” zostały uwzględnione tylko w odosobnionych

przypadkach i w sposób arbitralny, podczas gdy załącznik I do OPW 45 klasyfikuje je na czwartej pozycji na sześć według znaczenia w porządku malejącym. Zauważa on, że pochodząca z 2004 r. wersja tych OPW ich nie ujęła, ponieważ „granica pomiędzy działalnością prelegenta lub szkolącego a zwykłą działalnością urzędnika [jest] trudna do wyznaczenia”.

- 327 Według pozwanej, w swych odpowiedziach na poprzednie części zarzutu wykazała ona, że działalność „szkolącego/prelegenta” wykonywana przez skarżącego została uwzględniona we właściwy sposób oraz że PPZD zostały przyznane zgodnie z kryteriami ustanowionymi w art. 9 OPW 45. Ponadto fakt, że przedmiotowa działalność została skreślona z załącznika I do OPW 45 począwszy od postępowania w sprawie awansowania za rok 2004, z uwagi na trudności związane z zastosowaniem tego kryterium, nie dowodzi istnienia nadużycia władzy.

— Ocena Sądu

- 328 Sąd przypomina, że pojęcie nadużycia władzy ma w prawie wspólnotowym dokładnie określone znaczenie i odnosi się do sytuacji, w której władza administracyjna wykorzystuje swoją władzę w innym celu niż cel, w którym została jej przyznana. Wydanie decyzji stanowi nadużycie władzy jedynie wówczas, gdy na podstawie obiektywnych, adekwatnych i spójnych przesłanek okazuje się, że została ona wydana w celu osiągnięcia innych celów niż wskazane (wyrok Trybunału z dnia 5 czerwca 2003 r. w sprawie C-121/01 P O'Hannrachain przeciwko Parlamentowi, Rec. str. I-5539, pkt 46; wyroki Sądu z dnia 11 czerwca 1996 r. w sprawie T-118/95 Anacoreta Correia przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-283 i II-835, pkt 25, oraz z dnia 14 października 2004 r. w sprawie T-389/02 Sandini przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, RecFP str. I-A-295 i II-1339, pkt 123).

- 329 Nadużycie władzy jest zatem przyczyną stwierdzenia całkowitej nieważności, której nie można wywodzić z niewłaściwego stosowania art. 9 i załącznika I do OPW 45.

Ponadto analiza poprzednich argumentów wykazała, że art. 9 OPW 45 został zastosowany poprawnie. Zresztą fakt, że działalność „szkolącego/prelegenta” została skreślona z załącznika I do OPW 45 począwszy od postępowania w sprawie awansowania za rok 2004, nie dowodzi, że odmowa przyznania skarżącemu PPZD podczas postępowania w sprawie awansowania za rok 2003, miała ukryty cel ani, ogólniej, że przepisy zawarte w tej rubryce zostały wobec niego zastosowane w nieprawidłowy sposób.

- 330 W związku z tym argument jest bezzasadny. To samo dotyczy w konsekwencji całego zarzutu skierowanego przeciwko decyzji o nieprzyznaniu skarżącemu żadnego PPZD.

W przedmiocie zarzutu skierowanego przeciwko odmowie przyznania skarżącemu PPPKA

Argumenty stron

- 331 Skarżący twierdzi, że decyzja komitetu ds. awansowania urzędników kategorii A dotycząca przyznania PPPKA jest nieuzasadniona. To samo dotyczy decyzji AIPN w sprawie zażalenia.
- 332 Komisja odpowiada, że akt przygotowawczy nie musi być uzasadniony oraz że wyjaśnienia zawarte w decyzji o oddaleniu zażalenia skarżącego są wystarczające.

Ocena Sądu

333 Sąd przypomina, że komitety ds. awansowania mają uprawnienie jedynie do proponowania przyznania PPPKA (zob. pkt 84 powyżej). Nie mają one obowiązku uzasadniania swych propozycji z powodów przedstawionych powyżej, w pkt 143 i następnym. Skarżący nie może ponadto zarzucać AIPN, że nie uzasadnił odmowy przyznania mu PPPKA w decyzji z dnia 15 czerwca 2004 r. W istocie w swym zażaleniu nie twierdził on, że takie punkty powinny mu być przyznane, i nie dostarczył żadnego szczegółowego argumentu na ten temat. Ponadto decyzja AIPN zawiera uzasadnienie dotyczące wprowadzania w życie przepisów przejściowych. Wreszcie Biuletyn administracyjny nr 34-2003 wskazał już, że „komitety ds. awansowania [...] mogą zaproponować przyznanie maksymalnie 2 punktów urzędnikom, których sytuacja to uzasadnia”, a Biuletyn administracyjny nr 82-2003 sprecyzował podstawowe przypadki, które uzasadniają ich przyznanie.

334 Zarzut jest zatem bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu skierowanego przeciwko liście urzędników awansowanych

Argumenty stron

335 Niezależnie od zarzutów podważających zgodność z prawem aktów przygotowawczych, które mogą mieć wpływ na zgodność z prawem listy urzędników awansowanych, skarżący podważa także bezpośrednio jej ważność. Twierdzi, że AIPN przed podjęciem decyzji w sprawie awansowania nie przeprowadził analizy porównawczej odnośnych zasług kandydatów i że tylko zatwierdził listę zasług sporządzoną przez komitet ds. awansowania.

- 336 Według Komisji, nie istnieje zakaz dokładnego powtórzenia przez AIPN propozycji przedstawionych przez komitety ds. awansowania, a skarżący nie wykazał, że AIPN nie skorzystał skutecznie z przysługującego mu uznania.

Ocena Sądu

- 337 Sąd przypomina, że komitet ten w dniu 13 listopada 2003 r. sporządził listę zasług, o której mowa w art. 10 OPW 45 z uwzględnieniem listy opublikowanej w dniu 7 lipca 2003 r. oraz swych propozycji przyznania PPZD, PPO i PPPKA. AIPN sporządził listę urzędników awansowanych w dniu 20 listopada 2003 r., zgodnie z tymi propozycjami. Jednakże zarówno kryteria przyznania PZ i PP, jak i procedury wprowadzone przez OPW 43 i OPW 45 obiektywizują ocenę zasług i redukują czynniki skłaniające AIPN do odejścia od propozycji komitetów ds. awansowania.

- 338 W każdym razie zbieżność opinii komitetu ds. awansowania urzędników kategorii A i AIPN nie wystarcza do ustalenia, że AIPN w rzeczywistości nie skorzystał ze swych uprawnień.

- 339 Zarzut jest zatem bezzasadny.

4. *W przedmiocie zakresu stwierdzenia nieważności*

- 340 Sąd doszedł do wniosku, że zarzuty skierowane przeciwko decyzji o przyznaniu skarżącemu tylko jednego PPDG są zasadne (pkt 286 i nast. powyżej). Nieprawidłowości w ten sposób stwierdzone mają wpływ na decyzję o przyznaniu mu całkowitej liczby tylko 20 punktów promocyjnych.

- 341 Należy jednak przeanalizować, czy te nieprawidłowości mają także wpływ na listę urzędników awansowanych do grupy zaszerogowania A4 na podstawie postępowania w sprawie awansowania za rok 2003 lub, bez względu na okoliczności, na odmowę wpisania nazwiska skarżącego na tę listę.
- 342 Odpowiedź na to pytanie zależy od tego, czy środki, jakie Komisja będzie zobowiązana podjąć w celu zaradzenia ww. nieprawidłowościom, mogłyby spowodować osiągnięcie przez skarżącego progu awansowania, ustalonego w odniesieniu do postępowania w sprawie awansowania za rok 2003 przez Biuletyn administracyjny nr 69-2003, na 31 punktów.
- 343 W niniejszym przypadku skarżący otrzymał 16 PZ i 3 PPPGZ. Mógłby także otrzymać do 10 PPDG na mocy art. 6 ust. 4 lit. a) OPW 45. Wreszcie, z art. 13 ust. 2 OPW 45 wynika, że AIPN może przyznać, w odpowiedzi na złożony wniosek, PPO „dodatkowe (poza kontyngentem dyrekcji generalnej)”. Odpowiadając na pytania Sądu, Komisja sprecyzowała, że „taki wniosek jest dopuszczalny [...], nawet jeśli przedmiotowa dyrekcja generalna przyznała 10 [PPDG] danemu urzędnikowi, czyli maksimum punktów, które można uzyskać”. Ponadto wskazała ona, że PPO mogą być przyznawane „bez ograniczeń”. Wykładnia ta jest zgodna z główną rolą, jaką art. 45 regulaminu przyznaje AIPN w odniesieniu do oceny zasług urzędników w celu ewentualnego awansowania. Wyjaśnia ona ponadto ograniczony wpływ średniej docelowej oraz związanej z nią sankcji, przewidzianych w art. 6 ust. 1 OPW 45 i w Biuletynie administracyjnym nr 99-2002, na prawo do swobody uznania (pkt 168 i nast. powyżej).
- 344 W tych okolicznościach nie można wykluczyć, że skarżący mógłby osiągnąć ww. próg awansowania.
- 345 Wynika z tego, że należy stwierdzić nieważność decyzji z dnia 20 listopada 2003 r. na mocy których AIPN, po pierwsze, ustalił na 20 całkowitą liczbę punktów awansowania przyznanych skarżącemu z tytułu postępowania w sprawie awansowania za rok 2003 oraz, po drugie, odmówił wpisania jego nazwiska na listę urzędników awansowanych do grupy zaszerogowania A4.

- 346 Skarżący domaga się jednak stwierdzenia nieważności listy zasług urzędników grupy zaszeregowania A5 i listy urzędników awansowanych do grupy zaszeregowania A4 w zupełności. Podnosi on, że przeciwnie do tego, co przewidywał poprzedni system, decyzje podjęte w ramach postępowania w sprawie awansowania za rok 2003 nadal wywierają skutki po jego zakończeniu, z uwagi na system kapitalizacji punktów awansowania. Twierdzi również, że zarzuty dotyczące niezgodności z prawem podniesione przeciwko OPW 43 i OPW 45, nieistnienie aktów przygotowawczych oraz nieprzeprowadzenie analizy porównawczej zasług mają wpływ na całość procedury i wszystkich urzędników, których ta procedura objęła.
- 347 Z pkt 87 i nast. powyżej wynika jednak, że lista zasług, o której mowa w art. 10 OPW 45 jest aktem przygotowawczym, który jako taki nie może być unieważniony.
- 348 Ponadto z analizy, którą Sąd przeprowadził w pkt 125–256 powyżej, wynika, że roszczenie skarżącego o stwierdzenie nieważności całej listy urzędników awansowanych z uwagi na niezgodność z prawem OPW 43 i OPW 45 lub nieistnienie aktów przygotowawczych opiera się w każdym razie na błędnym założeniu, ponieważ zarzuty dotyczące niezgodności z prawem są bezzasadne.
- 349 Wreszcie stwierdzenie nieważności całej listy urzędników awansowanych, obejmującej 141 osób, stanowiłoby nadmierną sankcję (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 5 czerwca 1980 r. w sprawie 24/79 Oberthür przeciwko Komisji, Rec. str. 1743, pkt 13; wyroki Sądu z dnia 10 lipca 1992 r. w sprawie T-68/91 Barbi przeciwko Komisji, Rec. str. II-2127, pkt 36; w sprawie Rasmussen przeciwko Komisji, pkt 220 powyżej, pkt 52, oraz z dnia 6 lipca 2004 r. w sprawie T-281/01 Huygens przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-203 i II-903, pkt 141). Oceny tej nie podważa okoliczność, zresztą powszechna, że decyzje podjęte w ramach spornego postępowania w sprawie awansowania nie przestają wywoływać skutków po jego zakończeniu, z uwagi na fakt, że skarżący mógłby w przyszłości konkurować z urzędnikami, których nieważność awansu nie została stwierdzona.

W przedmiocie środków organizacji postępowania

350 Skarżący zwraca się do Sądu o nakazanie zastosowania kilku środków organizacji postępowania.

351 Po pierwsze, zwraca się do Sądu o „wezwanie strony pozwanej do przedstawienia anonimowych danych wskazujących PPP, PZ i PPDG przyznane każdemu urzędnikowi grupy zaszeregowania A5 Służby Prawnej”. Sąd uważa, że środek ten jest beużyteczny, biorąc pod uwagę stwierdzenia przedstawione w pkt 296 powyżej.

352 Po drugie, skarżący zwraca się do Sądu o „wezwanie strony pozwanej do przedstawienia propozycji dotyczącej przyznania skarżącemu PPDG, które powinny być sformułowane przez Santaolallę Gadeę, dyrektora, któremu podlega skarżący, lub wszelkich dokumentów zawierających taką propozycję”. Sąd wydał stosowne zarządzenie w toku postępowania.

353 Po trzecie, skarżący zwraca się do Sądu, aby „wezwał stronę pozwaną do przedstawienia anonimowej listy urzędników grupy zaszeregowania A5, którzy otrzymali punkty za wykonywanie działalności szkolącego/prelegenta, wskazującej rodzaje wykonywanej działalności oraz wyjaśniającej, czym jego działalność różni się od dziedziny działalności tych urzędników w ramach instytucji”. Żądanie to nie może być uwzględnione z przyczyn przedstawionych w pkt 324 powyżej.

W przedmiocie kosztów

³⁵⁴ Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ strona pozwana przegrała sprawę, należy — zgodnie z żądaniem skarżącego — obciążyć ją wszystkimi kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji ustalającej na 20 całkowitą liczbę punktów awansowania skarżącego oraz decyzji odmawiającej wpisania jego nazwiska na listę urzędników awansowanych do grupy zaszeregowania A4 w ramach postępowania w sprawie awansowania za rok 2003.**

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.**

3) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

Vilaras

Martins Ribeiro

Dehousse

Šváby

Jürimäe

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 19 października 2006 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

M. Vilaras

Spis treści

Ramy prawne	II - 4150
Okoliczności faktyczne i przebieg postępowania	II - 4160
Żądania stron	II - 4163
W przedmiocie dopuszczalności	II - 4165
1. System awansowania	II - 4166
2. Przebieg postępowania w sprawie awansowania	II - 4168
3. Akt niekorzystny	II - 4175
4. Terminy do wniesienia skargi	II - 4179
Co do istoty sprawy	II - 4185
1. W przedmiocie zarzutów niezgodności z prawem niektórych przepisów OPW 43 i OPW 45	II - 4185
W przedmiocie pierwszego zarzutu niezgodności z prawem, dotyczącego art. 2 OPW 43 oraz art. 3, 6, 7, 9, 10, 12 i 13 OPW 45	II - 4186
W przedmiocie podnoszonego braku rozstrzygającego charakteru PZ	II - 4186
— Argumenty stron	II - 4186
— Ocena Sądu	II - 4187
W przedmiocie braku uzasadnienia	II - 4190
— Argumenty stron	II - 4190
— Ocena Sądu	II - 4190
W przedmiocie naruszenia przez OPW 45 art. 26 regulaminu i prawa do obrony	II - 4192
— Argumenty stron	II - 4192
— Ocena Sądu	II - 4193
	II - 4251

W przedmiocie rzeczywistego charakteru wniosków na podstawie art. 13 OPW 45	II - 4194
— Argumenty stron	II - 4194
— Ocena Sądu	II - 4195
W przedmiocie naruszenia zasady dobrej administracji oraz prawa do bezstronnego i rzetelnego procesu	II - 4195
W przedmiocie drugiego zarzutu niezgodności z prawem, dotyczącego art. 6 i 7 OPW 45 w związku z Biuletynem administracyjnym nr 99-2002, które nakładają obowiązek przestrzegania średniej docelowej, ograniczający uznanie przysługujące dyrekcjom generalnym	II - 4196
Argumenty stron	II - 4196
Ocena Sądu	II - 4197
W przedmiocie trzeciego zarzutu niezgodności z prawem, dotyczącego art. 12 OPW 45, jako nadającego nadmierne znaczenie stażowi pracy, nieprecyzyjnemu i naruszającemu kompetencje AIPN	II - 4204
W przedmiocie przejściowego charakteru art. 12 OPW 45	II - 4204
— Argumenty stron	II - 4204
— Ocena Sądu	II - 4205
W przedmiocie rozstrzygającego zdaniem skarżącego charakteru przyznanego przez PPP stażowi pracy w grupie zaszeregowania	II - 4205
— Argumenty stron	II - 4205
— Ocena Sądu	II - 4207
W przedmiocie braku kompetencji komitetów ds. awansowania do przyznawania PPPKA	II - 4212
— Argumenty stron	II - 4212
— Ocena Sądu	II - 4213
W przedmiocie czwartego zarzutu niezgodności z prawem, dotyczącego art. 9 i załącznika I, pkt 1, 2, 3, 5 i 6 OPW 45, które mają prowadzić do przecenienia niektórych świadczeń	II - 4213
Argumenty stron	II - 4213
Ocena Sądu	II - 4214

W sprawie piątego zarzutu niezgodności z prawem, dotyczącego dyskryminującego charakteru art. 7 ust. 2 OPW 45	II - 4217
Argumenty stron	II - 4217
Ocena Sądu	II - 4218
2. W przedmiocie zarzutu nieistnienia decyzji w sprawie wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz w sprawie przyznania PPZD, PPPKA i PPSD	II - 4219
3. W przedmiocie zarzutu opartego na niezgodnym z prawem wprowadzeniu w życie OPW 45	II - 4222
W przedmiocie zarzutów podważających decyzję przyznającą skarżącemu tylko jeden PPDG	II - 4223
W przedmiocie naruszenia obowiązku uzasadnienia	II - 4223
— Argumenty stron	II - 4223
— Ocena Sądu	II - 4224
W przedmiocie naruszenia art. 45 regulaminu, art. 6 i 13 OPW 45, zasady przewidywalności kariery, oczywistego błędu w ocenie i nadużycia władzy	II - 4227
— Argumenty stron	II - 4227
— Ocena Sądu	II - 4229
W przedmiocie zarzutu podważającego zgodność z prawem decyzji nieprzyznającej skarżącemu żadnego PPO	II - 4235
W przedmiocie zarzutu skierowanego przeciwko odmowie przyznania skarżącemu PPZD	II - 4236
W przedmiocie braku uzasadnienia zaleceń komitetu ds. awansowania ...	II - 4236
— Argumenty stron	II - 4236
— Ocena Sądu	II - 4236
W przedmiocie braku skorzystania przez AIPN z uprawnienia, które zostało mu powierzone w art. 9 OPW 45	II - 4237
— Argumenty stron	II - 4237
— Ocena Sądu	II - 4237
	II - 4253

W przedmiocie naruszenia przez AIPN art. 9 OPW 45	II - 4238
— Argumenty stron	II - 4238
— Ocena Sądu	II - 4239
W przedmiocie nadużycia władzy	II - 4241
— Argumenty stron	II - 4241
— Ocena Sądu	II - 4242
W przedmiocie zarzutu skierowanego przeciwko odmowie przyznania skarżą- cemu PPPKA	II - 4243
Argumenty stron	II - 4243
Ocena Sądu	II - 4244
W przedmiocie zarzutu skierowanego przeciwko liście urzędników awansowa- nych	II - 4244
Argumenty stron	II - 4244
Ocena Sądu	II - 4245
4. W przedmiocie zakresu stwierdzenia nieważności	II - 4245
W przedmiocie środków organizacji postępowania	II - 4248
W przedmiocie kosztów	II - 4249